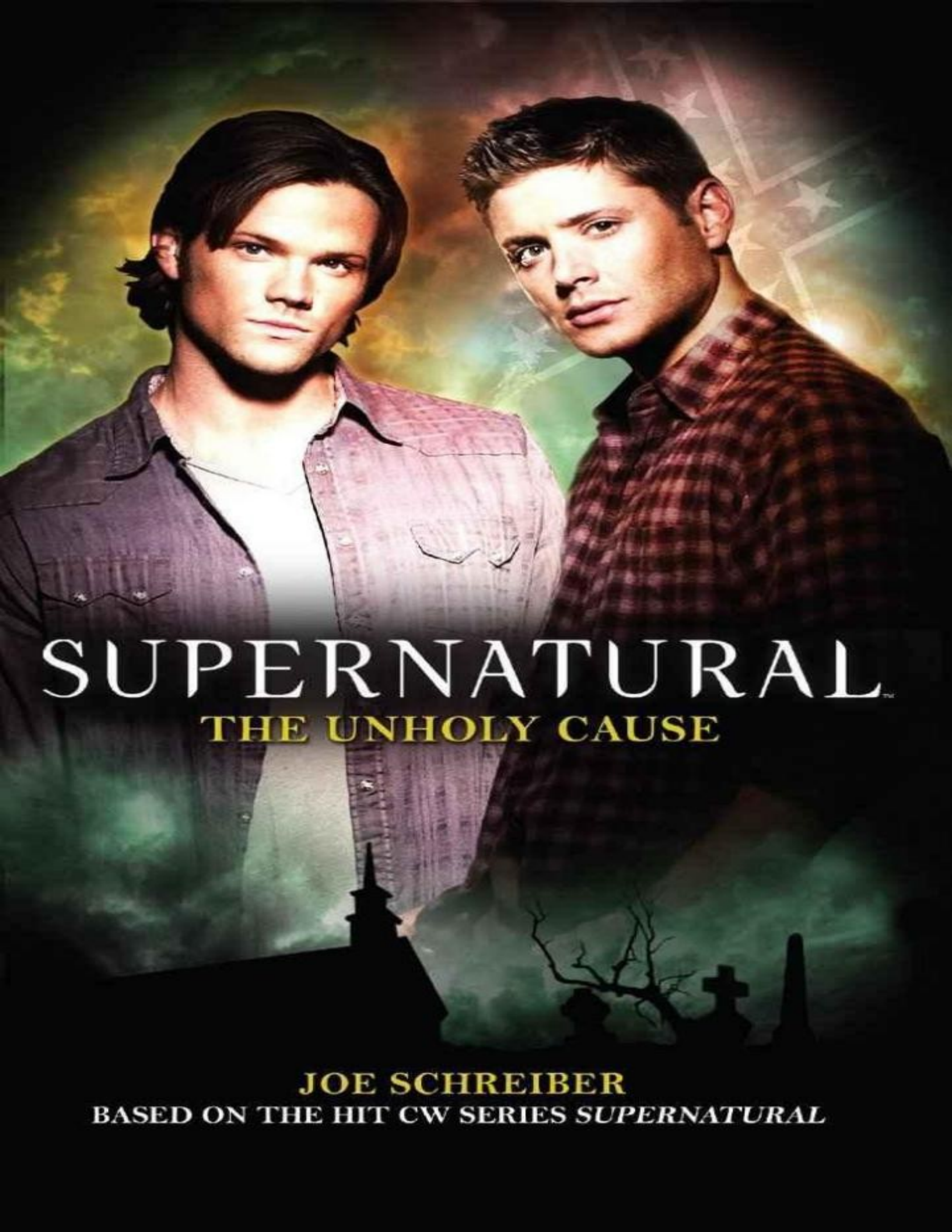

SUPERNATURAL
THE UNHOLY CAUSE
JOE SCHREIBER
BASED ON THE HIT CW SERIES SUPERNATURAL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

TITAN BOOKS'TAN DA TEMIN EDILEBILIR:

Doğaüstü: Ejderhanın Kalbi
Keith R.A. DeCandido tarafından

Doğaüstü: Oğulların Savaşı
Rebecca Dessertine & David Reed tarafından

DOĞA ÜSTÜ

KUTSAL OLMAYAN NEDEN

JOE SCHREIBER

Eric Kripke tarafından yaratılan popüler CW dizisi SUPERNATURAL'e dayanıyor

TİTAN KİTAPLARI

Doğaüstü: Kutsal Olmayan Dava
ISBN: 9781848569249

Titan Books
tarafından
yayınlandı
Titan Publishing Group Ltd'nin bir bölümü
144 Southwark St
Londra
SE1 0UP

Birinci baskı Nisan 2010
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

SUPERNATURAL™ &© 2010 Warner Bros. Entertainment Inc.
Kapak görselleri: Ön kapak görseli Warner Bros. izniyle; grunge bayrak© Shutterstock.

Web sitemizi ziyaret edin: www.titanbooks.com

Bu kitap hakkında ne düşünüyorsunuz? Okurlarımızdan haber almayı seviyoruz. Lütfen bize e-posta : readerfeedback@titanemail.comveya yukarıdaki adresten bize yazabilirsiniz. Önceden bilgi, haberler, yarışmalar ve özel Titan tekliflerini çevrimiçi olarak almak için lütfen web sitemizdeki Titan haber bültenine kaydolun: www.titanbooks.com

---

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylarla, yerlerle,
örgütler ya da yaşayan ya da ölmüş kişiler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da başka bir şekilde dağıtılamaz.
yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir cilt veya kapakla ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın.

Bu başlığa ait CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

Kardeşim Dan için

ŞÖHRETIN EBEDI KAMP ALANINDA SESSIZ ÇADIRLARI YAYILIR VE ŞAN, ÖLÜLERIN ORDUGAHLARINI VAKUR BIR ŞEKILDE KORUR.

- Gettysburg'da Plaket

İÇİNDEKİLER

BIR IKI
ÜÇ
DÖRT
BEŞ
ALTI
YEDI
SEKIZ
DOKU
Z ON
ON BİR
ON İKİ
ON ÜÇ ON
DÖRT ON
BEŞ
ON ALTI
ON YEDİ ON
SEKİZ ON
DOKUZ YIRMI
YIRMI YIRMI
IKIBIR
YIRMI ÜÇ YIRMI
DÖRT YIRMI
BEŞ YIRMI
ALTI
YIRMI YEDI
YIRMI SEKIZ
YIRMI DOKUZ
OTUZ
OTUZ BİR

OTUZ IKI
OTUZ ÜÇ OTUZ
DÖRT OTUZ
BEŞ OTUZ
ALTI
OTUZ YEDİ
OTUZ SEKİZ
SONSÖZ
YAZAR HAKKINDA
BİLGİLER

BİR

Beauchamp ölmeye hazırdı.

Tepenin zirvesinde durmuş, öğle sıcağında sessiz bir şekilde dereye doğru inen geniş yeşil yamaca bakıyordu. Canlı meşelerdeki kuşlar sessizliğe gömülmüştü ve esinti bile durmuş, aşağıdaki tüm tarlayı saran derin, beklenti dolu bir sessizlik yaratmıştı. Dünya nefesini tutmuş gibiydi.

Sonra onları gördü -mavi giysili askerler derenin diğer tarafındaki kayalık sur boyunca dizilmişlerdi. Beauchamp bu mesafeden bile tüfeklerini ve üniformalarının düğmelerinin güneşte parladığını görebiliyordu.

Bir dakika sonra saldırdılar.

Beauchamp düşünmedi. Tepeden aşağı, dere boyunca uzanan yüksek otlara doğru tam gaz saldırdı. Görüşü sarsılıyor, kendi hızının gücüyle bir aşağı bir yukarı, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Sazlıkların arasından kırık cam gibi parlayan çamurlu dere suyunu görebiliyordu artık. Çekirgeler ve küçük böcekler botlarının yolundan uçup gidiyordu. Bacakları sanki ondan ayrılmış gibi hissediyordu, sert ve hızlı bir şekilde ilerliyor, uzun, aç adımlarla engebeli arazinin alanlarını yalayıp yutuyordu.

Arkasından, adamlarının kendilerini tepenin üzerinden fırlatıp onu takip etmesiyle bir kükreme duyuldu.

Aşağıda, Birlik tüfekçileri yükselip setin diğer tarafından ateş ediyor, silahlarının çatırtısı bir kütüphanenin zeminine düşen ağır kitaplar gibi ses çıkarıyordu.

O zaman ortasındaydı.

Beauchamp'ın kendi askerleri ateş etmeye başladılar, ateş ederken koşuyorlardı, sadece yeniden doldurmak için duruyorlardı ya da minie topları onları bulduğunda ve onları unutulmaz bir şekilde yere düşürdüğünde

Acı çığlıkları hâlâ boğazlarında düğümleniyordu. Adamlar artık çığlık atıyor, Asilerin bağırışlarını ya da acı dolu feryatlarını haykırıyorlardı.

Çoğu zaman birini diğerinden ayırmak zordu.

Tepenin dibine doğru son birkaç metreyi hızla koştu. Zor nefes alıyor, biraz sendeliyor, adımlarını tırısa kadar yavaşlatıyor ve sonra açıklığın ortasında tamamen duruyordu. Etrafında, adamları sert ve yakın bir şekilde çatışıyor, her iki taraftaki düşmanla çarpışıyor, çevresel görüşünü göğüs göğüse çarpışmanın bulanık, homurtulu çalışmasıyla dolduruyordu. Bir asker yanından uçarak geçti ve göğsünü tutarak yere düştü.

Beauchamp gözlerindeki teri sildi ve tüm dikkatini yirmi metre kadar ötedeki sırtın arkasında duran Birlik keskin nişancılarından birine verdi.

Kendini tamamen hareketsiz hissetti. Zaman izleri donmuş gibiydi. Artık tozun ve barutun kokusunu alabiliyordu, selvi ağaçlarının ve derenin ağır çamurlu kokusunun, dumanın, terin, atların ve bakırımsı taze kanın, her şeyin kokusu neredeyse acı verici derecede artmıştı. Diğer her şey - kendisine verilen emirler, savunmaya yemin ettikleri aşağıdaki kasaba, etrafındaki adamların hayatları - ortadan kaybolmuştu.

Tek duyabildiği kendi kalbinin çarpıntısı olana kadar savaş sesleri bile azaldı.

Keskin nişancı Beauchamp'ın kendisinden çok da büyük olmayan bir çiftlik çocuğuydu. Yankee'nin tüfeğini görebiliyordu, kendisininki gibi .58 kalibrelik bir Springfield, tam ona doğrultulmuştu. Tüfekçinin biraz rahatladığını, hedefine nişan alırken çocuğun yüzüne güvenin yayıldığını gördü. Bu mesafeden ıskalamak neredeyse imkânsızdı.

Çatlak!

Bu Yankee'nin tüfeğiydi, namludan çıkan ses öğle sıcağında parlıyordu. Beauchamp yukarı doğru sürüklenen küçük duman pufunu gördü.

Gülümseyerek bekledi. Ve

hiçbir şey hissetmedi.

Birlik askeri gözlerini kırpıştırarak onun düşmesini bekledi. Beauchamp hâlâ gülümseyerek süngüsünü çıkarmak için uzandı. Keskindi.

bilenmiş eğimi ve ışığı yakalama biçimine hayran kaldı.

. Şimdi yap.

Dikkatlice çalışarak, ucu kendi bileğinin üzerinden geçirdi, deriyi keserek kanın doğrudan tüfeğine damlamasını ve namlusundan aşağı akmasını sağladı. Sonra tüfeği Birlik askerine doğrulttu, nefesini içine çekti, dışarı verdi ve aynı anda tetiği sıktı.

Tüfek omzuna sertçe çarptı ve mavi ceketlinin kafası kan ve kafatası parçalarından oluşan bir bulutun içinde kayboldu, tüm vücudu atışın şiddetiyle geriye doğru savruldu.

Beauchamp nefes aldı.

Zaman durdu ve yeniden ileriye doğru akmaya başladı. Günün sesleri geri döndü. insanlar çığlık atıyordu adamları, düşmanın adamları, bu çılgın, kan gölüne dönmüş dünyadaki tüm insanlar. Beauchamp'ın başı dönüyor, kendinden geçiyor ve aynı zamanda sarhoş oluyordu. 32(nci) birlik Yankee surlarını ezip geçmek için onu geçerken.

Beauchamp bir elini kaldırdı ve gözlerini parlayan güneşe karşı siper etti. İleride, Mission's Ridge yönünde, Konfederasyon bayrağı hâlâ yükseklerde dalgalanıyordu. Geniş mavi gökyüzünde dalgalanan bayrağı görünce, boğazının duvarlarının duyguyla gerildiğini hissetti. Tüfeğini tekrar kaldırdı ama yeniden doldurmadı.

Bunun yerine, namluyu dışarı doğru doğrulttu. Solunda bir yerde, asker arkadaşlarından biri, Gamble adında bir er, ağzı yarı açık ona bakıyordu.

"Ne-" Gamble nefes almakta zorlanıyordu, "Ne oldu?"

Beauchamp ona sırıttı. Yüzünün etrafındaki havanın hafifçe titreştiğini hissedebiliyordu, sanki teninde canlanıyordu. Günün esrarengiz heybeti, sinir ağına doğru bir adrenalin iğnesi gibi içinden geçiyordu.

"Onu ben vurdum."

"Onu sen mi *öldürdün*?"

Beauchamp'ın sırıtışı hiç .

"Doğru," diye cevap verdi.

"Ama nasıl?"

Beauchamp, "Çocuk oyuncağı," dedi ve kanlı tüfeği, süngüsü erin inanmayan yüzüne doğrultulacak şekilde çevirdi. Bir hamleyle bıçağı doğrudan Gamble'ın sağ gözüne sapladı.

Er çığlık attı ama sesi artık bir isyancı bağırışına benzemiyordu; acı ve dehşet dolu bir ciyaklamaydı.

Beauchamp*, süt emen bir domuzun kasabın satırının altında çıkardığı ses gibi*, diye düşündü.

Gamble yere yığıldı, gözlerini kapadı, parmaklarından kan akıyordu ve yan tarafına yuvarlandı. Beauchamp süngüyü Gamble'ın kaburgalarının arasına sapladı, onu ters çevirdi ve kalbine sapladı.

Sessizlik.

Beauchamp yukarı baktı.

Açık araziyi yine bir sessizlik kaplamıştı. Bir esinti fısıltısı bile yoktu. Etrafında, barikatın her iki tarafında da adamlar silahlarını indirmiş, tam bir inançsızlık ifadesiyle ona bakıyorlardı. Sanki Tanrı -ya da başka bir ilah- tüm girişimin fişini çekmişti.

Beauchamp açık alanda tek başına durduğu yerden, surun ötesine, alanı sıra sıra arabaların, karavanların ve motosikletlerin güneşte parıldadığı otoparktan ayıran testerelere baktı. Seyircilerin -erkekler, kadınlar ve çocuklar- hepsi ağzı açık ona bakıyordu. Bazıları çocuklarının gözlerini kapatarak arkalarını döndü.

Bir radyo tiz bir müzik çalıyordu. Bir kadının sesini çok net duyabiliyordu.

"Bu gerçek kan, değil mi?"

"Dave...?"

Konfederasyon üniforması giymiş, kasketli bir başka adam koşarak ona doğru geliyordu, sırt çantası sol kalçasına çarpıyordu. Beauchamp'ın, Gamble'ın ayaklarının dibindeki kanlar içindeki cesedinin başında durduğunu görünce durdu. Yüzü solgun görünüyordu ve bir an için konuşamadı bile.

"Dave. Tanrım. Dostum... ne *yaptın* sen?"

Beauchamp başını çevirdi. Tekrar sırıtarak süngünün ucunu kendi çenesinin altına yerleştirdi ve keskin ucun etin yumuşak kısmına değdiğini hissetti.

"Savaş cehennemdir," dedi ve bıçağı yukarı doğru itti.

İKİ

Sam Winchester rüya görüyordu.

Rüyasında Bellagio'daki bir lüks süitin penceresinin önünde durduğunu, Vegas'ın tüm şatafatlı ışıklarının bir avuç ucuz mücevher gibi altına döküldüğünü gördü.

Arkasında, düz ekran plazma televizyondaki yumuşak bir ses ona yirmidört-yedi bu özel kanalda oynayan bir oda içi eğitim olan blackjack için talimatlar veriyordu.

Sam dinlemiyordu.

Her nasılsa, rüyasında buraya kumar oynamaya geldiğini ve kazandığını, hem de büyük kazandığını anlamıştı. Arkasını döndüğünde, yarı erimiş buz dolu krom bir kovanın içinde duran boş bir şampanya şişesinin yanında, yapılmamış yatağın üzerine yığılmış fiş ve para yığınlarını gördü.

Televizyondaki ses, bir salon sihirbazının kolay, meleksi üslubuyla konuşmaya devam ediyordu.

"Oyuncu ikiye katlamayı seçtiğinde, her zaman önce dağıtıcının kartına, sonra da kendi kartına bakmalıdır."

Sesi değişti, biraz parladı.

"Peki ya sen Sam? Krupiyenin elinde ne olduğunu biliyor *musun*?"

Sam ekrana baktı. Orada gördüğü yüz, her gece acı çektiği diğer rüyalardan ve kâbuslardan tanıdık geliyordu.

Lucifer.

"Sam?"

"Git buradan," dedi Sam. Sesi iyice kısılmıştı. Boğazının etrafında bir gerginlik hissi toplanıyor, sıcak sürtünme derisini geriyor, ses tellerini daraltıyordu. "Beni rahat bırak."

"Korkarım bunu yapamam, Sam," diye cevap verdi Lucifer. "Şimdi olmaz. Hiçbir zaman."

Sam cevap vermeye çalıştı ama bu kez ağzından hiçbir şey çıkmadı. Nefes bile alamıyordu.

"Kendine bir bak," dedi Lucifer ve sonra Sam'yanında durdu. "Aynaya uzun uzun bak ve bana ne gördüğünü söyle."

Kendine bakmak mı? Bu kolaydı. Süitte ayna sıkıntısı yoktu.

En yakındakine döndü, parmakları boynunu sıkan şeyi kavramaya başlamıştı bile. Ancak aynada algılayabildiği tek şey boğazının etrafındaki derinin hafifçe dalgalanmasıydı.

Lucifer gülmeye başladı.

"Uyandığında bunların çoğunu hatırlamayacaksın," dedi neredeyse sempatik bir şekilde. "Ama senin için geldiğimi bileceksin."

Sam hâlâ konuşamıyordu. Boynunun etrafında bir tasma gibi derin, mor renkli izler beliriyordu. Onların koyulaştığını, görünmez ellerin izleri gibi şekillendiğini gördü.

Korku - panik - karnında soğuk bir başak gibi

yükseldi. Çığlık atmak istedi.

Bir şekilde anladı ki, eğer bir ses çıkarmayı başarabilirse, her şey duracaktı. İzler kaybolacak ve tekrar nefes alabilecekti.

Ama yapamadı.

Ama *yapamadı*.

Ve o-

"Hey! Hey, Sam. *Drooler*." Onu sarsan bir el vardı ve hiç de nazik değildi. "Hey! Uyan."

Sam homurdandı, geriye doğru sarsıldı ve başını pencereden kaldırarak gözlerini açtı. Impala'nın direksiyonunun arkasında Dean ona kardeşçe bir eğlence bakışıyla bakıyordu.

"Yüzünü dostum, donut gibi görünüyorsun."

Sam tek kelime etmeden dikiz aynasını tutup aşağı doğru eğdi ve çenesini kaldırarak boynuna baktı. Lekesizdi,

Cildi normaldi. Bir nefes verdi ve koltuğuna geri gömüldü, kendini rahatlamıştan çok bitkin hissediyordu.

Dean ona tekrar baktı, yüz ifadesi dikkatle nötrdü.

"Kötü rüya mı?"

"Öyle de diyebilirsin." Sam Dean'in daha fazlasını beklediğini hissedebiliyordu ama görüntüler çoktan kaybolmaya başlamış, geriye sadece belirsiz bir dehşet duygusu kalmıştı. Şimdi bunu dile getirmeye çalışmak kardeşini daha da kuşkulandırmaktan başka bir işe yaramazdı. "Her neyse, ben iyiyim."

"Öyle mi?" Dean ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Evet."

"Güzel." İşte bu kadar.

Dean radyoyu açmak için uzandı, Lynyrd Skynyrd 'Sweet Home Alabama'nın son tekrarlarından birini çalıyordu. Şarkı son yarım saat içinde iki kez çalmıştı ama Dean yine de sesini açtı ve sessizliği gitarlar ve davullarla doldurdu.

Sam yerde oldukça temiz bir fast food peçetesi buldu ve ağzının kenarını sildi, sonra peçeteyi toparlayıp pencereden manzaraya baktı. Georgia çamları ve bodur meşe ağaçları parıldıyordu - yoğun bir orman. Bunun ötesinde, sadece ara sıra plantasyon evleri, dereler ve tepelerle kesintiye uğrayan kilometrelerce bataklık uzanıyordu - neredeyse yüz elli yıl önce Kuzey ve Güney askerlerine meydan okuyan aynı arazi.

"Daha ne kadar var?" diye sordu.

"Sus, bu kısmı seviyorum." Dean gitar solosunun sesini açtı, anın içinde kayboldu ve sonra geldi. "Pardon, ne dedin?"

"Alabama'da olmadığımızın farkındasın, değil mi?"

"Skynyrd'in hiçbir üyesi de oradan değildi." Dean omuz silkti. "Ama şarkıyı nerede kaydettiklerini biliyor musun?"

"Dur tahmin edeyim-Georgia?"

Yirmi dakika sonra mezarlığa vardılar.

* * *

Eyalet polisi, televizyon muhabirlerini dışarıda tutmak için ön kapıları kordon altına almıştı.

seyirciler. Bazıları ev yapımı pankartlar taşıyordu: "Mezarlık Çocuğu, Seni Seviyoruz" ve "Eve Dön, Toby." Kalabalığın arasından geçerken Dean camdan uzanıp FBI rozetini gösterdi ve bir polis memuru, görevinden bıkmış bir memurun yorgun ifadesiyle onlara yol verdi.

Sam onu suçlamadı. hayvanat bahçesiydi.

Mezarlığın kendisi, birçoğu yana doğru eğimli ya da devrilmiş, yumuşak toprakta kaybolmuş eski gri mezar taşlarıyla dolu, yosun kaplı bataklık bir araziydi. Taşların çoğunda isimler tamamen kaybolmuş, geriye sadece pürüzsüz, hafızasız mermer kalmıştı.

Dean Impala'yı uzun bir meşe ağacının altına park etti ve Sam'le birlikte sıcakta üzerlerine yapışan kötü giysiler içinde dışarı çıktılar. Yüz metre ileride kümelenmiş polis arabalarına ve mavi üniformalılara doğru yürüdüler.

"Yani," dedi Dean, "bu çocuk, Mezarlık

Çocuğu..." "Toby Gamble," dedi Sam.

"Dört gün önce evden kayboldu." "Doğru."

"Kimse bir şey görmüyor."

"Bildiğim kadarıyla."

"Ve sonra, dün sabah..."

Birkaç polisin toplanmış kahve içtiği anıt mezarın önünde durdular. Çoğu, doğrudan taşın üzerine çocuksu, koyu kırmızımsı kahverengi harflerle karalanmış kelimelere bakıyordu.

HALP ME

Dean, "Çocuk pek iyi heceleyemiyor," diye yorum

yaptı. "Daha beş yaşında."

"Muhtemelen evde eğitimin bir ürünü."

"Biz de öyle." Sam daha önce çıktısını aldığı sayfaları kontrol . "Annesi bunun onun el yazısı olduğunu doğruladı."

"Peki ya kan?" "Örnek

hala laboratuarda."

"Hepsi bu mu yani?"

"O," dedi Sam, "ve bu."

Tepeyi işaret etti. Dean mezarlığın batı ucunda duran mezar taşlarına baktı.

"Oh."

Düzinelerce taşa aynı çarpık, örümcekli çocuksu el yazısı sıçramış ve çizilmişti.

HALP ME HALP ME HALP ME HALP ME HALP ME

Dean başını salladı.

"En azından tutarlı."

"Annesi kaybolmadan önceki gece odasında sesler duyduğunu söylüyor."

"Tam olarak ne tür sesler?"

"Sorabiliriz." Sam döndü ve polisin yanında duran sarışın kadına baktı. Yirmili yaşlarının başındaydı ama en az yirmi yıl daha yaşlı gösterecek şekilde zayıf ve yorgundu. Onu bir Cumartesi gecesi garsonluk yaparken, boş şişe tepsilerini taşırken ve müzik kutusu bu ayın country marşını söylerken sarhoş müşteriler tarafından sıkıştırılırken hayal etmek kolaydı.

Sam biraz daha yaklaşınca kadının elinde soluk mavi bir paçavraya benzeyen bir şey tuttuğunu ve onu sıkarak göğsüne bastırdığını gördü. Bir süre sonra bunun bir çocuk tişörtü olduğunu fark etti.

"Sadece onu geri istiyorum," diyordu, sesi zorlukla kontrol altına alınmış duygularla kalınlaşmıştı. "Sadece oğlumu geri istiyorum."

"Hanımefendi?" Dean yanına yaklaşarak sordu.

Başını kaldırdı, irkilmiş ve gözleri kızarmıştı. Konuşmakta olduğu polis onlara dikkatle baktı.

"Evet?"

"Ben Ajan Townes, bu da FBI'dan Ajan Van Zandt. Size oğlunuz hakkında birkaç soru sorabilir miyiz diye merak ediyorduk."

"Ben zaten polisle konuştum." "Bu

sadece bir dakika sürecek."

"Ben... Özür dilerim. Yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Oğlunuzun yatak odasında duyduğunuz sesler," diye ısrar etti Dean, "ne diyorlardı?"

"Kelimeler vardı, anlamadığım bir dil. Sonra onun adını söyleyip durdular. İlk başta..." gözlerinde yeni yaşlar birikmeye başladı, "Sadece televizyondan geldiğini düşündüm. Sonra onun çığlığını duydum. İçeri koştum ama o çoktan gitmişti."

Başını salladı, soluk mavi gözleri mezarlığın üzerinde parladı ve tişörtü göğsüne yaklaştırdı.

"Tüm bunları duyduğumda düşündüm ki..."

Mezarlığın karşısından ani bir çığlık duyuldu ve Sam ile Dean dönerek sesin kaynağını aramaya başladılar.

Afro-Amerikan bir adam mezar taşlarının arasından yürüyordu ve kollarında küçük bir çocuk taşıyordu. Çocuğun tüm vücudu kıpkırmızı kesilmişti ama yaşıyordu ve adamın kucağında kıvranıyordu.

"Sen!" diye bağırdı polislerden biri. "Kımıldama! Çocuğu bırak, hemen!" Tabancasını çekti ve yeni gelene doğrulttu.

Sam kaşlarını

çattı. "Bu...?"

"*Rufus*?" Dean gözlerini kırpıştırdı. "Bu ne...?"

Dean ve Sam avcı arkadaşlarına doğru adım attılar. Tedirgin polis silahını indirdi, görünüşe göre kana bulanmış yabancıya olan yakınlıklarından dolayı şaşkındı.

Rufus Turner durdu ve hemen annesinin yanına koşan çocuğu serbest bıraktı.

" yok," dedi Rufus ve ceketine baktı. O da kırmızıyla kaplanmıştı. "Kıyafetlerimin üzerindeki lanet karo şurubu hariç."

"Karo şurubu mu?"

"Çocuğun şuradaki ağaçların arkasına sakladığı koca bir şişe vardı."

Çocuk şimdi konuşuyordu. Alçak bir ses tonuyla konuşmasına rağmen, sözleri netti.

"Anne, artık bu oyunu oynamak istemiyorum," diyerek annesine sarıldı.

Buraya yakın bir yerde olmak için. "Acıktım ve midemde bir tuhaflık var."

Sonra aniden .

"Harika," diye mırıldandı Dean ve Rufus'a bir bakış attı. "Senin zaten bu işte olduğunu bilmiyordum."

Rufus omuz silkti.

"Bu civardaydım, Mission's Ridge kasabasına doğru gidiyordum. Önce buraya uğrayıp neyin ne olduğuna bakayım dedim. Şimdi son temiz gömleğim sanki biri kalp ameliyatı yapmış gibi görünüyor."

"Efendim, bazı sorularımız var," dedi sivil dedektiflerden biri. "Bizimle gelebilir misiniz?"

"Kuru temizleme faturamı ödeyecek misin?" Rufus sordu. Sam başını kaldırıp baktı.

"Mission's Ridge nedir?"

"Bir İç Savaş canlandırması sırasında ateş açıldı," dedi Rufus sessizce. "Birkaç sivil öldü."

"Yani?"

"Silahlar kopyaydı." Rufus onlara baktı. "Ve kanla kaplıydılar."

"Bu sefer *gerçek* kan mı?"

"Ben de öyle duydum."

"Bu kadar mı?" Dean sordu. "Bunu nereden duydun?"

"İsimsiz e-posta ihbarı. Kaynağı Maryland'de." Dean kaşlarını çattı.

"Maryland?"

"Ilchester diye bir yer. Neden, hiç duydun mu?"

Dean zaten ona bakmakta olan Sam'e döndü. "Kaynağın kimdi?"

"Sana söylemiştim. İsimsiz."

"O zaman bunu alıyoruz," dedi Dean. "Elinizde ne varsa bize verin, biz de üzerinde çalışalım."

"Emin misin? Neden bu kadar ilgileniyorsun?" Rufus sordu.

"Unut gitsin," dedi Dean. "Sen git ceketini temizlet."

ÜÇ

Bir saat sonra Dean bir elini direksiyondan çekti ve iki şeritli otoyolun sağ tarafında duran tabelayı işaret etti.

TARİHİ MISSION'S RIDGE, GEORGIA'YA HOŞ GELDİNİZ,
EN DOSTANE KÜÇÜK
GÜNEYDEKI KASABA
"BURADA OLDUĞUNUZ IÇIN ÇOK MUTLUYUZ!"

"Gördünüz mü, size bunun iyi bir fikir olduğunu söylemiştim," dedi Dean. "Onlar *lanet olası* sevindim."

Sam dizlerinin üzerindeki açık dizüstü bilgisayardan başını kaldırıp baktı.

"Acaba katliamın kurbanları da o meşhur Güneyli misafirperverliğinden yararlandılar mı?" dedi kuru bir sesle.

"Hey. Peki Ilchester bağlantısı nedir?" Dean sordu. Sam başını salladı.

"Birileri bizi burada istiyor." "Ya da istemiyor."

"Her iki şekilde de..."

"Ne olduğunu söyleyelim Sammy," dedi Dean. "Ilchester, Maryland'deki Aziz Mary Manastırı Lucifer'i serbest bıraktığın yer. Bu bir tesadüf değil."

"Biliyorum." Bunun üzerinde durmak istemeyen Sam dikkatini dış mahallelere çevirdi. Bir dizi tren rayını geçerek şehrin merkezine ulaştılar.

Bulundukları noktadan bakıldığında Mission's Ridge, iki yanında vitrinler bulunan dar bir ana caddeden ibaretti. Yayalar kaldırımlarda dolaşıyordu, hiçbirinin bir yere yetişmek için acelesi yoktu. Tepelerinde bir pankart, yıllık tarihi kutlamayı duyuruyor ve

Mission's Ridge Savaşı'nın yeniden canlandırılması. Meraklı aileler antika dükkanlarına ve ucuz görünümlü müzelere girip çıkıyor, İç Savaş kalıntılarının, ay ışığında hayalet turlarının ve sizin ve ailenizin "gerçek eski zaman kostümleri" içindeki tarihi fotoğraflarının reklamını yapıyordu.

Hiçbiri savaş alanındaki son silahlı saldırılardan özellikle rahatsız olmuş görünmüyordu.

Artık şehir merkezine doğru gidiyorlardı. Dean daha da yavaşladı ve sonunda Impala'yı durdurdu. Önlerinde, kot pantolon ve askılı bluz giymiş bir çift bronzlaşmış genç kadın yavaşça yanlarından geçti, içlerinden biri durdu ve Dean'e bakmak için güneş gözlüklerini indirdi.

"Öte yandan," diye gülümseyerek başını salladı, "Güney'i seviyorum."

Sam bir kurt ıslığı duydu ve kadınlardan biri başını kaldırıp baktı. Sokağın diğer tarafından, tozlu Konfederasyon üniformaları ve sarkık kepleriyle iki genç İç Savaş askeri kızları karşılamak için Impala'nın önüne doğru yürüyordu. Dördü kavşakta durup sohbet ederken kızlardan biri uzanıp askerlerin tüfeklerine hayranlıkla baktı.

"Hey!" Dean yan camdan dışarı bağırdı. "Mason ve Dixon!
Savaş bitti!"

İki asker onu görmezden geldi. Dean boruyu çaldı ve adamlardan biri Sam'in tarihsel olarak doğru bir hareket olduğunu düşünmediği bir şekilde parmağını kaldırdı. Dörtlü yavaşça uzaklaştı.

"Hadi ama." Sam gülümsemesine engel olamadı. "Battlefield şehrin diğer tarafında."

"Doğru." Araba hâlâ olduğu yerde duruyordu.

"Dean."

"*Ne*?"

"Odaklan."

", ." Hâlâ dikiz aynasından kızları ve askerleri izliyordu. "Dostum, seyahatle ilgili bir işin *birkaç* avantajı olması gerekirdi." Sonra omuz silkti ve Sam'e döndü. "Al, kravatını düzelt, yamulmuş." Yardım etmek için uzandı ve Sam irkildi.

Dean kaşlarını çattı.

" oluyor?" Sam tereddüt etti.

"Bu daha önce gördüğüm rüya. Pek bir şey hatırlamıyorum ama boğazımın etrafında bir şey vardı ve beni sıkıyordu. Ve nefes alamıyordum."

"Bu kadar mı?"

"Sanırım öyle."

Dean ikna olmuş görünmüyordu ve Sam de onu suçlayamazdı. Yine de ayrıntıları hatırlamıyordu ve belirsiz korku hissini tarif etmeye çalışmak Dean'i daha da sinirlendirecekti. Eğer daha fazlasını hatırlarsa -onunla konuşan ses ve söyledikleri hakkında- bunu paylaşacaktı.

O zamana kadar sessizliğini koruyacaktı.

Konuyu değiştirme zamanı.

"İyi tarafından bakarsak," dedi, "en azından wi-fi sinyalimiz var."

Bilgisayarına dönen Sam, "Mission's Ridge" aramasının ortaya çıkardığı çeşitli bağlantılar arasında gezindi. Tarihi savaşa ve kasabanın her yıl düzenlediği yeniden canlandırmaya dair bolca referans vardı. Ancak bunların çoğu, önceki gün bir İç Savaş canlandırmacısının anlaşılmaz bir şekilde kendini ve iki kişiyi taklit bir tüfek ve tereyağı bıçağından daha keskin olmayan bir süngüyle öldürmeyi başardığına dair haberlerin gölgesinde kalmıştı.

Detaylar Rufus'un onlara mezarlıkta anlattıklarıyla örtüşüyordu ama önemli bir istisna vardı: Silahların üzerindeki kandan hiç bahsedilmemişti.

Sam ekrandaki haritayı göstererek, "Görünüşe göre çatışmaların çoğu kasabanın yaklaşık iki mil güneydoğusundaki bu dere boyunca uzanan yamaçta gerçekleşmiş," dedi. "Yeniden canlandırmacıların şu anda kamp kurdukları yer burası."

"Ateş edilen yer burası mı?" "Öyle görünüyor."

Dean gaza bastı, telsizi tekrar açtı ve onları ana caddeden aşağıya indirdi.

Kısa bir süre sonra Allman Brothers'ı 'Midnight Rider'ı çalarken buldu - iyi ve sağlam bir Güney rock'n roll'u- ve açtı.

camları açarak arabanın içinden esintinin geçmesini sağlayın.

Kısa süre sonra yine açık arazideydiler ama manzara artık farklıydı. Tarlalar ya yangın ya da emlakçılar tarafından temizlenmişti ve çimler yemyeşildi, neredeyse bakımlıydı. Sam bir sonraki tepenin zirvesinde anıtları ve topları, neredeyse geride bıraktıkları kasaba kadar büyük görünen bir arsada park etmiş araba sıralarını görebiliyordu. Sağ omuzda kalın beyaz harflerle yazılmış büyük kahverengi bir tabela duruyordu.

Ulusal Tarihi Alan - Kalıntı Avcılığı Yok.

"Burası olduğunu söyleyebilirim," dedi Dean ve otoparka girdi, bir sıra Harley'in yanında boş bir yer bulana kadar sıraların arasında süründü. Motosikletlerin hepsinin arkasında direklere asılı Konfederasyon bayrakları vardı. "Harekete hazır mısın?"

Sam başını salladı ve dışarı çıktı.

"Haberlere göre tetikçinin adı Dave Wolverton'dı. Atlanta Havaalanı'ndaki bir fast-food restoranında garsonluk yapıyormuş. Bu onun için sadece bir hafta sonu olayıydı."

"Evet," dedi Dean, otoparkın ötesini işaret ederek, "sadece o değildi."

Yüksek bir yere ulaştıklarında Sam batıya doğru baktı ve Dean kardeşinin yüzünde bir kuşku titreşimi gördü. Seyirci sıralarının ötesinde bir yamaç uzanıyordu ve bu yamaç sadece mekânsal olarak değil, zamanın derinliklerine kadar uzanıyor gibiydi. Mavi ve gri üniformalı adamlardan oluşan koca bir ordu, tepenin dibinden geçen derenin her iki yanında ordugâh kurmuştu. Çadırlar, arabalar, atlar, ateşler, toplar, bayraklar ve çiftlik aletleri göz alabildiğine uzanan yüzlerce dönümlük bir alana yayılmıştı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Sam sordu. Dean başını salladı.

"*Bu* İç Savaş'a ihtiyacım yok."

Seyirci sıralarının arasından bir yol açarak, şortlu ve şortsuzların karışımından oluşan uzun insan kuyruklarının bulunduğu Porta John'ları geçtiler.

Kid Rock tişörtlüler ve tarihi kıyafetler giyen diğerleri tesisleri kullanmak için bekledi.

Bunun ötesinde, kampların kendileri devraldı. Askerler çadırların etrafında dolanıyor, birbirlerinin silahlarına ve üniformalarına hayranlıkla bakıyorlardı. Benzer kıyafetler içindeki kadınlar ve çocuklar kalabalığın arasında ilerliyordu ve sanki her konuşma Dean'in Sam'i Medieval Times temalı bir restoranda yemeğe sürüklediğinden beri duymadığı formalitelerle doluydu.

Yukarıdan borazan ve top ateşi sesleri yükseliyordu. "Bunu duydun mu?"

"Sesler şuradan geliyor," dedi Sam, yamacın çevresine yerleştirilmiş hoparlörleri göstererek. "İnternetteki bilgilere göre gerçek savaş seslerini bile aktarabiliyorlarmış."

"Evet," dedi Dean, "ama huni kek nerede?" "Bu bir karnaval değil Dean."

"*Hadi* ama. Eğer onu yiyebilirsen tarih olur." Sam sadece başını salladı ve yürümeye devam etti.

"Haberlerde Wolverton'ın biriminin 32. birim olduğu söyleniyor."

Wolverton'ın grubunu tanımlayacak bir işaret arayarak yamaç boyunca yeniden canlandıran kalabalıkların arasından ilerlediler. İster yiyin ister yemeyin, diye düşündü Dean, bu toplantı kesinlikle ham tarihin izlerinden birini taşıyordu; burada, yer seviyesinde pek bir anlam ifade etmiyordu. Belki yukarıdan bakıldığında belli kalıplar ortaya çıkmaya başlayabilirdi ama-

Aniden bir tarafa savruldu.

"Hey," diye bağırdı biri. "Nereye gittiğine dikkat et, şapşal." Yorumun kaynağı, *çok fazla* huninin tadını çıkarmış gibi görünen yarı, kızarmış yüzlü bir Birlik askeriydi. kek ya da kamp ateşinin etrafında servis ettikleri her neyse.

Dean sinirlendi.

"Affedersiniz?" diye cevap verdi, ayaklarını dikerek.

"Sakin ol," dedi Sam ve askere baktı. "32$^{(nd)'}$yi arıyoruz. Bizi doğru yönlendirebilme şansınız var mı?"

Adam hâlâ Dean'e bakarak, "Şu tarafta," diye cevap verdi. "Beş ya da altı çadır ötede."

"Teşekkürler," Sam cevap verdi, ve o dürtüldü Dekan içinde ve doğru yönde.

"Kıç şapkası," diye düşündü Dean. "Bunun gerçek bir İç Savaş deyimi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sam gülümsedi. "Nedense bundan şüpheliyim."

Daha fazla çadır ve arabanın yanından geçerek asker kalabalığının derinliklerine doğru yürüdüler. Bir ara Sam metal sesleri duydu ve başını çevirip baktığında kaslı bir demircinin örsü ve kızgın kömürleri olan bir demir ocağının başına eğilmiş, nal çakarken, meraklı izleyicilerden oluşan bir kalabalığın da kıvılcımların uçuşmasını izlediğini gördü.

Ağaç hattının yanında bir demiryolu kulübesi vardı ve sol taraflarında, onları tutmak için kurulan geçici ahşap çitten burunlarını içeri iten derme çatma bir at ağılı vardı. Sevinçli çocuklar hayvanların yemesi için elmalar ve havuçlar uzatıyordu.

Nihayet, on dakika daha dolaştıktan sonra, yırtık pırtık bir tentenin altında duran Konfederasyon üniformalı on ya da on iki kişilik bir gruba geldiler. Çadırın bir tarafında grubun kimliği yazılıydı.

Mücadele 32nd - Commanches

Yaklaştıklarında esinti yön değiştirdi ve Dean normalde içki tankları ve huzurevleriyle ilişkilendirdiği keskin bir amonyak kokusuyla karışık ekşi vücut kokusu ve yıkanmamış saç kokusu aldı.

Bu adamlar tüm bu özgünlük olayını biraz fazla *ciddiye alıyorlar*, diye düşündü kendi kendine. Kardeşine bir bakış, Sam'in de aynı şeyi düşündüğünü doğruladı.

Brandayı destekleyen direklerden birinin yanına çıktılar.

"Beyler," dedi.

Savaşan 32nci Konfederasyon askerleri ona öyle bir duygusuzlukla bakıyorlardı ki, hepsi birer manken olabilirdi. İkisi tüfeklerini temizliyordu, üçüncüsü ise

Öğle sıcağında çömelmiş, bir mataradan boynuna ve yüzüne su döküyordu.

Diğer iki kişi Sam ve Dean'den tamamen uzaklaşarak ellerinde tuttukları parşömen haritanın arkasına saklandılar.

"Ben Federal Ajan Townes," diye devam etti Dean. "Bu ihtiyar da Ajan Van Zandt. Dave Wolverton'la birlikte çalıştınız, değil mi?"

"Doğru," dedi en yakındaki adam silahını omuzlayarak. Uzun boylu, çelimsiz bir adamdı, Brillo'dan fırlamış gibi dağınık kızıl saçları ve boynundan aşağı uzanan ve sadece şişkin adem elmasının boyutunu abartan bir sakal denemesi vardı.

"Dün orada mıydın?" Dean sordu.

Adam başını salladı ve yüzündeki ifadeden aslında hatırlamak istemediği anlaşılıyordu.

"Evet, tam arkasındaydım... hücum sırasında belki on adım gerideydim." Gözlerini uzaklara dikti.

"Yani ne gördün mü?"

"Evet, gördüm." Dean'e döndü, sonra çadırın etrafındaki diğerlerine işaret etti. "Hepimiz gördük."

"Şerifle de konuştuk zaten." Elinde tüfek olan diğer asker öne çıktı. "Söyleyecek başka bir şeyim yok."

Dean ikinci adamı ölçüp biçti, ahır kirişi gibi omuzları ve keçeli kalemle çizilmiş gibi görünen kaşları olan düşünceli bir adamdı. Rolünü çok daha ciddiye alıyor gibiydi, çenesini yukarı doğru eğmiş, sanki ona meydan okumaya cesaret ediyormuş gibiydi.

Dean yemi yutmak istemeyerek başını salladı.

"Geri çekilin, Teğmen," dedi sakince. "Bir şey demek istemedim. Bunlar sadece soru."

"Ben bir erim," diye hırladı ayı. "Norwalk Benjamin Pettigrew, CSA, görev için rapor veriyor."

"Bu senin gerçek adın mı," diye sordu Sam,

"yoksa...?" "Benim neyim?"

"Giydirme adın," diye bitirdi Dean.

"Bu değil giyinmek," Brillo-Kafa itiraz etti. "Biz yaşayan tarihçiler. Ben Oren Henry Ashgrove. Hepimiz yeniden yorumlayıcıyız. Biz-"

"Gerçek adım Phil Oiler."

Ayıya benzeyen adamdı. Gerçeği itiraf etmek adamın içindeki tehdidin bir kısmını alıp üniformasının içinde biraz küçülmesine neden oldu ve Dean aslında adama biraz acıdığını hissetti. "Atlanta'da hayat sigortası satıyorum."

"Dave'i ne kadar iyi tanıyordun?"

"Çok iyi," dedi Ashgrove. "Yıllardır 32(nci) birlikteydi. Bu yüzden olanlar çok çılgıncaydı. Yani, çok sert biriydi. "

"Nasıl sert?" Sam sordu.

"Akla gelebilecek her şekilde," diye girdi Oiler. "Bir kere tonlarca kilo verdi. Savaş sırasında ortalama bir Konfederasyon askerinin ağırlığı 135 kiloydu. Dave savaşa ilk katıldığında, sırf profile uyabilmek için iki yıl boyunca Atkins diyeti yaptı. Botlarına taş soktu. Yüzünü paslı bir teneke parçasıyla tıraş etti. Üniformasını duydun mu?"

"Heyecanlandır beni," dedi Dean.

"*Tamamen* sert biriydi. Düğmeler... metali düzgün bir şekilde oksitlemek için onları kendi idrarına batırırdı. Tüm bunları başlatan oydu."

"Dur bakalım," dedi Dean, aldığı diğer kokunun ne olduğunu şimdi fark etmişti. "Üniformalarınıza işediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Üzerimizdeyken değil. Ama evet." İri yarı adamın yüzündeki hayranlık ifadesi dini bir huşuya yakındı. "Otantik bir görünüm elde etmenin tek yolu bu. Yani..." Saygılı ses tonu neredeyse tiksintiye dönüştü. "Buradan geçiyorsun ve etrafta dikilip BlackBerry'lerinden hisse senedi portföylerini kontrol eden bu züppelerden bazılarını görüyorsun. Üniformayı lekeliyorlar, anlıyor musun? Dave değil. O sadece çok "

"Sert mi?" Sam bitirdi.

"Kesinlikle."

"Tarihi bir canlandırmaya gerçek bir silah getirmeye karar verebilecek kadar sert mi? Ya da bilenmiş bir bıçak?"

Adamlar başlarını salladılar ama bu gerçek bir cevaptan çok bir inançsızlık jesti gibiydi -sanki Sam'in önerdiği şey

o kadar saygısızcaydı ki, cevap verecek kelime bulamadılar.

"Ama onu kesinlikle ateş ederken gördün?" Dean sordu. "Ve diğer askerlerin vurulduğunu gördün?"

Ashgrove hiçbir şey söylemedi ama Oiler sert bir şekilde başını salladı.

"Yani silahlar sıcak olmalıydı," dedi Dean. "Wolverton tüfeği bir şekilde modifiye etmiş olmalı."

Bekledi.

"Tamam
mı?"

Artık iki adam da
konuşmuyordu. "Silahlar şimdi
nerede?" Ashgrove omuz silkti.

"Muhtemelen şerifin ofisi. Kanıt."

"Silahların üzerinde hiç kan var mıydı?" Sam sordu. "Her
yerde kan vardı."

"Yani Wolverton onları kullanmadan önce."

Ashgrove şaşkınlıkla onlara baktı.

"Neden *ki*?"

Sam bir yanıt veremeden başka bir asker -konuşmayı dinlediği belli olan uzun boylu, kel bir adam- haritanın arkasından çıkageldi.

"Sanırım bütün kan sonra geldi," dedi. Dean
ona doğru bir adım attı.

"Ve sen?"

Adam elini uzattı.

"Er Travis Wapshot, tanıştığımıza memnun
oldum." "Sen de mi Bad Company'nin bir
parçasısın?"

"Commanch'ler mi? Evet, biz birbirimize sıkı sıkıya bağlı bir grubuz." Travis omuz silkti. "Sanırım kulağa çılgınca geliyor. Ve sanırım muhtemelen de öyle. Ama Vegas'a on bin dolar bırakan ya da sekreteriyle çılgın bir hafta sonu geçirmek için kaçan adamlardan daha mı çılgınca?" Kirli avuç içlerine baktı. "En azından kirlerimiz yıkanınca çıkıyor."

"Bilmiyorum," dedi Dean. "Sekreterle olan kısım bana oldukça iyi geldi."

Travis kaşlarını çattı.

"Pardon?"

"Boş ver. Size bir şey sorayım. Neden kendinizi bu kadar zorluyorsunuz?"

Üç asker kısa bir süre birbirlerine baktılar. Sonunda Travis cevap verdi.

"Bazen modern hayat çok kolay. O zamanlar o adamlar için nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyoruz. Bu gerçek bir deneyimdi, anlıyor musunuz? Gerçek bir şey." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Birliğimizde bir adam vardı, Art Edwards adında bir boru tesisatçısı, geçen yıl öldü. Metastatik beyin kanseri. Çirkin, uzun süren bir hastalık. Ama ailesi onu bakımevine yatırana kadar bizimle birlikte çalıştı. Geleceğinin ona pek parlak görünmediğini söylerdi. Geçmişi tercih ederdi."

"Belki de Dave Wolverton kolay hayattan bıkmıştır," dedi Sam. "Her şeyi bırakmaya karar verdi."

Diğer iki asker ciddiyetle başlarını salladı. Yüz ifadelerini okumak zordu.

"Dave hakkında bize bilgi verebilecek başka biri aklınıza geliyor mu?"

Travis başını salladı.

"Will Tanner'la konuşmak isteyebilirsin. 32. Birlik'te er olarak görev yapıyor. Dave'le çok takılırlardı sanırım. Commanches'in dışında bile."

"O burada mı?"

"Onu görmedim. Yine de bir e-posta adresi bulabilir miyim diye bakacağım."

Ashgrove konuştu.

"Ve yeni adamla buluşmalılar..." dedi, "cerrah..."

"Oh, evet!" Yağcı araya girdi. "Cerrahla konuşmalısın. O bir *süper* sert."

"Elbette," dedi Dean. Yeterince *sert konuşmuştu*. "Peki, dinle..."

"Hayır, cidden! Şu ağaçların hemen arkasında tıbbi çadırı kurdu." Yağcı kaşlarını çattı. "Kendine çok havalı bir isim de bulmuş, Doktor... neydi adı?" Grubun geri kalanına göz gezdirdi.

Ashgrove bir an düşündü ve parmaklarını şıklattı. "Ah, evet. Doktor Castiel."

DÖRT

Sahra hastanesi, Commanchelerin ordugâhından elli metre ötede, rüzgârda dalgalanan lekeli bir köpek çadırından başka bir şey değildi. Sam ve Dean gelmeden önce bile içeride yatan adamların iniltilerini ve çığlıklarını duyabiliyorlardı.

"Doktor, karnımdan vuruldum."

"Bonebreak ateşi... Melek grubunun beni çağırdığını duyabiliyorum..."

"Bana ısıracak bir kurşun verin. Bu bacak kangren olmuş. Sanırım kesilmesi gerekecek-"

Acı ve ölümden payına düşenden fazlasını görmüş olan Sam'e bu performanslar tedirgin edici derecede gerçekçi geliyordu.

Bu kadar inandırıcı olmayı nereden öğrendiler? diye merak etti. *Ve neden bunu yapmak* istesinler *ki?*

Çadırın kapağını kaldırdı ve içeri baktı. Baktığı her yerde askerler neredeyse omuz omuza yere serilmiş hasırların üzerine dağılmış ya da doğrudan toprağın üzerine yayılmışlardı. İnlemeleri ve yakarışları neredeyse hiç kesilmiyordu.

Ortalarında, dizlerine kadar sarkan eski püskü beyaz bir palto giymiş, buraya onlardan bile daha az aitmiş gibi görünen bir adam duruyordu.

"Cass," dedi Dean. "Neler oluyor? Neden bu kalabalığın arasına karışıyorsun?"

Castiel başını kaldırıp bakmadı bile. Elini yaralı adamlardan birinin başına koymuştu ve dudakları hafifçe kıpırdıyordu. Sonra uzanıp askeri ayağa kaldırdı, onu ayağa kaldırdı ve geriye doğru itti.

Re-enaktör sendeleyerek uzaklaştı, neredeyse arkasındaki adamların cesetlerine takılıp düşüyordu. Şaşkınlıkla gözlerini dikerek Castiel'e baktı.

"*Bu da* neydi böyle?"

"Bacaklarına gücünü geri verdim," diye cevap verdi Castiel, ifadesi okunamıyordu. Adama sırtını dönerek ellerini tekrar açtı. "Sıradaki kim?"

"Cass..." Dean başladı.

Castiel hâlâ onu görmezden gelerek, yüzü kat kat sarkmış, kanlı bandajlarla sarılmış bir askerin üzerine eğildi.

"Bir bakayım," diyerek gazlı bezi sıyırdı ve ellerini doğrudan adamın gözlerinin üzerine koydu. "İşte. Şimdi bana bak."

Re-enaktör kaşlarını çattı, gözlerini kırpıştırdı. "Sen nereden geldin kardeşim?"

Castiel, "Cennet," dedi ve adamın kanlı gömleğini kaldırmaya başladı. "Şimdi şu göğüs yarasına bir bakayım."

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdı adam ve kıvrılarak uzaklaştı.

Castiel dondu kaldı, kolları hâlâ kısmen uzundu. Sam Dean'e bir bakış attı.

Çadırın dört bir yanındaki diğer "yaralılar" geri çekilmeye başlamış, yaralı numarası yapmayı tamamen bırakmadan köşelere çekilmişlerdi. Sonunda Castiel arkasına baktı ve Winchesterlar'ın orada durmuş onu izlediğini fark etti.

Alnı hafifçe çatıldı.

"Vay canına," dedi Dean. "Garip bir an."

"Burada ne işin var senin?" Castiel sordu.

Dean kaşlarını kaldırdı.

"Hemen arkandayım Cass."

"Yüz altmış yıl önce Güney'in savaş meydanlarında yürüdüm," diye yanıtladı Castiel, gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla. "İnsanların arasında dolaştım ve ruhlarını zafere taşıdım. Ve şimdi..."

Yüzünde bir anlığına bir şey kıpırdadı, o kadar nadir ve kısa bir süreydi ki Dean neredeyse yakalayamayacaktı: bir umut ışığı.

"Ve şimdi," diye tekrarladı, "yeniden *iyileşiyorum*."

"Cass..." Dean başını salladı. "Bu şakacılardan hiçbirinin gerçekten yaralanmadığının farkındasın, değil mi?"

Castiel'in ifadesi karardı ama konuşmadı.

"Gördün mü?" Dean kendisine en yakın adamı ayak parmağıyla dürttü ve re-enaktör gerçek, iyi prova edilmiş bir acı sesi çıkardı. "Bu bir gösteri. Onların hobisi. Tüylü hayvan kostümleri giyen çiftler gibi..."

"Dean," diye araya girdi Sam.

"Özür dilerim." Sakat meleğe döndü ve omuz silkti.

Castiel tekrar etrafındaki çadıra baktı ve içini çekti. Arkasını döndü ve beyaz önlüğünü çıkarıp yere attı.

Hâlâ onların gözlerinden kaçarak bir sandalyenin arkasından tanıdık trençkotunu aldı ve üzerine geçirdi. Tekrar Sam ve Dean'le yüzleşmek için döndüğünde yüzü tamamen sakindi. Umutlu hali gitmiş, acımasız bir kararlılığın demir maskesinin altına gömülmüştü.

"gereken daha acil bir iş var," diye açıkladı.

"Büyük Tanrı avı," dedi Dean. "Söylesene, o bir İç Savaş meraklısı mı?"

"Geçenlerde bir ipucu buldum," diye açıkladı Castiel. "Birinci dereceden bir tanık."

"Postayla gelin siparişi gibi bir şey mi bu?"

"Birinci dereceden tanıklar göksel varlıklar arasında en nadir bulunanlardır. Bu terim, Mesih'in Kendisiyle gerçekten ekmek kırmış olan kişiyi ifade eder."

"İsa'nın altı derecesi, ha?" Dean sordu.

"Altıdan az. Bir."

"Dökeceğini sana düşündüren nedir?"

"Bu benim beklediğim mola. Tanık kim olsun, bana hesap verecek."

"Özgüvene saygı duymak lazım," dedi Dean, "ama kabul edelim ki..." Sonra durdu.

Castiel'in durduğu yer çoktan boşalmıştı.

Başını sallayarak etrafına bakındı. Canlandırıcılardan birkaçı karakterlerini tamamen kaybetmiş, ayağa kalkmış ve Castiel*'in olmadığı* noktaya şaşkınlıkla bakıyorlardı.

"*Kimdi* o ucube?" diye içlerinden biri.

"*Ucube* mi?" Dean etrafındakilere baktı, kostüm giymiş, yüzlerinde morluklar ve yaralar olan yetişkin adamlar bir araya toplanmıştı,

Sam ikisinin de pişman olacağı bir şey söyleyeceğinden korkuyordu.

Ama o sadece başını salladı.

"Bunun için endişelenme," dedi. "Geri gelmeyecek."

BEŞ

Dean onları Mission's Ridge şehir merkezine doğru götürürken öğleden sonraydı; güneş hâlâ gökyüzündeydi ve iki şeritli otoyol boyunca uzun ağaç gölgeleri .

"Sence Castiel'in İsa'ya tanıklığı ile kasabada olup bitenler arasında bir bağlantı var mı?" Sam sordu.

"Nasıl bir bağlantı olmaz?" Dean karşı çıktı. "Yani, *İsa'nın Çilesi* tam olarak Netflix listemde değil, ama Cass'in tanığı JC ile bir Happy Meal paylaştı diye, bu onun sorun çıkaran bir orospu çocuğu olamayacağı anlamına gelmez. Bu da Dave Wolverton'ı *öldüren* her kimse ya da *her neyse* onun tanımına uyuyor."

"Yani iblis olduğunu düşünüyorsun." "Yeni başlayanlar için."

"Şu anda tedavülde olan en yaygın birinci dereceden tanıklar için bir araştırma yapmaya başlayacağım." Sam hız göstergesine baktı ve seksenle gittiklerini gördü. "Ve gaza biraz daha yüklenmek isteyebilirsin," diye ekledi. "Yanlış koşullar altında yerel şerifle karşılaşmak istemem."

"Evet, adı ?"

"Burada yazıyor..." Sam internetten kopyaladığı notları kontrol etti. "Jack Daniels."

Dean bir kez daha baktı.

"Olamaz."

"Böyle bir şeyi uydurabilir miyim?"

"Tabii ki yaparsın." Kardeşine bir göz attı ve sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Ama Impala'yı hız sınırına yaklaştırdı.

"Eminim hislerimiz karşılıklıdır."

Şehir merkezinden geçerken Dean şerifin ofisinin önündeki kaldırıma yanaştı ve polis aracının yanına park etti. Polis aracı yeni yıkanmış ve cilalanmış gibi pırıl pırıl parlıyordu, camları açık olduğu için Sam içeriden hafifçe çalan telsizi duyabiliyordu. Araçtan indiklerinde Sam koltuğun üzerinde boş bir sandviç paketi olduğunu fark etti.

"Tahmini olan var mı?" Sam sordu.

"Lemmee see. Şöyle diyeceğim..." Dean durakladı, gözleri yarı kapalı, sanki içindeki bir kahine danışıyormuş gibi, "ellili yaşların ortasında, kel, Sam Browne kemeriyle kontrol altında tutulan büyük göbekli."

"Altmışlı yaşlarında," dedi Sam, "bıyıkları gür, saçlarını her Cumartesi sabahı Babe'in Berber Dükkânı'nda kestiriyor. Oh evet, bir de incecik, günde üç kez kızarmış tavuk bifteği yiyip bir kilo bile almayan adamlardan biri."

"'Nam veterineri. Buford Pussar tipi. *Walking Tall'*dan."

"*Kurtuluş* mültecisi. Masasının her yerinde sivil atıflar var."

"Oğlu Çöl Fırtınası'nda bir bacağını kaybetti. İçten içe çocuğa imreniyor." Sam kapıyı açarak, "Vergi kaçırıyor," dedi. "Üzerine titriyor

karısına."

Şerifin karakoluna girdiklerinde Dean homurdandı.

"Kadın iç çamaşırı giyiyor. Kasıksız. Bu tür-" "Size

yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Her iki Winchester da donup kaldı ve aynı etraflarına baktılar.

Kendini ilk toparlayan Sam oldu.

"Biz... ah, şerifi arıyoruz. Jack Daniels."

Dar kahverengi üniformalı kadın başını salladı.

"Ben Jacqueline Daniels." Onlara doğru üç adım attı, deri botlarının topukları fayans döşeli girişte şıkırdıyordu. Sokakta gördükleri iki kadın kadar genç değildi.

-Sam onun otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordu ama kahverengi gözleri ve dolgun dudakları yakın zamanda solmayacak bir canlılığa işaret ediyordu.

Bu arada Dean onun gözlerine hiç bakmıyordu. Taktığı rozete bakıyordu, rozet dışarıdaki kruvazörle aynı hararetle cilalanmış gibi parlıyordu.

"Şerif Daniels, mi?" Biraz çaba sarf ederek dikkatini başka çevirdi. "Ben Ajan Townes," dedi kimliğini çıkararak, "ve bu da

Ajan Van Zandt-"

"Townes?" dedi şerif. "Van Zandt? Bunun bir tür şaka olması mı gerekiyor?"

Sam bir kaşını kaldırdı.

"Pardon?"

Onlara bir bakış attı.

"İsimleriniz," dedi.

"Bak, şunu mu öneriyorsun..." Dean pufladı.

"Ya benimle dalga geçiyorsunuz," diye devam etti, onlara şüpheyle bakarak, "ya da amirinizin çarpık bir mizah anlayışı var."

Dean iç çekti.

"Evet, insanlar sana muhtemelen Jackie diyordur, değil mi?"

"Bana Şerif Daniels derler," diye cevap verdi. Telefon çalmaya başladı ve içeriye, en azından bu mesafeden arabası kadar temiz ve düzenli görünen masasına baktı. Tek istisna, sakız kâğıtlarıyla dolu metal bir kül tablasıydı.

"Bakın, bana biraz izin verir misiniz? Sekreterim bugün hasta olduğunu söyledi ve burada biraz meşgulüm."

"Elbette, acele etme." Dean telefonu almak için geri dönerken bekledi ve Sam'in gözlerinin nereye gittiğini anlamak için kardeşine bakmasına gerek yoktu. "Hey. Ne düşünüyorsun-" diye başladı Dean.

"Dur," dedi Sam. "Sadece dur."

"Sadece söylüyorum, dostum, bu tür şeyler hakkında şarkılar yazıyorlar."

"Hapse girmekle ilgili şarkılar da yazıyorlar," dedi Sam. "Burada geçireceğimiz ilk on dakika içinde bunu yapmaktan kaçınalım, tamam mı?"

Şerif Daniels telefon görüşmesini bitirdi.

"Pekâlâ," dedi masasının uzak tarafında durarak, "hadi başlayalım.

"İkinize karşı dürüst olacağım," diye devam etti ikisi de konuşamadan. "Fark etmediyseniz, bir durumun ortasındayım ve bazı cevaplar bulamazsam, bir şeyler fana çarpacak." Telefon tekrar çalmaya başladı ama Şerif cevap vermek için bir hamle yapmadı, "O yüzden benden bir şey isteyecekseniz elinizi çabuk tutun."

"Elbette," dedi Sam.

Onlara bir kez daha baktı.

"Eee?"

"Şu Dave Wolverton denen adamla başlayalım..." Dean belli belirsiz bir işaret yaptı, "Onlara ne diyorsunuz? Giyinik çocuklar mı?"

"Onlara yeniden canlandırmacı deniyor," dedi şerif. "Eğer onlara kılık değiştirmiş adamlar derseniz, muhtemelen sizin için saatinizi temizlerler."

"Doğru. Özür dilerim. *Re-enactors.* Rapora göre Wolverton, Jubal Beauchamp adında gerçek bir İç Savaş askerinin rolünü oynuyordu, değil mi? Ve sahada başka bir dr... re-enaktörü tüfek replikasıyla vurdu?"

Daniels sertçe başını salladı.

"Klasik Springfield tüfeğinin özelleştirilmiş bir modeli, kuru sıkı ateş etmek için üretildi."

"Gerçek olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bir kopya gördüğümde anlarım." Sağ taraftaki bir sandalyeyi işaret etti. Üzerinde bir tüfek duruyordu. "Bunun gibi."

"Alabilir miyim?" Sam

sordu. "Buyur."

Kopyayı aldı ve ellerinin arasında tuttu. "Bana oldukça

gerçekçi geldi."

Şerif, "Elbette gerçek gibi hissettiriyor," dedi. "Gerçek silahın bir kopyası. Bu yeniden canlandırmacılar kendilerini her ayrıntıda gerçekliğe adamış durumdalar. Çok sıkılar."

"Evet, öyle duyduk," diye cevap verdi Sam. "Wolverton'un savaş alanında kullandığı gerçek süngü ve silaha ne oldu?"

"Şu anda laboratuardalar. Test ediliyorlar."

"Tamam," dedi Dean. "Yani belki de kendini biraz kaptırdı ve savaşın hâlâ devam ettiğine mi karar verdi? Bilirsiniz, belki de biraz, ne bileyim, dengesizdi?"

Daniels iç çekti.

"Belki de size ne söylediğimi duymadınız. Vergi avukatlarından ve gönüllü olarak kaşındıran yün üniformalar ve çizmeleri giyip doksan derece sıcakta yirmi millik yürüyüşler yapmayı seçen bilişimcilerden bahsediyoruz. Eğlenmek için. Onların iyi vakit geçirme anlayışı bu.

"Onlar 'biraz dengesiz' değiller," diye devam etti. "Belgelenebilir durumdalar. *Ama hepsi replika silahlar taşıyor*. Lee Harvey Oswald'ın hayaleti olduğunuzu düşünmeniz umurumda değil - sadece kurusıkı atan bir silahla birini öldüremezsiniz."

"Yani diyorsun ki..." Dean başladı ama sonra nereye gittiğini bilmeden durdu.

"Yani diyorum ki, uzay-zaman sürekliliğinde bu kopyaları aniden gerçek silahlar ve gerçek mühimmatla değiştiren bir solucan deliği olmadığı sürece, Dave Wolverton'ın dün taşıdığı gibi bir silahın böyle bir şey yapmasına imkan yok."

Masasının bir çekmecesini açtı, bir dosya çıkardı ve masanın üzerine bıraktı, parlak sekize onluk dosyalar döküldü. Sam, Birlik askeri üniforması giymiş bir cesedin suç mahalli fotoğraflarını aldı.

İlk izi Dean'e verdi. Başın büyük bir kısmı boynun hemen üstünden kesilmiş ve etrafına püskürtülmüştü. Tam renkli olarak bakıldığında, sanki biri özellikle dağınık bir İtalyan yemeğini çimlerin üzerine dökmüş gibi görünüyordu.

Bir sonraki fotoğraf, bir gözü oyulmuş, kanı tiyatrodaki yarım maske gibi derisinin üzerinde kurumuş başka bir re-enaktörün yakın çekimiydi. Daniels başını sallayarak, "Wolverton onu süngüyle bıçaklamış," dedi. Masanın solundaki yan masada. "Tıpkı bunun gibi."

Dean bıçağı aldı, elinde çevirdi ve bıçağın kenarını avucunda test etti.

"Bununla Wonder Bread bile kesemezsin."

"Vay be, öyle mi düşünüyorsun?" Daniels'ın yeşil ve keskin gözleri ikisinin arasında gidip geldi. Masasına uzanarak bir parça sakız çıkardı, paketini açtı ve ağzına attı, sonra paketini sardı ve kül tablasına attı.

"Bakın," dedi, "buralardan olmadığınızı biliyorum. Önerim şu. Tarih Derneği'ne gidin, bazı eski resimlere bakın, savaş alanını inceleyin, bazı canlandırmacılarla konuşun-"

Dean, "Bunu zaten yaptık," dedi.

"Aferin sana." Ağzındaki sakızı çıkardı, sanki sakız ona bir şekilde ihanet etmiş gibi baktı ve paketledi. Kül tablasına gitti. " temiziz. Kendin yap

Ödevimi yapayım ve işime döneyim. Eğer herhangi bir şey bulursan *Akıllı* sorularınız varsa bana geri dönün, tamam mı?"

Bununla birlikte dikkatini masasındaki evrak çevirdi. Belli ki tartışma sona ermişti.

"Doğru," dedi Dean. "Zekice sorular." Sam başını kaldırıp baktı.

"Bende bir tane var."

Bu ŞERİF baktı Yukarı, bakışlar at onu itibaren ve derinlikler dipsiz bir kayıtsızlık.

"Evet?"

"Wolverton kendi süngüsüyle kendini bıçaklayarak öldürdü, değil mi?"

"Evet."

"Peki," diye işaret etti, "boynundaki bu izler ne?" "Nerede?"

"Tam burada." Sam fotoğrafa dokunarak Wolverton'ın boğazını gösterdi, bir çift kırmızı sürtünme yanığı etini çevreliyordu. "Çürük gibi, görüyor musun?"

"Adli tabibe sormanız gerekir."

" de garip bir şey fark etmediniz mi?"

"*Tuhaf* bir şey var mı?" Şerif tek kaşını kaldırdı. "Şaka mı yapıyorsun?" Ama Dean onun aslında soruya cevap vermediğini fark etti.

"Belki de adli tabiple kendimiz konuşmalıyız," dedi.

"Misafirim olun. Ofisi iki blok ötede." Saatine baktı. "Bak ne diyeceğim, geç oluyor ama onu arayıp geleceğini haber vereyim."

"Çürükler." Dean hâlâ fotoğrafı inceliyordu. "Neredeyse boğulmuş gibi görünüyor. Değil mi Sam?"

Hemen bir cevap gelmeyince omzunun üzerinden kardeşine baktı, onay ya da en azından bir baş sallama bekliyordu.

"Sam?"

Ama Sam Winchester çok tuhaf bir şey yapmıştı.

Tamamen sessizliğe gömülmüştü.

ALTI

Kaldırımdan adli tabibin ofisine doğru yürürlerken Dean, "Tamam," dedi. "Bütün bunların ne hakkında olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Bilmiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Wolverton'ın boynundaki o izleri gördüm ve sanırım... bu zihnimde bir şeyi tetikledi." Sam durdu ve Dean'e baktı. "o rüyadan. Ama ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Benden bir şey , değil mi Sammy?" Sam başını salladı.

"Çünkü biliyorsun, bu asla yaramaz."

"Biliyorum," dedi Sam. "Ben sadece... sanki her ne olduysa silinmiş gibi hissediyorum."

"Belki cesede bakmak hafızanı canlandırmana yardımcı olur."

* * *

Mission's Ridge County Adli Tabiplik ofisi, Ana Cadde'nin hemen dışındaki uzun kahverengi belediye binasının arka tarafındaki çelik bir kapıdan başka bir şey değildi.

Dean ve Sam bir çöp konteynerinin ve oraya park etmiş tek bir aracın yanından geçtiler, resmi plakalı, bej renkli, sıradan bir sedan. Binanın yanındaki zemin eski piyango biletleri ve sigara izmaritleriyle doluydu, sanki biri uzun süre şansının tükenmesini izlemiş gibiydi.

Dean kapıyı denedi.

"Kilitli." Zile bastı, birkaç saniye bekledi ve sonra telle güçlendirilmiş pencereye vurmaya başladı. "Işıklar kapalı. Şerif Ateşli ileriyi arayacağını söylememiş miydi?"

Sam, "Belki de sorgu yargıcı bugünlük eve gitmiştir," diye önerdi.

"Ya da belki de kimse sert sorular soran bir çift Yanki çocukla konuşmak istemiyordur." Dean bir adım geri çekilerek güvenlik tuş takımını inceledi. "İtiraf etmeliyim ki burada pek de Güneyli misafirperverliği hissetmiyorum Sammy."

"Ve 'Güney'i *seviyorum*' diyen de sendin." Sam geldikleri yöne doğru bir bakış attı. "Peki ya Tarih Derneği?"

"Ne olmuş ona?"

"Belki de daha fazla geç kalmadan bunu kontrol etmeliyiz."

Dean ona kaşlarını çattı.

"Cesedi görmek istemiyor musun?"

"Kapı kilitli, Dean."

"Bellagio'daki kasa da öyleydi ama bu Ocean's Eleven'ı durdurmadı."

Sam ona bir bakış attı.

"Ben sadece sahip olduğumuz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum."

"Yani Wolverton'un boynundaki o izlere bakmaktan korkmuyor musun?"

"*Korktun* mu?"

"Evet, kâbus mi?" Dean beklentiyle ona baktı. "Sana söyledim, hatırlamıyorum."

"Ve sen istemiyorsun."

"Hey, bak," dedi Sam, "eğer kalmamı istiyorsan-"

Dean omuz silkti.

"Hayır, haklısın," dedi. "Sen git ve ne bulabileceğine bak. Böl ve fethet. Kıyamet şimdi kopuyor."

Ama Sam geri adım atmadı.

"Bu neyle ilgili Dean?" diye sordu. "Bana güvenmemenle mi ilgili? Çünkü eğer öyleyse buradan gidebileceğimiz pek fazla yer yok."

"Evet, sen benim kardeşimsin," dedi Dean. "Ama aynı zamanda Lucifer'in balo elbisesisin ve eğer rüyalarını büyük planla ilgili ipuçlarıyla dolduruyorsa, *belki* de onlara mümkün olduğunca yakından bakman iyi bir fikir *olabilir*. Tek söylediğim bu."

Sam elinden geldiğince açıklamaya , "Hissettiklerim ipucu değil Dean," dedi. "Bunlar ipucu değil, olsa olsa bunu anlamamı *engelliyorlar*. Bu daha çok beynime sığır çomağıyla vurulmasına benziyor. Bu yüzden aktif olarak araştırmazsam beni affedin."

"Tamam." Dean cep telefonunu çıkardı. "Şerifi tekrar arayacağım, bakalım gelip beni içeri sağlayabilecek miyim? Sen tarihi şeyini yap, sonra konuşuruz."

Sam başıyla onayladı ve gitti.

Dean kapının yanında durmuş, kardeşinin köşeden adım atışını izliyordu. Sam'in yürüyüşündeki hızda hata yoktu. Dean kâbusun zihninde bıraktığı her neyse, Sam'in onunla başa çıkmaya hazır olmadığını biliyordu -en azından doğrudan değil.

Ve o zaman Dean çok geç olmayacağını umuyordu.

Önündeki kapının telle güçlendirilmiş penceresine bakarak cep telefonunu bir kenara bıraktı ve bir tuğla aldı.

"George Clooney korkağın tekiydi," dedi ve tuğlayı kaldırdı. Tam ileri doğru sallamak üzereydi ki kilit tıkladı ve kapı açıldı.

Castiel gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Ne zamandır oradasın?" Dean hızla içeri girerek sordu. Klimanın serinliği dışarıdaki boğucu sıcağa karşı bir rahatlamaydı.

"Daha yeni geldim."

"Hey!" diye bir ses araya girdi. "*Sen de* kimsin be?"

Dean, Castiel'in yanından geçip ofise girdi ve beyaz bir Oxford giymiş, kolları dirseklerine kadar sıvalı, kravatını aşağı doğru çekmiş, tıraşsız, otuz yaşlarında bir adama baktı. Bir sigara yakma aşamasındaydı, şimdi alt dudağından şaşkınlıkla sarkıyordu.

Dean, "Kapı açıktı," dedi.

"Hayır, değildi."

"Adli tabip siz misiniz?"

"Kim soruyor?"

Dean ona rozet taktı.

"Ajan Van Zandt, FBI. Bu Ajan... Zevon." Castiel tepki vermeden önce, "Şerif Daniels meşgul olmanız ihtimaline karşı bize erişim numarasını verdi," diye devam etti.

Adli tabip uzun bir süre Dean ve Castiel'e ve arkalarındaki açık kapıya baktı, sonra çakmağını sigaraya yaklaştırıp ucuna alev verdi.

"Benim adım Todd Winston. Ve evet, ben adli tabibim." Nefes aldı ve ağzının kenarından bir duman üfledi. "Ama Şerif Daniels size içeri girmeniz için şifreyi vermedi. Federallerin büyük bir hayranı değil."

Dean, "Vay canına Cletus, bu benim içimi yakıyor," dedi. "Şerif hakkında endişelenmeyi bırakıp bana oradaki cesedi göstermeye ne dersin?"

Winston, içinden homurdanarak onları yükleme alanından geçirdi ve koridorda küçük bir ofise götürdü. Dean arkasından içeri bakmak için döndüğünde, ofisin duvarlarının yerden tavana kadar kitaplarla dolu olduğunu gördü, çoğu hâlâ tozlu kapaklarıyla duruyordu.

Yeniden ortaya çıkan Winston'ın elinde bir dizi anahtar vardı. Onları köşeyi dönüp daha da dar bir koridora götürdü. İkinci bir kapı onları, her şeyin üzerine soğuk bir ışık saçan uzun cam floresan tüplerle yukarıdan aydınlatılmış bir depo odasına götürdü. Binanın geri kalanı rahatça serin olsa da burası düpedüz soğuktu ve Dean takım elbise giydiği için gerçekten memnundu.

Odanın ortasında, sterilize edilmiş alet kutuları, sıvı ve malzeme kutularıyla çevrili, dibinde bir gider bulunan çelik bir masa duruyordu. Bir tarafta yarısı boş bir içme suyu şişesi duruyordu.

Dean durakladı, dezenfektan ve kimyasal koruyucuların eski tanıdık kokuları burnuna geldi. Winston bir çift lateks eldiven ve laboratuvar önlüğü giyerken bekledi, sonra dikkatini uzak duvara çevirerek bir kolu tuttu.

Sorgu yargıcı düğmeyi çevirdi, kendini destekledi ve yedi fit uzunluğundaki çekmeceyi çıkardı, paslanmaz çelik düz plakayı kaldırarak kutunun kendisini ortaya çıkardı.

"Bu senin oğlun mu?" Winston sordu.

Dean aşağı baktı. Solgun, çıplak ve bir şekilde yassılaşmış olan Dave Wolverton'ın cesedi beklediğinden daha da sıska ve acınası görünüyordu. Bir İç Savaş askeri gibi giyinmek ve davranmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen, ironik bir şekilde, dönüşümü tamamlamak için çıplaklık ve hareketsizlik gerekmişti. Çenesinin alt tarafındaki bıçak yarası temizlenip dikilmişti ve adli tabibin geleneksel Y kesiği yeterince tazeydi; makasın Wolverton'ın göğüs boşluğunu kestiği yerdeki et hâlâ çiğ ve pembeydi.

Genç adamın sıska göğüs kemiği ve neredeyse bir deri bir kemik kalmış göbeği üzerinde siyah kıllardan oluşan küçük çukurlar göze çarpıyordu. Burada, 1864 yılında gerçek bir cerrahın çadırından çıkmış olabilecek bir ceset vardı.

Görünüşe göre aç ölmüş, diye düşündü Dean, bu düşüncenin rastlantısallığı onu şaşırtmıştı.

Kendini Wolverton'ın yüzüne, çökük elmacık kemiklerine ve sarkık dudaklarına bakarken buldu. Boş ve gevşek bile olsa, yüzün onu sinirlendiren garip bir bakışı vardı. Cesetle kesinlikle geçirmesi gerekenden daha fazla zaman geçirmek istemediğini fark etti.

"Otopside olağandışı bir şey buldunuz mu?" Dean sordu.

Winston, "Pek sayılmaz," dedi.

"Toksikoloji raporu mu?"

"Henüz dönmedim." Sigarasından bir nefes daha çekti, sonra etrafta kül tablası aradı. Kullanılmış bir kahve fincanı uygun geldi.

"Bunu kendin yapmıyor musun?" Dean sordu. Winston başını salladı.

"Waldrop City'deki adli tıp laboratuvarı bu kısımla ilgileniyor. Burada yeterli ekipmanımız yok."

"Sanırım bu senin Noel listene koyman gereken bir şey, değil mi?" Dean Wolverton'ın boynunun etrafındaki eti incelemek için daha da eğildi ve Sam'in fotoğrafta ilk kez fark ettiği çürükleri inceledi. "Peki ya bunlar?"

"Bükülme sıyrıkları. İp yanıkları."

"Nereden gelmişler?"

"Halat," diye yanıtladı Winston, mizahtan hiç nasibini almadan. "Belki bir tür ip."

"Teşekkürler," dedi Dean. "Bu her şeyi açıklığa kavuşturdu." Winston bu alaycılığı fark etmemiş gibiydi.

"Şerif cesedi getirdiğinde boynuna sarılmış bir şey yoktu. Deride de lif izi yok. Ve siz bunları görürdünüz."

"İnsanların ruhlarını bağlamanın başka yolları da var," dedi Castiel öne doğru eğilip Wolverton'ın boynunun iki yanındaki hematomlara dokunarak. "Bazı şeytani esaret biçimleri o kadar kolay tespit edilemez."

"Esaret mi?" Winston, Dean'e baktı. "Neden söz ediyor bu?"

Castiel cevap vermek için ağzını açtı ama Dean onun kesti.

"Unut gitsin," dedi Dean. "Wolverton öldüğünde yanında ne olduğuna dair bir envanter var mı?"

"Şerifin ofisi hâlâ ." Kapı aralığına baktı. "Şimdi hatırladım, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Bir yanıt beklemeden Dean ve Castiel'i cesetle baş başa bırakarak dışarı çıktı.

Dean arkadaşına bakıp elini arka cebine atarak, "Eh, bir deneyelim bari," dedi. Bir indeks kartı çıkardı ve *Rituale Romanum*'u okumaya başladı.

"*Deus, et Pater Domini nostri Jesu Christi, invoco nomen sanctum tuum*..."

"Şimdiye kadar ezberlemedin mi?" Castiel tamamen ciddi bir şekilde sordu.

Dean, "Herkesin beni sürekli düzeltmesinden bıktım ve sadece yazdım," dedi ve sonra okumaya devam etti. "... *et celmentiam tuam supplex exposco*..."

Wolverton'ın cesedi çöp kutusunun içinde aniden biraz sarsıldı, öyle ki bir eli seğirdi ve avuç içi açık kaldı, parmakları titredi ve seğirdi.

Cesedin başı hafifçe bir tarafa yuvarlandı.

"...*ut adversus hunc, et omnem immundum spiritum*..."

"Bir şeyler oluyor," dedi Castiel.

Dean durakladı ve yere baktı.

Wolverton'ın sol kulağından siyah bir şey çıkıyordu. Önce bunun bir tür sıvı olduğunu düşündü ama sonra canlı olduğunu fark etti. Minik, kirpik benzeri bacaklar -düzinelercesi- etrafında kıpırdanıyordu. Siyah şey garip, kasıtlı bir hızla Wolverton'ın solgun yanağında, sanki gözlerine doğru ilerliyormuş gibi, biçimsiz bir hamamböceği gibi koşuşturmaya başladı.

Dean ona bakarken durdu, olduğu yerde donup kaldı.

Bana bakıyor.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Bu imkansız, hatta-

Sonra siyah şey tiz bir çığlık atarak yukarı fırladı ve kendini Dean'in yüzüne doğru fırlattı.

Refleks olarak geriye doğru sarsıldı ve şey yere düştü. Üzerine atılıp tepindi, topuğunun altında ezdi, sonra ayakkabısının altından dışarıya doğru sıçrayan yapışkan şeye bakarak yüzünü buruşturdu. Şey hâlâ kıpırdanıyor, ayak bileğinin üzerinde yukarı doğru sürünürken öfkeyle nabız atıyordu.

Derisini emdiğini, baldırına doğru yukarı doğru kayarken çektiğini hissedebiliyordu.

"Hâlâ hareket ediyor!" Dean bağırdı. "*şunu!*"

Castiel tereddüt etmeden şişedeki suyu aldı. Gözlerini kapatıp kısa bir süre mırıldandı, sonra suyu Dean'in alt bacağının üzerine döktü.

Dumanlı bir tıslama duyuldu ve o şey bir çığlık daha attı. Dean onun derisinin üzerinde gevşediğini hissetti. Sırılsıklam olmuş pantolonunun paçasını yukarı çekti ve Aşil tendonunun hemen üzerinde belli belirsiz kırmızımsı bir izden başka bir şey göremedi.

Bir parça kâğıt havlu alarak bacağındaki son kutsal suyu da sildi, ıslak havluyu sildi ve çöpe attı.

"O da *neydi*?" diye sordu kendi nefesini sakinleştirmeye çalışarak.

"Moa'ah," dedi Castiel.

"Ne?"

"Amerika'nın güneyindeki bu bölgeye özgü bir tür şeytani sonradan doğum." Melek kaşlarını çattı. "O zamandan beri benzerini görmemiştim.

İç Savaş savaş alanları. Melekler ve şeytanlar ölülerin ruhları için çarpışırken."

Dean tiksintiyle ayakkabısının altına bakarak, "Ve şimdi geri döndü," dedi. "Ama neden? Ve neden Wolverton?"

Castiel ona baktı.

"Tanık onu çok etkiledi."

"Yani Tanığınız bu adamı bir tür şeytani sümüklü paçavra olarak mı kullandı?"

Castiel ona, "Anlamıyorsun," dedi. "Moa'ah, Luciferian apotheca' bir dipnot, onun en silik kartvizitlerinden biri. Artık var olmamalı. Onun buradaki varlığı kıyametin habercisidir. Ve Tanık bunu biliyor. Bunu bilmemizi istiyor."

"Ve sen de bu adamı mı arıyorsun?" Dean sordu. "mi?" "Onu bulmam gerek."

"Evet, şey," diye başını salladı Dean, "bu konuda iyi şanslar."

* * *

Winston'ı ofisinde, telefonu kulağında buldular. Dean yanına gitti ve 'bağlantıyı kes' düğmesine bastı.

"Hey!" diye bağırdı sorgu yargıcı, ayağa fırlayarak. Bir an için bir adım daha yaklaşacak gibi oldu ama sonra Dean'in yüzünde onu durduran bir şey gördü.

"O cesetle başka kim yalnızdı?" Dean sordu. "Ne?"

"Beni duydun. Senden başka oraya kim gitti?"

"Hiç kimse. Şerif Daniels, sanırım. Hepsi bu . Her şey savaş alanında, Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde oldu. Wolverton'ın boynunda bir ip olsaydı, birileri bunu görürdü." Winston'ın sesi şimdi biraz umutsuz geliyordu. "Öyle değil mi?"

Dean tavana , "Halat endişeleneceğin en son şey," dedi. "Burada güvenlik kameralarınız var mı? Hareket dedektörleri?"

Castiel Dean'e baktı.

"Tanık tam şeytani güçlere sahip. Buradan tamamen fark edilmeden geçmiş olabilir."

Winston'ın gözleri büyüdü.

"*Ne*?"

"Saçmalık. Bu kadar iğrenç bir şey iz bırakır." Castiel başını salladı.

"Ama-"

Dean adli tabibe dönerek araya girdi.

"Toksikoloji raporu ne zaman ?" diye sordu. Winston zorlukla yutkundu.

"Muhtemelen yarın."

"Cesedin içinde ya da kıyafetlerinde sıra dışı başka bir şey buldunuz mu? Herhangi bir işaret ya da ayinsel yanık ve yara izi?"

"Hayır." Ama sesinde bir şey vardı. "Emin misin?"

"Evet." Winston çaresizce masanın üstüne baktı. "Tanrım, evet!"

Dean'in gözleri telefona kaydı.

"Hadi bkz. kim sen karar verildi için ulaşmak dışarı ve Dokun." diye mırıldandı, 'hoparlör'e tıkladı ve tekrar arama düğmesine bastı.

"Yapma bunu," diye yalvardı Winston. "Gerçekten istemiyorsun-"

Dean telefon çalarken, "Ama ben biliyorum," diye cevap verdi ve sonunda açtı. Hoparlörden bir kadın sesi geldi.

"Merhaba," dedi. "Ben-"

Dean kaşlarını çatarak Castiel'e baktı.

"Bekle, bu sesi *tanıyorum*." Telefona ters ters baktı. "Kimsiniz?"

Ancak telefondaki kayıtlı ses çoktan konuşmaya devam etmişti.

"-Candy. Ben ve arkadaşlarım jakuzide bir parti veriyoruz ama bikini üstlerimizi kaybettik ve şimdi..." Ses iç çekmeye ve daha ağır nefes almaya başladı. "Sadece onları bulmamıza yardım etmeniz *gerekiyor*. Üç dakika için bir kredi kartı numarası girmeniz yeterli-"

"Bu kadını tanıyor musun?" Castiel sordu.

Dean aramayı cümlenin ortasında kesti ve Winston'a baktı. Sorgu yargıcının yüzü şimdi kıpkırmızıydı.

Dean gitmek için dönerken, "Belediye bu telefonun parasını ödemese iyi olur," diye mırıldandı. "Toksikoloji raporuna bakmak için geri geleceğiz."

"Elbette," dedi Winston. "Her neyse. Sadece... bir dahaki sefere küçük bir uyarıya ne dersin, ha?"

"Yalan söylemiyordu," dedi Castiel dışarıya, karanlığa doğru adım atarlarken.

"Biliyorum," diye iç geçirdi Dean. "Bu da bize tam olarak hiçbir şey bırakmıyor."

"Şart değil." Sokak lambalarının altındaki kaldırımda yürüdüler. "Wolverton Tanık'la savaş alanında karşılaşmış olabilir ya da-"

"Bekle." Dean yürümeyi bıraktı. "Şu Şahit ve bu Şahit hakkında çok konuşuyorsun. Ama bu Şahit İsa'yla takıldıysa ve ilmiklerden hoşlanıyorsa, bana tek bir tahmin kalıyor."

"Ve bu?"

"Judas. Yehuda'yı avlıyorsun."

Castiel başını salladı.

"Bilmiyorum," dedi.

"Neden olmasın?"

"Yahuda kanlı şiddetten çok ayartma ve ihanetle ilgiliydi."

"Evet, insanlık hakkında bildiğim bir şey varsa, o da işin içine silah girdiğinde ihanetin oldukça karmaşık bir hal alabileceğidir."

Dean ileride gürültülü sesler ve kahkahalar duydu. Arkasını döndü ve ilk kez çevrelerini fark etti. Büyük, eski bir kiliseden bir blok ötede yürümeyi bırakmışlardı, kalasları sanki yüzyıllarca süren savaşlardan ve sert hava koşullarından kurtulmuş gibi görünüyordu, sanki burada dinlenmeye gelen batık bir savaş gemisi gibi.

Yüksek kemerli kapısından takım elbiseli ve elbiseli insan kalabalığı dökülüyordu.

"Bu bir...?" Castiel sordu.

"Bir düğün." Bir alkış ve tezahürat patlaması oldu ve Dean gelinle damadın kilisenin merdivenlerinden inerek kaldırımda bekleyen limuzine doğru ilerleyişini izledi.

Kadın antika bir gelinlik giymişti; adam ise o kadar otantik bir Konfederasyon askeri üniforması giymişti ki Dean üniformanın omuzlarından yükselen toz bulutlarını görebiliyordu.

"Şaka yapıyorsun. Bu şeylerin içinde *evleniyorlar*

mı?" Castiel, "Aşk bir savaş alanıdır," dedi.

Dean ona baktı.

"Ne?"

"Son zamanlarda duyduğum bir şarkı."

Dean gülümsemesini zorlukla bastırdı ve meleğe arkasını döndü.

"Sen bir şeysin Cass, bunu biliyorsun değil mi?" Cevap gelmedi ve Dean dönmeden durakladı. "Az önce ortadan kayboldun, değil mi?"

Arkasına baktığında Castiel'in gerçekten de gitmiş olduğunu gördü.

YEDİ

Sam, FBI ceketini ve kravatını atmak için Impala'ya uğradıktan sonra Mission's Ridge Tarih Derneği'nin sütunlu cephesine vardı. Granit basamakları tırmanarak ön kapıya geldi; meşe ağacından yapılma, heybetli bir demir kolu olan bu kapıyı kilitli bulmayı umuyordu. Bunun yerine, iyi yağlanmış menteşeler üzerinde açıldı.

Üzerine yayılan bir serinlik içeri adım attı.

Giriş penceresizdi, beklediğinden daha karanlıktı ve ayaklarının sürtünmesi, uzun süre yalnız bırakılmış eski yerlerden gelen taşlı bir akustik yankıyla yankılandı. Kâfur, eski kâğıt, branda ve küf kokusunu alabiliyordu ve gözleri hâlâ alışmaya çalışıyordu.

Bir an için girişin ne kadar büyük olduğundan bile emin olamadı.

"Yardım eder misiniz?" diye sordu arkasından bir erkek sesi.

"Duruma göre değişir." Sam döndü ve bir el feneri ışını yüzünün üzerinden geçerek onu bir anlığına kör etti. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Biliyorum," dedi adam. "El feneri için üzgünüm. Elektrik tesisatında sorun var. Eski ve güzel bir bina ama elektrik sistemi tam bir baş belası olabiliyor, Fransızcamı mazur görün." Adam duvara gömülü bir sigorta kutusuna uzandı ve bir an için içindeki bir şeyle oynadı. Gürültülü bir *çınlama* oldu ve ışıklar titreyerek yandı.

"Ah, işte başlıyoruz."

Sam başını kaldırdığında geniş bir fuayede durduklarını gördü. Önünde Atlanta Braves beyzbol şapkası, siyah tişört ve soluk Levis pantolon giyen bir adam duruyordu. Otuzlu yaşlarının ortalarını pek geçmemiş gibi görünüyordu ama orta yaşın ilk kırışıklıkları gözlerinin ve ağzının kenarlarına yerleşmiş, yüzüne rahat, yaşanmış bir görünüm vermişti. Çenesindeki kirli sakal, ışıkta biraz parlayan tuz ve biber karışımıydı.

Adamın yanında on bir ya da on iki yaşlarında, kot pantolon ve tişört giymiş, sarışın, açık tenli, geniş, meraklı mavi gözleriyle her şeyi aynı anda algılıyormuş gibi görünen genç bir çocuk duruyordu. Adamın elinde kocaman, eski bir alet kutusu vardı ve çocuk da adamın duruşunu bilinçsizce taklit ederek bir kolunun altında bir yığın kalın ciltli kitap tutuyordu. Baba-oğul olduklarına hiç şüphe yoktu.

"Ben Tommy McClane," dedi adam, aletleri yere bırakıp sağ elini kot pantolonuna sildikten sonra Sam'e uzattı. "Bu da oğlum Nate."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi çocuk resmiyetle.

Sam ellerini sıktı ve çocuğun kendi küçük avucunu uzatabilmek için elindeki kitapları karıştırırken gösterdiği ciddiyet karşısında hafifçe gülümsedi.

"Tarih için mi çalışıyorsun?" Sam sordu.

Tommy alaycı bir tavırla, "Biz Tarih Derneği'yiz," dedi. "Eskiden burayı Pop Meechum işletirdi ama felç geçirdiğinden beri sadece ben ve Nate işlerle ilgileniyoruz." Gözlerini biraz kısarak baktı. "Bir adın var mı, yoksa sana Hayalet Yabancı mı diyeyim?"

Sam yine gülümsedi. "Ben Sam."

"Sam o." Tommy McClane oğluna baktı. "Nate, neden gidip bunları kütüphaneye koymuyorsun, orada almamız gereken başka bir şey olup olmadığına bak. Bizimle müzede buluş."

"Evet."

Tommy onun gidişini izledi, sonra başıyla diğer yöne doğru işaret etti.

"Geri gel, neden gelmiyorsun?" Alet kutusunu alarak koridorda ilerledi, sonra aklına bir şey gelince tekrar durdu. "Sanırım buralardan değilsin."

"Hayır."

"Dere kenarındaki bu yeniden canlandırma olayı için mi şehirdesin?"

"Öyle de diyebilirsiniz."

Sam'in tepkisini beklerken, "Ellerinde oyuncak silahlarla ormanda koşuşturan ve aptalca davranan bir grup çılgın cahil," dedi. "Ben

değil mi?"

"Aslında," Sam dedi, "I düşünmek Bu güzel Etkileyici, özgünlüğe olan bağlılıkları. Yaşayan tarihçiler gibiler."

Tommy bir an gözlerini kısarak ona baktı, sonra sırıttı.

"Sen iyisin, bunu biliyorsun."

"Affedersiniz?"

"Görüyorsun ya, şu anda o aptallardan biriyle konuşuyorsun." Tommy elini kaldırarak Sam'e kararmış bir yüzük gösterdi. "Amerika Konfederasyon Devletleri. Büyük büyükbabam bu yüzüğü tam da o savaş alanında takmıştı. Güney'in uğruna savaştığı her şeyi desteklediğimden değil. Beyaz Saray'da bir Afro-Amerikalı gördüğüm için benden daha mutlu kimse olamazdı. Tam zamanında, diyorum. Nate ve ben açılış töreni için DC'ye gittik.

"Ama yine de görev sırasında hayatlarını ortaya koyan o adamlarla gurur ." Tekrar döndü ve koridorda ilerlemeye devam etti.

Sam başını salladı ve onu takip etti, bu adamdan ve onun taşra bilgeliği ile kendini beğenmişliğinin tuhaf karışımından ne çıkaracağından tam olarak emin değildi. Durum ne olursa olsun, Tommy McClane'den hoşlandığına çoktan karar vermişti. Ve şu anda müttefikleri konusunda pek de seçici davranacak durumda değildi.

Tommy dolabı açıp alet çantasını yerine koyarken, "Dinle," dedi, "diş etlerim bir mil çalışıyor, söyle bana
-"Sizin için ne yapabilirim?"

"Bana Jubal Beauchamp adında bir Konfederasyon askerinden bahsedebileceğinizi umuyordum."

"Beauchamp mı?" Tommy şaşkınlığını gizlemek için hiç çaba harcamadan başını kaldırdı. "*Onun* hakkında ne öğrenmek istiyorsun?"

"Eminim dün Dave Wolverton'a ne olduğunu duymuşsunuzdur. Beauchamp rolünü oynuyordu. Onun hakkında herhangi bir bilginiz olup olmadığını öğrenmek . Orijinal asker yani."

Tommy uzun süre ona baktı, yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Başını hafifçe bir yana eğdi.

"Polis , değil mi?" "Hayır."

"Federal Ajan mı?"

Sam nefes alarak Tommy'nin derin gri gözleriyle buluştu. Bunun muhtemelen yalan söylemek için son şansı olduğunu biliyordu. İçgüdülerine güvenerek başını salladı.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Peki ilgini çeken nedir?"

"I..." Sam başladı ve kendisini seçeneksiz bıraktığını fark etti. "Diyelim ki dün o savaş alanında olanların mantıklı bir açıklaması yok. Ve bu tür olaylar benim dikkatimi çekme eğilimindedir."

Tommy bir süre daha ona baktı, sonra bir kahkaha patlattı.

"Sen bir *avcısın*," dedi ve Sam'in omzuna bir tokat attı. "Şimdi her şey anlam kazandı."

Sam bir halde geri çekildi.

"Adınızı daha önce hiç duymadım," dedi. "Bu bölgede çalışan birini duymadım."

"Rufus'u bekliyordum," dedi McClane. "Ona ne oldu?"

"Bir şey . Kardeşimle ben devreye girdik." Sam başını iki salladı, hâlâ diğer adamın verdiği bilgileri inceliyordu. "Yani Rufus Turner'la birlikte mi avlandınız?"

"Aktif olarak değil. Avcılık genç bir çocukla paylaşmak isteyeceğiniz bir hayat değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Sam başını

salladı.

"Anlıyorum."

"Nate'in annesi dört yıl önce öldü. Araba kazası, genç ilk randevularına çıkmışlar, herkes ayık ve soğukkanlı; böyle şeyler ne kadar tesadüfi olabilirse o kadar tesadüfi. Kimse suçlanmadı ve kurtulan da olmadı. İkimiz için de zordu, özellikle de çocuk için. Bunu atlattıktan sonra onun yanında olmanın ne kadar önemli olduğunu anladım." McClane başını salladı. "Bu, gözlerimi ve kulaklarımı açık tutamayacağım anlamına gelmiyor, yine de işler kötü gitmeye başladığında avcılara haber vereceğim."

"Burası pis mi?"

McClane karanlık bir şekilde başını salladı.

"Kendiniz görün."

Tommy, Sam'i düzenli, birbirine bağlı odalardan oluşan bir koridordan geçirerek binanın derinliklerine götürdü. Sıra sıra dizilmiş cam vitrinlerin önünden geçerken Sam'in gözüne eski tabancalar ve tüfekler, sararmış belgeler, botlar ve üniformalar ilişti. Ne zaman Tommy'ye ulaştığını düşünse, adam bir sonraki sergiye geçiyordu.

Bir köşeyi daha dönünce sonunda ona yetişti. Tommy, savaş zamanı Güney'in birinci, ikinci ve üçüncü Ulusal Bayraklarını gösteren bir serginin önünde durmuştu.

Tarihçiye "Kasabada ne tür bir hareketlilik fark ettiniz?" diye sordu. "Olaydan önce olağandışı bir şey var mıydı?"

"Yeni başlayanlar için mi?" McClane söyledi. "Burası hayaletlerle kaynıyor." "Metaforik olarak mı?"

McClane ona bir bakış attı.

"Bunu mecazi anlamda söyleyecek bir adama benziyor muyum?"

"Ben sadece-"

"Kasabanın içinden geçen tren raylarını görüyor musunuz? Bir zamanlar Konfederasyon'un Ana Cadde'den geçip savaş alanına giden bir treni vardı. Üzerine mitralyöz monte edilmiş bir vagonları varmış ve ilk Birlik askerleri dalgasını cehenneme çevirmişler." Başını salladı. "Tren demiryolu kulübesinde saklı ama raylar hala orada. Geceleri dinlerseniz, insanlar hala düdük sesini duyabileceğinizi söylüyor."

Sam bir kaşını kaldırdı.

"Gerçekten mi?"

"Daha çok var." Tommy durdu ve köşeyi işaret etti. "Tam şurada."

Sam onu takip ederek bir odaya girdi ve Nate'in orada onları beklediğini gördü. Kütüphane yüksek tavanlı, duvarları ahşap kitaplıklarla kaplı, raylar üzerinde yukarıya doğru uzanan bir merdiveni olan aydınlık bir yerdi. Meşe okuma masaları ve bireysel çalışma arabaları, kuğu boyunlu lamba sıralarının altında parıldıyordu. Sol tarafta, kitaplarla dolu bir masa daha vardı.

düzgünce düzenlenmiş bilgisayar ekipmanı ve bir monitör. Duvarda asılı birkaç çerçeveli diploma ve sertifika gördü.

"Bu çok etkileyici," dedi Sam. "Bütün bunlar için kasaba para ödüyor mu?" Tommy, "Buralarda insanlar tarihlerini ciddiye alırlar," dedi.

Ve sonra, hafif bir gururla, "Ben ve Nate marangozluğun çoğunu kendimiz yaptık." Uzandı ve Nate'in saçlarını okşadı. "Bana bir iyilik yap evlat ve şu sağ köşedeki yaprakları indir, görüyor musun? Mayıs 1863. A'dan C'ye harfler."

Çocuk başıyla onayladı ve koşarak merdivenden çıktı, sanki hayvan derisiyle ciltlenmiş gibi görünen bir yığın cildi toplayıp masanın üzerine taşıdı. Tommy kapağı kaldırdı ve çevirirken çatırdayacak kadar eski olan sert sayfaları çevirdi.

Tommy, "Jubal Beauchamp orospu çocuğunun tekiydi," diye söze başladı. "Böyle söylediğim için beni bağışlayın, ama bunu anlatacak başka bir sözcük yok. Hattiesburg'dan, buradan yaklaşık yirmi mil öteden , Tennessee'li bir vaizin tek oğluydu ve sürüsüyle ilgili bazı karışıklıklar yüzünden buraya taşınmıştı. Ayrıntıları bilmiyorum ama yeterince iyi tahmin edebiliyorum sanırım.

"Her neyse, Jubal da babası gibi kürsüye çıkmaya hazırlanıyordu ama ilahiyat fakültesinden hemen sonra başına gelen bir şey olaylara bakış açısını değiştirdi."

"Onun hakkında çok şey biliyor gibisin," dedi Sam.

"Onu sormak için gelen ilk avcı sen değilsin diyelim. Dolar bazında Beauchamp'tan daha ürkütücü bir şey olamaz. Baksana."

Tommy, büyük cildin sırtına doğrudan dikilmiş gibi görünen deri ciltli daha küçük bir günlüğü işaret etti.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu. "Beauchamp'ın özel günlüğü. 2005'te Louisiana'da bir koleksiyoncudan satın aldım." Tommy günlüğü açtı ve ortaya çıkan koku daha da vahşi ve keskin bir şeyin tentürüyle birlikte ölü hayvan derisine benziyordu.

Sesi saygılı bir hal aldı.

"*Gerçekten* korkunç bir şey görmek ister misin?"

Sam eğilerek sayfaların üzerinde gezinen sıkı ve düzgün el yazısının satırlarını inceledi. Kutsal Yazılarla doluydu.

Doğrudan İncil'den kopyalanmış gibi görünüyordu ve aralarda seçebildiği şeyler neredeyse sıradan görünüyordu. Beauchamp'ın kendi kendine aldığı notlar, kitap listeleri, vaaz ve ders notları vardı.

"Şimdi," diye işaret etti Tommy, "şuna bak. Mayıs 1862. Papaz okulundan ayrılıyor ve Konfederasyon ordusuna katılıyor."

"Sayfalar boş," dedi Sam.

"Sadece birkaç tanesi." Tommy günlüğün içine doğru döndü. "İşte burada işler iyi gidiyor."

Aradaki fark çok açıktı. Beauchamp'ın düzgün, düzenli el yazısı, sanki at sırtındayken ya da son derece dengesiz bir psikotrop kokteylin etkisi altındayken yazılmış gibi titrek, neredeyse şiddetli bir karalamaya dönüşmüştü. Araya, neredeyse tüm sayfayı kaplayan çizimler, pentagramlar ve şeytani işaretler karışmıştı.

Yüce olan, Tanrım
Ölümsüz Kara Baba,
Sineklerin
Keçiler, adaklarımı kabul et
ve bana gazabının tüm
örtüsünü bağışla.
Krallık senindir
ve sonsuza dek gelecek
güç.

Sam gözlerini kırpıştırdı ve ev sahibine baktı. "Bu Tanrı'nın Duası'na saygısızlık." McClane ona bakakaldı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Buradaki kelimeler, onlar..." Sam başladı ve sonra durdu. Sayfaya baktığında, okuduğu metnin sadece tamamen farklı bir dilde değil, aynı zamanda Roma alfabesine uzaktan yakından benzemeyen harflerle yazılmış olduğunu fark etti.

Yine de onun gözünde otomatik olarak kendilerini tercüme etmişlerdi.

Sam tekrar gözlerini kırpıştırdı, nabzının boğazında daha sert attığını hissetti, ta ki kanın kulaklarında gümbürdediğini duyana kadar. Gözlerini kapatıp tekrar açtığında sayfadaki harflere baktı ve sadece içinden çıkılmaz bir semboller ormanı gördü.

"Ben..." diye devam etti, "Bunu nasıl okuduğumu bile bilmiyorum. Bunun hangi dilde olduğunu bile bilmiyorum."

"Kıpti dili," dedi McClane, sesi şaşkınlıktan boş geliyordu. "Soyu tükenmiş bir Mısır dili. Artık *kimse* konuşmuyor."

"Şey..." Sam yutkundu ve kendini toparlamaya çalıştı: "Son zamanlarda işler benim için biraz değişti."

Tommy ihtiyatla, "Öyle görünüyor," dedi. Sam'e bir süre sessizce baktıktan sonra bir karara varmış gibi göründü. "Farklı demişken, şuna bir bak." Günlüğün derinliklerine daldı ve kalın, sert bir dagerreyotip kare çıkardı, Sam'e uzatırken kenarlarından tuttu. "Bu yaşlı Jubal'ın bilinen tek fotoğrafı."

Sam fotoğrafa baktı. Fotoğrafta kirli, kötü giyimli bir üniforma giymiş, zayıf, balta suratlı bir asker görülüyordu. Gözleri kasketinin gölgesinde kaybolmuştu ama yüzüne yayılan karanlık sırıtıştan şüphe etmek mümkün değildi. Beauchamp kalbinde bir sır saklayan bir adama benziyordu; öyle kara ve hevesli bir sırdı ki, bir kez açığa çıktığında onu durdurmak mümkün olmayacaktı.

Boynunda, ilmik şeklinde bağlanmış eski bir ip vardı.

"Büyüteç var mı?" Sam sordu ve sonra tekrar bilgisayara baktı. "Ya da daha iyisi, bir tarayıcı. Bunu görmem gerek."

Nate, "Elbette," diye söze girdi ve sonra babasına baktı. "Yapabilir miyim, baba?"

"Nasıl kullanılacağını biliyorsun," dedi Tommy ve çocuk eski fotoğrafla birlikte koşarak Sam'in kütüphaneye girerken gördüğü bilgisayarlardan birine yöneldi.

Nate'in duyamayacağı bir yere geldiğinde McClane Sam'e doğru eğildi.

"Dinle," dedi. "O günlükte başka yazılar da var, henüz çeviremediğim şeyler. Az önce yaptıklarını düşünürsek

belki bir göz atmak istersiniz? Bakalım anlayabilecek misin?"

Sam Beauchamp'ın günlüğünün bir sonraki sayfasını çevirdi. Artık el yazısı o kadar farklıydı ki, tamamen farklı bir kişiden gelmiş olmalıydı. Harfler kıvrımlı ve keskindi, sayfa boyunca semboller ve karakterlerle serbestçe karışmıştı ve yine de-

Sam baktı, çizgilerin kendilerini dönüştürdüğünü, lekeli sayfalar boyunca biraz yüzdüklerini, harflerin bir şekilde tanıdık hale geldiklerini gördü.

"Bu kısmı başka biri yazmış," diye açıkladı. "Jubal Beauchamp'ın öldürüldüğünü ve ilmiğin güçleri sayesinde hayata döndürüldüğünü söylüyor..." Doğru anlamak için durakladı. "Bunu yapan adam Percy adında bir İç Savaş doktoruydu. Doktor onun üzerinde deney yapmayı bitirdiğinde, Beauchamp'ın kalıntılarını demir bir tabuta gömdü, ruhu kaçamayacağı bir büyüyle sıkı sıkıya tutuldu."

Kafasını kaldırdığında Tommy ona bakıyordu.

"Sıradan bir avcı , değil mi?" diye sordu adam.

"I-" Sam çeşitli cevaplar düşündükten sonra başını salladı. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu, pek garip değildi ama rahat da değildi. Sonunda Sam konuştu.

"Bu konudaki tüm yardımlarınız için minnettarım."

Tommy hemen cevap vermedi. Onun yerine sandalyesini geriye doğru itti, döndü ve arkasına dönerek geldikleri kapı aralığına başıyla işaret etti. Sam kapının üzerinde, girişin hemen üstündeki duvara tutturulmuş, bir adamın elinden daha büyük olmayan küçük, karanlık bir nesne gördü. Ayağa kalktı ve daha yakından baktı.

Kökler ve tavuk kemiklerinden oluşan bir düzeneğin etrafına dikkatlice sarılmış, saç ya da kürke benzeyen bir demetti.

"Hoodoo koruma mührü," dedi Sam. "Bunu kendin mi yaptın?"

Tommy sakin bir sesle, "Ben ve aileme göz kulak oluyorum," dedi.

"Sakın

yanlış anlamayın. Ben üniversiteye gittim. Dediğim gibi, taşralı, otodidaktik bir köylü değilim. Ama burası Güney. Burada neler gördüğümüzü bilseniz şaşarsınız." Sam'i düşündü. "Ya da belki şaşırmazsın."

"Beauchamp'ın nereye gömüldüğünü bilen var mı?"

"Hayır. Efsaneye göre o ve düzinelerce asker savaş alanındaki bir toplu mezara gömülmüş. İşaretlenmemiş ve zaman içinde kaybolmuş. Bana sorarsanız bu şekilde kalması en iyisi."

"Verdiğiniz bilgiler için teşekkürler," dedi Sam.

Tommy McClane başını salladı. Ama yine de bir şey onu rahatsız ediyor gibiydi; tam olarak ifade edemediği bir huzursuzluk duygusu. Sam gitmek için döndüğünde alçak sesle konuştu.

"Sam?"

"Evet?"

"Bir avcı olduğunu biliyorum, bu yüzden kendini neyin içine soktuğunu biliyorsun, ama burası kanlı bir zemin. Umarım kendi iyiliğin için her ne yapıyorsan adımlarını hafif atarsın." Bir nefes aldı ve . "Bu şeylerin bazıları çok derine gömülü değil."

"Faulkner'ın geçmiş hakkında ne dediğini biliyorsun," Sam.

"Evet. Ölmediğini söyledi. Geçmiş bile değil." Sonra Tommy biraz neşelenerek ekledi: "Bana telefon numaranızı ve e-posta adresinizi bırakın, Nate'e taramayı size ek olarak göndermesini söyleyeyim."

Sam başını
salladı. "Ve
hey."

"Evet?"

"Güney'in savaşı *gerçekten* nasıl kaybettiğini duymak ister
misin?" Sam kaşlarını çattı.

"Emin değilim-"

"İstersen yemekten sonra eve gel. 440 Baxter Springs Yolu. Verandada oturur, buzlu çay içer ve hortlaklar hakkında konuşuruz. Kardeşini de getir..."

"Dean," dedi Sam ve o da kabul etti.

Çocuk geri döndü, fotoğrafı dikkatlice yerine koydu, sonra üçü birlikte ön kapıya doğru ilerlediler.

Sam, Tommy ve Nate'e el sallayarak veda etti, gecenin karanlığında dışarı çıktı ve ön merdivenlerden inerek kasabaya geri döndü.

SEKİZ

Bar küçük, kalabalık ve dumanlıydı, arka tarafında bir bilardo masası vardı. Georgia Satellites müzik kutusundan 'Battleship Chains' şarkısını gök gürültüsünü aratmayacak bir sesle çalarken, İç Savaş kıyafetleri ve günümüz kıyafetleri içindeki müşteriler dans edecek yer bulmaya çalışıyordu.

Tezgâhın arkasında, bir geyiğin monte edilmiş kafasının yanında bir Konfederasyon bayrağı asılıydı. Birisi uzun zaman önce geyiğin başının üzerindeki kâğıt levhaya el yazısıyla 'Güzel geyik' diye bir yazı yapıştırmıştı.

"Sanırım burada wi-fi yok," diye mırıldandı Dean kabinin öbür ucundan. "Kendimi *Star Wars* kantinindeymişim gibi hissediyorum."

Sam dizüstü bilgisayarı açtı ve ona baktı. "Cass

nerede?"

Dean omuz silkti.

"Cennet işine gitti sanırım." Önündeki bardaktan uzun bir yudum aldı ama bira ona pek iyi gelmemiş gibiydi. "İşte size şok edici bir haber. Dave Wolverton sıradan bir havaalanı restoranı garsonu değildi. Cesedinin üzerinde biraz şeytan çıkarma ayini yaptım ve ortalık bir karıştı."

"Ne oldu?" Sam sordu.

"Görünüşe göre Cass'in Tanığı'nın kendine ait küçük bir kartviziti var. Moa'ah diye bir şey. Bir şeyler bacağımdan yukarı çıktı. Cass onu kutsal suyla yakmak zorunda kaldı."

"Moa'ah?" Sam klavyeye döndü. "Bu nasıl heceleniyor?"

"Tanrım, biliyor musun Sammy, isim etiketine bakmayı unutmuşum." Dean birasını yudumladı. "Bu arada ben iyiyim."

"Özür dilerim. Ben sadece-"

"Unut gitsin," dedi Dean. "Bobby'yi arayıp daha önce duyup duymadığına bakarız. Tarih Derneği'nde bir şey bulabildin mi?"

"Şey... eğer bir sinyal alabilirsem... evet!" E-postasına erişirken Sam kardeşine Tommy ve Nate ile olan karşılaşmasını anlattı.

"Sonuvagun," dedi Dean. "En azından senin adam gizli bir sapık değilmiş. Ve bu konuda biraz yardım almak güzel."

Sam onaylarcasına başını sallayarak Nate'den gelen e-postayı açtı, ekini indirdi ve Dean'in Jubal Beauchamp'ın eski fotoğrafını görebilmesi için dizüstü bilgisayarı çevirdi.

"İşte adamımız," dedi. "*Orijinal* adam."

"Ve tahmin edeyim, boynundaki ilmik...?"

"-sıradan bir ilmik değil." Sam bir tuşa dokunarak görüntüyü büyüttü ve çözünürlüğü düzelterek piksellerin netleşmesini sağladı. Sonra da işaret etti. "Bunlar ne?"

"Düğümler mi?"

"Bir tür özel düzenlemeye sahip gibi görünüyorlar." Sam bir bağlantıya tıkladı, yeni bir pencere ve karmaşık iç içe geçmiş desenlerle bükülmüş bir ipin eski bir gravürünün görüntüsünü getirdi. "Yahuda ilmiğini hiç duydun mu?" diye sordu.

Dean avucuyla masaya vurdu.

"*Biliyordum*."

"Neyi biliyordun?"

"Yahuda," diye yanıtladı Dean, sesi alçaktı. "Bu onun Şahidi *olmalı*."

"Şunu dinle," dedi Sam. "Efsaneye göre, Yahuda'nın kullandığı düğümlerin tam kombinasyonunu yeniden yaratabilir ve ilmiği birinin başına geçirebilirsen, güçlü bir şeytani laneti serbest bırakırsın. Takan kişiye kutsal olmayan güçler verir, onu ölümden korur... ve sonunda onu delirtir. Kelimenin tam anlamıyla cinnet geçirtir."

Tereddüt etti.

"Ve başka bir şey daha var."

"Her zaman vardır."

"Bu ilmeğin -her neyi temsil ediyorsa artık- gördüğüm kâbusun bir parçası olduğuna eminim."

"Yani zaten kafanın içinde," dedi Dean. "Akıl sağlığına zarar vermeden önce ondan nasıl kurtulacağız? Çok fazla boş vaktin varmış gibi görünmüyor."

"Bunu henüz çözemedim." Sam dizüstü bilgisayar ekranını kardeşinin bakışlarıyla buluşacak kadar indirdi. "Ama burada elin boş oturduğuna bakılırsa, adli tabibin ofisinde de ilmiği bulamadığını tahmin ediyorum."

"Hayır." Dean biranın neredeyse iradesi dışında kaybolmuş gibi göründüğü bardağını aldı. "Bu arada sorgu yargıcı bir alet. Az ya da çok işe yaramaz."

"Evet, bunu anladım," dedi Sam. "Peki şerife geri dönmeli ?"

Dean bu fikri elinin tersiyle itti.

"Siktir et onu," dedi. "O en az onun kadar kötü."

"Hayır, Dean-" diye başladı Sam.

"Ciddiyim," diye bastırdı Dean. "Bunu düşünüyordum. Ofisinde 'bunun gibi' dedi. Yani Wolverton'ın kullandığı gerçek silahlar onda değildi. Peki nereye gittiler? Federal olduğumuzu bildiği halde neden bize yardım etmek istemedi?

"Muhtemelen birlikte çalışıyorlar. Dahası... "Dean, sana

söylemeye çalışıyorum, o...

"Ateşli," dedi Dean, "elbette. İnanın bana, kraker yediği için onu yataktan atmazdım. Ama bu yüzden onu serbest bırakacağımı düşünüyorsan-"

"Hayır, onun tam ... durduğunu söylemeye çalışıyorum."

Dean'in yüzünü bir tiksinti ifadesi kapladı. Yavaşça arkasına döndü ve Şerif Daniels'ın yanlarında, iki adım ötede durduğunu ve tüm konuşmalarını dinlediğini gördü. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Todd Winston hakkında bir şey mi söylüyordunuz?" diye sordu. "Lütfen, devam edin."

"Tamam." Dean başını salladı, inatla pişmanlık duymuyordu. "Peki ya o bir pislik ve adi biri? Adamı *tanıyor* musun ki?"

"Yapmalıyım," dedi Şerif Daniels. "O benim kayınbiraderim."

"Bilmem gerekirdi. Bu kasabadaki herkes akraba mı?"

"Sadece bu da değil," dedi, "hepimiz doğuştan ırkçı köylüleriz. Ne demek istiyorsunuz, Ajan Townes?"

"Bana henüz toksikoloji raporu olmadığını söyledi. Neredeyse yirmi dört saat oldu. Neler oluyor?"

"Burası New York ya da Los Angeles değil, Bay Federal Ajan," dedi kuru bir sesle. "Burada işler daha yavaş ilerliyor."

"Durgun, ha? İyi bir *SAT* kelimesi." Dean odanın diğer ucuna baktı. On sekiz yaşından büyük olmayan bir kız kendisinden iki kat büyük bir motorcuyla yavaşça dans ediyordu. Adam Mojo Nixon tişörtü giymişti ve iki eliyle de kızın kalçalarını avuçluyordu. "Görünüşe göre bazıları oldukça hızlı hareket ediyor."

"?" dedi dönüp bakarak. "Yok bir şey. Unutun gitsin."

Şerif Daniels arkasını dönüp ona bir bakış daha fırlatarak, "İşte sana bir kelime," dedi. "Yargılamak. 'Yargılamayın ki yargılanmayasınız' anlamında." Sonra da hiç de inandırıcı olmayan bir misafirperverlik gösterisiyle gülümsedi. "İyi eğlenceler."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Sam ve Dean bardan çıkmış Impala'ya doğru gidiyorlardı ki arkalarından gelen sesi duydular. Döndüklerinde genç bir Asi askerinin sokak lambasına doğru adım attığını gördüler, üniforması ve kasketiyle onlara doğru yürüyordu.

Adam yasal olarak yirmi bir yaşlarında olamazdı; solgun ve zayıftı, elmacık kemikleri yüksek ve sivriydi. Besin eksikliği söz konusu olduğunda, neredeyse *fazla* gerçekçi görünüyordu. Wolverton'ın cesedine çok benziyordu. Dean bir an için gerçekten bir hayalet, ölü bir Konfederasyon askerinin hortlağını görüp görmediğini merak etti.

Sonra gri ceketin iPod'unu fark etti.

Onlara yaklaşan genç adam beyaz kulaklıkları çıkardı. Dean, asker kulaklığı kapatıp soluk mavi gözlerle onlara bakmadan önce elektro gitarların hafif bir vızıltısını yakaladı.

"İkinizi orada şerifle konuşurken gördüm," dedi. "Dave Wolverton'a ne olduğunu mu araştırıyorsunuz?"

"Doğru," dedi Sam. "Onu tanıyor muydun?" "Öyle de denebilir."

"Bak," diye araya girdi Dean, "alınma Billy Yank, ama geç oldu ve uzun bir gün geçirdik. Eğer bize yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilirsen..."

"Onunla birlikte yaşadım," dedi asker. "Neredeyse bir yıl boyunca." "Oda arkadaşı mı demek istiyorsun?"

"Biz çıkıyorduk."

"Sen ve Wolverton?"

Asker kambur şapkasını çıkardı. Dean, saç tokaları çıkıp da köşeli yüzü çevreleyen, elmacık kemiklerinin, gözlerin ve dudakların ince geometrisini anında değiştiren kahverengi saçları serbest bıraktığında kendini bakarken buldu. Karşısındaki sıska, biraz efemine erkek asker az önce çekici, genç bir esmere dönüşmüştü.

"Vay canına," dedi Dean, bu konuda ne hissettiğinden hiç emin değildi. "Tamam." "Benim adım Sarah Rafferty," dedi kadın. "Dave ve ben

Aslında yaklaşık bir buçuk yıl önce ikimizin de çalıştığı havaalanındaki TGI Fridays'de tanıştık. Beni bu işe o soktu."

"Bu... havalı. Sanırım?"

"Kulağa çılgınca gelse de," dedi kadın, "aslında tarihsel bir emsal var. Her iki tarafta da üniforma giyip erkeklerle birlikte savaşan, bazen davulcu, barut maymunu, hatta piyade olarak savaşan kadınlar vardı. Çok değil ama birkaç tane."

"Demek Dave'le ," dedi Sam. "Ne kadar zamandır?"

"Bir yıl kadar oldu. Restorana gelip bütün bu şeylerden bahsetmeye başladı. Bir süre sonra ben de merak sardım. Aslında iletişim bölümündeydim ama Amerikan Tarihi üzerine yan dal yapmıştım. Sonunda Dave Gettysburg'daki bir canlandırmaya gitmemi istedi ve ben de kapıldım." Bu anıyı hatırlayınca biraz gülümsedi. "Bunun bizim sırrımız olması hoşuna gidiyordu. 32(nci) Bölük'teki diğer adamlar bile kadın olduğumu bilmiyordu."

"Peki o öldüğünde hâlâ ilişkiniz var mıydı?" Dean sordu.

Sarah başını salladı.

"Birkaç ay önce ayrıldım." "Neden?"

"Dave'di, o değişti. Demek istediğim, bir süre için her detayı mutlak bir gerçeklikle yakalamaya bu kadar yoğun bir şekilde odaklanmasından gerçekten etkilenmiştim. Ama bir şeyler farklıydı. Artık Dave değildi. Her zaman Jubal Beauchamp'tı. Sanki karakterin içinde kaybolmuş gibiydi."

"Uh-huh."

"İş yerinde sorunlar vardı. Müşterilerle yani. Bir havaalanı restoranında çalışıyoruz, dolayısıyla her yerden insan geliyor. Dave onlarla Konfederasyon ve Güney'in savaşı nasıl kazanması gerektiği hakkında konuşmaya başlıyordu. Bu pek de iyi gitmedi."

"Ah," dedi Dean.

"Onu kovmak zorunda kaldılar. Ama Dave umursamadı. Bunun ona *gerçek* işine konsantre olmak için daha fazla zaman kazandırdığını söyledi."

"Jubal Beauchamp olmak mı?" Sam

öyle dedi. "Bu doğru."

"Vay canına," dedi Dean. "Tek beyaz Konfederasyon

üyesi." Sam Dean'e bir bakış attı ve Sarah'ya döndü.

"Her şeyin değiştiği özel bir an fark ettiniz mi?"

"Aslında," dedi Sarah, "bu yüzden buradayım. Bittikten sonra, her şeyin nerede yanlış gittiğini anlamaya çalışmaya başladım.

"Dave ve ben yaklaşık üç ay önce bir düğün için Mission's Ridge'e geldik. Kasabadaki eski Pentekostal Kilisesi'nde 32. Bölük'ten bir adam evleniyordu."

Dean, "Bugün orada başka birinin daha evlendiğini gördüm," dedi.

"Bunu her zaman yapıyorlar," dedi Sarah. "Canlandırmacılar o kiliseyi kullanmayı çok seviyor çünkü Birlik Ordusu Mission's Ridge'den geçerken kasabada yakıp yıkmadığı tek bina orası. Phil Oiler, onunla tanıştın mı?"

"Sanırım öyle."

"Atlanta'dan sigorta satıcısı. Evlenecek olan oydu ve tabii ki bunu tam üniformayla yapmak istiyordu. Bu yüzden hepimiz 32nci Georgia olarak tören kıyafetlerimizi giydik." Durakladı, yüz ifadesi karardı. "Ancak törenle resepsiyon arasında bir ara Dave ve Phil ortadan kayboldular."

"Nereye kayboldu?"

"İşte bu, kimse bilmiyordu. Neredeyse bir saat boyunca ortalıkta yoktular. Tabii ki gelin çok öfkeliydi çünkü fotoğrafçı ön taraftaydı ve herkes resepsiyona gitmek için bekliyordu. Sonra, son dakikada, hiçbir şey olmamış gibi tekrar ortaya çıktılar. İnsanlar kafayı bulduklarını sandılar.

"Ama bunu Dave yapmadı." Nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı verdi. "Resepsiyondaki o gece onun ne kadar farklı olduğunu ilk fark ettiğim andı. Benden ona Jubal dememi istemeye başladı. Sarhoş olduğunu düşündüm ama böyle devam etti. Aksanı daha da güçlendi. Yalnız kaldığımızda bana sert davranmaya başladı. Ve ağzından çıkan şeyler korkunçtu. Birkaç hafta sonra, daha fazla dayanamadım. Toparlandım ve . Sonra dün olanları duyduğumda..." Gözleri parlıyordu. "Buraya geri dönmek zorundaydım."

"Tam üniformayla mı?" Dean söyledi.

Kadın durakladı ve sözlerini dikkatle tarttı.

"Phil'le konuşmak istedim," dedi sonunda. "Belki o gün kilisede Dave'le başına gelenler hakkında bana daha fazla şey anlatabilir düşündüm. Ve tabii ki ona Sarah Rafferty olarak gelemezdim. Er Will Tanner olmak zorundaydım."

"Phil'le konuştun mu?" Sam sordu. "Ona düğünde neler olduğunu sordun mu?"

Başını salladı.

"Dave'le birlikte bodruma inip esrar içtiklerini söyledi." Mavi gözleri şimdi daha parlaktı, öfkeyle parlıyordu. "Bana yalan söylüyordu. Ve şimdi Dave öldü."

"Şerifle konuştun mu?"

"Denedim. İlgilenmiyor. Anlamıyorum. Düşündüm ki... Sanırım ona Dave ve benimle ilgili gerçeği anlatırsam, biraz daha derine iner ve neyin yanlış gittiğini anlamama yardımcı olur diye düşündüm. Ama sanki bambaşka bir görevdeymiş gibi."

"Ne gibi?" Sam merakını uyandırarak sordu.

"Bilmiyorum. söylediğinden daha fazlasını biliyor... sanki bir şeyin peşinde."

Sam ve Dean bakıştılar, ikisi de bir an konuşmadı. Sonra Sam tekrar Sarah'ya döndü.

"Şerif sana tam olarak ne söyledi?"

"Şey, ona kilisede olanları anlattım. Bununla gerçekten ilgilendi. Ama sorularının hiçbirine cevap veremeyince ilgisini kaybetti." Sarah kaşlarını çattı. "Neden, sence onun da saklayacak bir şeyleri mi var?"

"Bunu söylemek için çok erken," dedi Sam.

"Bak," dedi Sarah. "Eğer bir şey biliyorsan bana söylemelisin. Dave'e değer veriyordum. Gerçeği bilmek istiyorum." Elini kaldırdı ve gözlerini ovuşturdu. "Bu yüzden belki de ikinizin - yani, Federal Ajan olduğunuzu söylediğinizi duydum, yani..."

Sam onun koluna dokundu.

"geleni yapacağız. Bu arada başka bir şey gelirse şerifle konuşmayın. Doğrudan bize gel." Üzerinde cep telefonu numarasının yazılı olduğu bir kartı ona uzattı.

"Alacağım." Hâlâ bir elinde tuttuğu kasketine baktı. "Artık sırrımı biliyorsun zaten."

"Sabahleyin," dedi Dean, "savaş alanına geri döneceğiz ve Phil Oiler'la düğün günü hakkında konuşacağız."

"İkinize de teşekkür ederim." Bir kâğıt uzattı. "İşte cep telefonum."

Dean gazeteyi alarak, "İrtibatta olacağız," dedi. Onlar da

Dean arabaya doğru yürürken numaraya bir kez daha baktı ve derin bir nefes vererek yanaklarını şişirip uzun ve yorgun bir iç çekti. "Ne gündü ama. Şu anda tek yapmak istediğim motele dönmek, bir gece içkisi açmak ve biraz Casa Erotica izlemek."

Sam başını salladı.

"Bu gece olmaz Dean." "Ne? *Neden*?"

"Tanışmanı istediğim bazı insanlar var."

DOKUZ

Sam McClane'lerin evine giderken Bobby'yi aradı, Dean'e yolu tarif ederken Bobby'ye Yahuda ilmiği ve Moa'ah hakkında sorular sordu. Uzun bir duraklama oldu ve arka planda sayfaların tıkırdadığını duydu.

"Görünüşe göre ilmik başından beri İç Savaş efsanesinin bir parçası," diye Bobby'nin sesi geri geldi. "şarkılar bile var."

"Peki ya Moa'ah?"

"Anlayabildiğim kadarıyla, aynı madalyonun iki yüzünden bahsediyor gibisiniz. Güney'in o bölgesinde Moa'ah, hayal edebileceğiniz her türlü kötü büyünün arkasındaki canlandırıcı güçtür. Onu harekete yakıt gibi. Görünüşe göre ölü İç Savaş askeriniz ilmiği takarken üzerine biraz bulaşmış olmalı."

"Yani ilmeğin kendisi gitmiş olsa bile..." Sam başladı. "Moa'ah etrafta dolaşıyor. Evet."

"Peki bunu durdurmak için ne yapacağız?"

"Şimdilik hiçbir şey. Ben bilgileri daha iyi kontrol edene kadar yolundan çekil. Bir şey öğrenir öğrenmez sizi arayacağım."

"Teşekkürler Bobby." Sam aramayı kesti ve Dean'e döndü. Sonra Impala'nın farlarda tek tek çakıl taşlarını ve ot parçalarını görebileceği kadar yavaşladığını fark etti. "Sorun ne?"

"Kaybolduk," dedi Dean. "Öyle olmalı."

"Hayır, değiliz." Sam ön camdan doğruca ileriyi işaret etti. "Tommy bana yolu tarif etti. Buradan sola dön. Tepeye bak."

"Tommy, ha? İkiniz epey sıkı fıkı olmuşsunuz gibi görünüyor."

"Şey..." Sam söyledi. "Bizim avcı olduğumuzu öğrendiğinde..."

Dean'in başı dönerek ona baktı.

"Dur bir dakika," dedi, sesi giderek . "Sen *söyledin*
Onu mu? Eğer..." diyecekseniz, gizli bir hikayeniz olmasının ne anlamı var?

"Bekle, sorun yok," dedi Sam, onun sözünü keserek. "Ona ben söylemedim, kendisi anladı. Rufus'u arayan oydu."

"Elbette, sana *söylediği* buydu-"

Sam yakasının tutuştuğunu hissetti.

"Üzgünüm Dean, ama o sırada taşınabilir yalan makinesi testim yanımda değildi."

Dean geri adım atmayı reddederek, "Mesele de bu zaten, bir tanesine *ihtiyacın* olmaması gerekiyor," diye cevap verdi. "Bir yabancıya asla güvenme Sammy, bu İblis Avcılığı 101. dersidir. Bu McClane denen adamın bize ulaşmak için Rufus'un adını söylediğini varsayalım. Şimdi oraya körlemesine gidiyoruz ve o zaten hakkımızdaki her şeyi biliyor."

"Her şey değil," dedi Sam.

"Ne yani, ona kıyameti senin başlattığını söyleyemedin mi? Biraz zaman ver, bunu da anlayacaktır."

"Peki, bak ne diyeceğim," dedi Sam, "Bobby'yi arayıp onu tanıyıp tanımadığını soracağım. Bu onun da aynı seviyede olduğunu kanıtlar."

"Unut gitsin," diye homurdandı Dean, "zaten buradayız."

Sam döndü ve ön camdan farların ışığına doğru baktı. Dairesel bir yol boyunca kıvrıla kıvrıla ve plantasyon evi, bir ayindeki yas tutanlar gibi üzerine dökülen pamuk ağaçları ve söğütlerin arasında yarı kaybolmuş bir halde üzerlerine doğru uzanıyordu. Umutsuz bir harabeydi, ama buranın en parlak döneminde, boyaları dökülmemişken ve yüksek, heybetli Dor sütunları dimdik dururken nasıl görünmüş görebiliyordu.

Şimdi her şey sarkıyor, kanatlar ve kubbeler yerçekimine yenik düşüyor ve tüm yapı yavaş yavaş Güney toprağına batıyor gibiydi. Sanki Tommy McClane ve oğlu tüm enerjilerini kasabanın Tarih Derneği'ne adamışlardı ama kendi aile çiftliklerini korumak pahasına.

Evin arkasında bir ışık yanıyordu -geniş pencerelerden belli belirsiz görünüyordu- ve verandada asılı bir lamba vardı, alevi yoğun akşam esintisinde titriyordu.

Büyük, siyah bir Ford Ranger'ın yanına park edip indiler ve evin önü boyunca uzanan uzun verandaya baktılar. İki figür orada oturmuş, sadece lamba ışığıyla aydınlanmış bir şekilde onlara bakıyordu. Yakınlarda bir yerdeki bataklığın zengin yosun kokusunu alabiliyordu.

"Bay McClane?" Sam .

"Sam," dedi Tommy. "Davetimi kabul etmeye karar vermene sevindim."

Gıcırdayan ön merdivenlerden yukarı, Tommy ve Nate'in bastonlu sandalyelerde oturdukları yere doğru yürüdüler. Sam ikisinin de kitap okuduğunu gördü. Tommy'nin elinde Tony Hurwitz*'in Tavan Arasındaki Konfederasyonlar* kitabı vardı, Nate ise Sam'*in* elektronik bir okuyucu olduğunu fark ettiği şeye dikkatle bakıyordu. Yüz hatlarında hayalet gibi bir ışık vardı.

"Çocuk bir okuyucu, ne diyebilirim ki?" Tommy açıklama yapmak için sordu. "Ben onun yaşındayken Batman çizgi romanları okuyordum. Ama o doğum günü için bir okuyucu istedi ve şimdi onu elinden ."

"Tommy, bu kardeşim Dean," dedi Sam.

Tommy elini uzatarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Dean el sıkışmayı kabul ederken, "Ne güzel bir yeriniz var," dedi.

"Beş kuşaktır ailemde. Satacaktık ama sonra emlak piyasası dibe vurdu, sanırım burada kaldık."

"Orada ne okuyorsun?" Dean çocuğa sordu.

Nate biraz mahcup bir şekilde sırıttı ve Dean'in görebilmesi için okuyucuyu kaldırdı. *Tanrıların Çekici*.

Dean'in kaşları .

"Zeppelin'i sever misin?"

"Çocuğa Allmans, Skynyrd dinletmeye çalıştım..." Tommy başını salladı. "Ümitsiz vaka."

"Zeppelin en iyisidir," dedi çocuk. "L.A.'deki Riot House'da parti yaptıkları, mobilyaları havuza attıkları bölümü okuyorum."

Dean başını salladı.

"O kitaptaki şeylerin yarısının saçmalık olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama yine de oldukça iyi."

"Evet." Dean sırıttı. "Öyle."

"Bir bardak buzlu çay ister misin?" Tommy yanlarındaki masanın üzerinde duran Mason kavanozlarını işaret ederek sordu. "Ya da daha sert bir şey? Buzdolabında bira var."

Dean, "Hayır demezdim," dedi.

"Buyurun. Kapının hemen arkasında, sağdaki son oda."

Dean paravan kapıyı açtı. İçeri adımını atar atmaz etrafını saran evin büyüklüğü karşısında çarpıldı; eski ve bir şekilde görkemli bir gemi enkazı olan malikâne, adam ve oğlu için çok büyüktü. Görebildiği odalar, yıpranmış mobilyalar, masalar, lambalar ve müzayededede binlerce dolara satılabilecekmiş gibi görünen Gürcü antikalarıyla cömertçe döşenmişti. O zamandan beri önemli bir şey değişip değişmediğini merak etti. McClanes'in ataları orada yaşamış.

Kemerli mutfak kapısından geçerek buzdolabını açtı ve bir şişe Beck's çıkardı. Dönerek yukarı baktı ve kapının üzerindeki süpürgeyi fark etti.

Ve dondu.

Ne be?

Az önce adım attığı kapının üzerinde küçük bir bez torba vardı. Bir diğeri de hemen sağındaki pencerenin üzerine çivilenmişti. Aslında, durduğu yerden, her giriş noktasının küçük, kolayca gözden kaçabilecek bir şeyle işaretlendiğini görebiliyordu - kılla birbirine bağlanmış tavuk kemiği demeti, bir demet tüy ve hayvan dişinin etrafına sarılmış bir parça ham deri.

Seni aptal. Bunun içine doğru yürüdün. Kendini korumak için bir bıçak bile almadan-

Dean yavaşça, hiç ses çıkarmadan açılmamış birayı tezgâhın üzerine koydu. Kendini tamamen uyanık ve tetikte hissediyordu. Sessizce geldiği yöne doğru yürürken otomatik olarak tüm olası çıkışları ve silahları değerlendirmeye başladı.

Paravan kapıya vardığında ve Tommy McClane'in güldüğünü duyduğunda kalbi hızla atmaya başlamıştı.

Bundan sonra ne olacağı McClane'in işlerin onun için ne kadar zor olmasını istediğine bağlıydı.

"Bull Run gibi bir savaşta insanların fark etmediği şey," diyordu Tommy, "yaşananlara ilişkin orijinal görgü tanığı raporlarının ne kadar çok olduğudur-"

Dean arkadan yaklaşınca durdu.

Dean omzunun üzerinden, "Kıpırdama," diye mırıldandı ve Impala'nın anahtarlarını Sam'e fırlattı. "Arabayı al ve buraya getir. Bıçak her zamanki yerinde. Getir onu."

"Dean, bekle."

"Buranın her yerinde altıgen torbalar var. Burası tam bir ölüm tuzağı."

"Dean, bekle." Sam ayağa kalktı. "McClane'ler ele geçirilmiş değil," dedi. "Bu bir büyü."

Tommy şaşırtıcı derecede sakin bir sesle, "O gördüğün tılsımlar ev koruma sembolleri," dedi. Dean'e dönüp baktığında kaşlarını biraz inanmazca çattı. "Gerçekten de beni kendi barbekü çatalımla mı bıçaklayacaktın?"

Dean, "Bulabildiğim tek şey buydu," diye mırıldandı ve onu bir kenara bırakıp Sam'e döndü. "Bana söylemeyi unuttuğun başka ne var?"

"Zaten şüpheleniyordun. Daha da kötüleştirmek istemedim."

"Evet, şey..." Dean öfkelendi. "Biramı içeride unutmuşum." Eve geri adım attığında McClane'in gözlerinin sırtını yaktığını hissedebileceğini düşündü.

Hayal gücüm olmalı, diye düşündü. *Bu sadece aptalca bir klişe.*

Verandaya döndüğünde Nate e-kitabını kapatmıştı ve Sam'le birlikte Tommy McClane'in Güney'in savaşı gerçekten nasıl kaybettiğine dair teorisini dinliyorlardı.

"McClane, "Bu ilmik meselesi de işin bir parçası," dedi. Savaşın son yılında Lee'nin orduları çaresizdi. Askerler savaş alanında her türlü Louisiana voodoo'sunu kullanıyordu. Sonunda, CSA bunu resmen onayladı. Başlangıçta iyi huylu şeyler... korunma tılsımları ve bitkisel ilaçlar. Köle ticareti tarafından getirilen , boyunca renk hattı yerel kültürüne emildi,

Buna cephede ölen zavallı beyaz çiftlik çocukları da dahil.

"Ve o noktada, Konfederasyonlar Birlik'i durdurmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı." Başını iki yana salladı. "Ama her yerde geri tepiyordu. Örneğin Mission's Ridge'de, bu hafta yeniden canlandırdıkları savaşta Güney kazanıyordu. Sonra aniden, hiçbir açıklama yapılmadan, Konfederasyon birlikleri birbirlerine ve kendilerine saldırmaya başladı. Tarih kitapları bunu bir tür ayaklanma, emir komuta zincirinde ölümcül bir kırılma gibi ele alıyor. Ama bundan daha fazlasıydı. Bu lanet bir katliamdı ve kasaba bu yüzden Kuzey'in eline geçti."

"Dur tahmin edeyim," dedi Dean. "Jubal Beauchamp tam ortadaydı."

McClane, "Ve ilmiği takıyordu," dedi. "Hiç şüphem yok."

"Peki şimdi nerede?" Sam sordu.

Tommy McClane yorgun bir ifadeyle onlara baktı.

"Her neredeyse," dedi, "iyi ki kurtulmuşum. Evimdeki her kapı ve pencerenin üzerinde koruma tılsımları olmasının bir nedeni var."

"Moa'ah diye bir şey duydun mu hiç?" Dean sordu.

Tommy bundan söz edilince gözle görülür bir şekilde irkildi. "Bunu nereden duydun?"

Dean, "Bazılarını yakından ve kişisel olarak görme fırsatım oldu diyelim," dedi.

"Bu imkansız. Moa'ah ile karşılaşmış olsaydınız, oturup bunun hakkında konuşuyor olmazdınız."

"Yardım aldım."

"Gerçekten o kadar güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?" Sam sordu.

"İlmeğin içinde." McClane'in yüzündeki tüm iyi mizah izleri silinmişti. "Ve o düğümler cehennemde atılmıştı."

ON

Motel odaları mavi ve griye boyanmıştı.

Yarısı Birlik askerlerinin eski fotoğrafları ve Yankeeler'in resimleriyle süslenmişti. Diğer yarısı ise Asi bayrakları ve Konfederasyon eserlerinin replikalarıyla süslenmişti. Hayali bir Mason-Dixon Çizgisi, alanı iki sarkık tek kişilik yatak arasında temiz bir şekilde bölüyordu.

"Lee'yi mi Sherman'ı mı istiyorsun?" Sam

sordu. "Ha?"

"Kuzey mi Güney mi?"

Dean cevap vermedi, sadece yataklardan birine tırmandı ve ellerini başının arkasında kenetleyerek sırtüstü uzandı, nemli gece havasında gezinen tavan vantilatörüne baktı.

Bir anlık sessizlikten sonra Sam dizüstü bilgisayarı masanın üzerine kurdu ve internete girerek farklı türde ilmiklerle ilgili bir resim araması yaptı. Sessizliğin içinde, kardeşinden yavaş yavaş kaynayan gerilimi hissedebiliyordu, ta ki sonunda artık görmezden gelemeyeceği bir şey haline gelene kadar.

Sam arkasını döndü ve Dean'e baktı.

"Dean? Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Dean kıpırdamadı. "Hayır."

"Yani bütün gece orada yatıp vantilatörün dönmesini mi izleyeceksin?"

"Dişlerimi fırçalamayı düşünüyordum."

" ama. Bir karanlık düşünceyi daha içselleştirirsen patlayacaksın."

Dean hızla doğruldu, gözlerinin altındaki gölgeler onu aynı anda hem bitkin hem de gergin bir enerjiyle doluymuş gibi gösteriyordu.

"Dostun McClane cehennem hakkında sanki orada zaman geçirmiş gibi konuşuyor.

Bu arada ben de ona rehber eşliğinde gezdirebilirim."

Sam, "İlmiği biliyor," dedi.

"Bu da başka bir şey. Gerçekten ne biliyor? Tarih benim güçlü yanım değil ve şahsen savaşı kimin ve neden kaybettiği umurumda bile değil. Buraya bu şeyi, her ne ise, ve Dodge'dan gitmeye geldim."

"O kadar basit değil." Sam masadan kalktı. "Bu gerçekten neyle ilgili? McClane mi ben mi?"

Dean volta atmayı bıraktı ve odanın diğer ucundan ona baktı.

"Eskiden her şey bizim hakkımızdaydı Sammy. Sen, ben ve Bobby, hepsi bu. Şimdi ise sen, ben ve o gün kime güvenmek istiyorsan o var. Ve açıkçası ben bundan pek hoşlanmıyorum."

"Onu aradan çıkarmak için biraz geç kaldık," dedi Sam. "O yüzden bu işi çözebilmek için odaklanalım."

Tekrar bilgisayarın başına oturarak, "Şuna bir göz atın," diye ekledi.

Jubal Beauchamp'ın boynundaki cellat düğümünü gösteren dijital görüntüye geri döndü. Dean onun yanına geldi ve kollarını kavuşturmuş, aşağıya bakarak durdu.

"Beauchamp'ın ipinin etrafında altı sarmal vardı, standart teknik. Değil mi?"

"Elbette."

"Burada ne kadar çok ilmek yaparsanız, halat üzerindeki sürtünmenin o kadar artacağı yazıyor."

"Yani?"

"Ama bu resme bakarsan-" Sam Beauchamp'ın resmini büyüttü ve gözlerini kısarak grenli piksellere baktı. İlmiği merkez alarak daha yakından baktı. "yedinci bir bobin var."

"Sürükleyici. Gerçekten." Dean yatağa döndü. "Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Sabah oraya gidip Oiler ile tekrar konuşmamız gerekiyor. *Tam olarak* ne gördüğünü, düğünde neler olduğunu öğrenmeliyiz. Bir şeyler saklıyor olmalı."

"Ve bu sefer bize kesinlikle doğruyu söyleyecektir."

"Hayır," dedi Sam, "tıpkı diğer herkesin yaptığı gibi yalan söyleyecek ve örtbas etmeye çalışacak. Ama biz ona yaslanacağız - sadece sen ve ben- ta ki bizimle aynı seviyeye gelene kadar." Döndü ve yüzünü yatağa döndü.

"Çünkü ben, kendi adıma, hikâyenin tamamını öğrenemediğimizi hissetmekten bıktım."

Dean kardeşinin yüzünü inceledi, gözlerinde soğuk çeliği gördü ve buna inanmak istedi.

"Sonra ne olacak?"

"Ve sonra bu şeyi bulacağız," dedi Sam, "ve onunla başa çıkacağız." Dean bir şey söylemedi.

Sam gözlerini kapadı ve sessizliği dinledi.

Çok uzaklardan bir tren düdüğünün çığlığını duydu.

ON BİR

Kasabanın dışında, gece savaş alanının üzerine çökmüş, tüm ağırlığıyla yıldızlarla sarsılan gökyüzünün üzerine hızla çöküyordu.

Kamp ateşleri erkeklerin konakladığı tepenin yamacını kaplamıştı; her iki tarafın askerleri de çadırlarının önünde çömelmiş, teneke bardaklardan içiyor, tabaklardan yemek sıyırıyor, ailelerinden ve evlerinden uzaktaki erkeklerin kısık sesleriyle konuşuyorlardı. Mısır koçanı pipoları üretildi, tüfekler söküldü ve fener ışığında sevgiyle temizlenip yağlandı, eski ritüeller ortaya çıkarıldı ve bir kez daha gözden geçirildi.

Orada burada cep telefonları ağaçların arasında mavi ateşböcekleri gibi parlıyor, bir adam ya da diğeri karısını ya da kız arkadaşını sessizce arıyordu.

Er Terry Johnson ateşin önünde oturmuş bançosuyla 'My Old Kentucky Home'un ilk ağlamaklı notalarını çalıyordu. Yumuşak bir şekilde, neredeyse kendi kendine, bilinçsizce çalıyordu. Artık geç olmuştu ve 32$^{(nd)'nin}$ çoğu sabahki uzun yürüyüşe hazırlanmak için geceyi geçirmek üzere çoktan yatmıştı.

Diğer tek sesler ateşin çıtırtısı ve
Süvari birliklerinin yanında ağıllanmış birkaç düzine atın nal sesleri, hayvanlar da geceyi geçirmek üzere yerleşirken duyuluyordu.

"Coldplay'i tanıyor musun?"

Johnson şaşkınlıkla biraz irkildi ve koparmayı bıraktı. Phil Oiler - 32^{nci} Georgia'dan Norwalk Pettigrew olarak da bilinir - onun yanındaki bir kütüğe oturdu.

"Oh," dedi. "Hey, Phil."

"Bana Norrie de." Oiler tüfeğini ateş çukurunu oluşturan büyük taşlardan birine yasladı ve süngüsünü çıkarıp güderi ile sildi. "Bu benim adamımın lakabıydı."

"Harika." Johnson bançoyu bir kenara koymaya başladı ve Oiler onu durdurdu.

"Hayır dostum, oynamaya devam et. Kamplarda erkeklerin moralini yüksek tutan şey buydu." Ceketinin içine uzanarak ezik bir metal şişe çıkardı, kapağını çıkardı ve uzattı. "Viski mi?"

"Teşekkürler." Johnson kadehi geri yuvarladı ve bir yudum alarak yanmasına izin verdi. İyi, yumuşak bir şeydi, muhtemelen savaş alanındaki çocukların yüz elli yıl önce yudumladıkları gibi değildi, ama kim bilebilirdi ki? Ne de olsa burası Güney'di. Belki o zamanlar daha da iyiydi.

"Çok memnun oldum."

"Bu arada bu otantik bir İç Savaş matarası," dedi Oiler. "1860s."

"Oldukça havalı."

"Bana epey para kazandırdı ama buna değer." Sessizleşti, ateş ışığında şişeye baktı. "Başka şarkı biliyor musun?"

"Sadece bir avuç, gerçekten. 'Foggy Mountain Breakdown' ve 'The Rainbow Connection'ın ilk bölümü, hepsi bu kadar."

Yağcı içini çekti ve süngüyü bir bez parçasının üzerine koyarak titrek ateş ışığında arkasına yaslandı.

Bir anlık sessizlikten sonra Johnson söyleyecek bir şeyler ararken kayıtsızca bançoyu eline aldı. 32(nd)'ye nispeten yeniydi, birkaç ay önce, karısı onu internette tanıştığı bir ortodontist için terk ettikten sonra katılmıştı. Yalnızlık onu benzer ilgi alanlarına sahip erkekler aramaya itmişti. Oiler'ı çok iyi tanımıyordu, adamın sigorta sattığını ve Atlanta'da bir yerde bir ailesi olduğunu biliyordu.

Oiler ise sessizliğe aldırmıyor gibiydi. O geçti
şişeyi geri aldı, başını sallayarak onu cesaretlendirdi ve Johnson viskiden bir yudum daha aldı. Etraflarındaki gece yoğunlaştı, yamaç, ağaçlar ve kamp ateşinin yakın ışığının dışındaki her şey karanlığın çeşitli tonlarına bürünene kadar hacim ve genişlik kazandı.

"*Neredeyse* 1863 gibi," dedi Oiler, " değil mi? Hala öyle..."

"Evet."

"Dur sana bir şey göstereyim," dedi Oiler. Sesi artık farklıydı, yumuşak ve tuhaftı. Ateş önlerinde hipnotik bir şekilde çıtırdıyor ve patlıyordu.

"Ne oldu?" Johnson sordu.

Oiler hemen cevap vermedi. Bir an için alevler alçaldı ve onları neredeyse tamamen karanlığa gömdü.

Ateş yeniden parladığında Johnson bir an için diğer adamın boynunda bir şey gördüğünü sandı. Sonra kayboldu, gölgelerin bir oyunuydu. Gözlerini ovuşturdu.

Viskiden olmalı, diye düşündü. *Bir şeyler görüyorum*.

"Phil..."

"Bana Norrie de." Yağcı şimdi gülümsüyordu. "Onu gördün mü?" "Gördüm mü... neyi?"

"Jubal Beauchamp hakkında söylediğimden daha fazlasını biliyorum," dedi Oiler. "Çok daha fazlasını."

"Dave'i mi kastediyorsun?"

Yağcı başını salladı ve gülümsedi.

"Kendim için denememe izin verdi, bilirsiniz, kendi boynumda. Ve *iyi* hissettirdi."

Johnson biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Belki de düşündüğünden sarhoştu.

Yatma vakti gelmişti.

"Nereye gittiğini ?" Yağcı'nın sesi nazikçe sordu. "Ben-ben sadece-"

Ani, şok edici bir acı ayağında patladı ve bacağından yukarı çıktı. Aşağı baktığında, Oiler'ın süngüsünü botunun içine soktuğunu ve ayağını doğrudan yere sapladığını gördü.

Johnson daha çığlık atamadan ya da kurtulamadan, Oiler bıçağı çekip çıkardı ve üzerine indi, bir eliyle ağzını kapatıp onu yere yapıştırdı ve vücudunun tüm ağırlığıyla onu toprakta tuttu.

Johnson kurtulmak için mücadele etti ama Oiler çok güçlüydü. Boğuşma sırasında içlerinden biri bançoyu tekmeleyerek ateşe düşürdü ve bançodan ekşi sesler ve *tınılar* çıkmaya başladı. Sonra Oiler'ın yüzü Johnson'ınkinin hemen yanındaydı, diğer adamın yüzünü hissedebileceği kadar yakındı.

Çene kirpikleri yanağına sürtünüyor ve nefesindeki viskinin kokusunu alıyor.

Boynunda yok, diye düşündü Johnson sersemlemiş bir *halde*. *Orada hiçbir şey yok*.

"Savaş cehennemdir," diye fısıldadı Oiler onun kulağına.

İnanılmaz derecede güçlü, sarmal kaslardan oluşan bir alet gibi görünüyordu. Johnson çektiği acıya rağmen diğer adamın teninden dalga dalga kokular yayıldığını fark etti: alkol, tütün ve başka bir şey, küflenmiş eski bir mahzenin kokusu. "Hoş geldin."

Johnson diğer adamın avucuna doğru, "Lütfen," diye mırıldandı. "Bunu ağzına koy."

"Ne?"

"Beni duydun."

Johnson yere baktı ve çenesinin hemen altında duran süngüyü gördü.

"Lütfen. Hayır."

Yağlayıcı bıçağın ucunu yukarı doğru iterek Johnson'ın dişlerini kırdı. Yağlı metal ağzını istila öğürdü, keskin kenar dudaklarını ve dilini keserken acı derinlere doğru yükseldi. Sinüsleri tuzlu bir sıcaklıkla dolmaya başladı. Hayatı boyunca insanların ölümle yüzleşirken akıllarından neler geçtiğini merak etmişti. Şimdi anlıyordu.

Düşünceleri ailesine, ayrı yaşadığı karısına, New Jersey'deki kız kardeşine ve hiç yapmadığı ve asla yapamayacağı onca şeye geri döndü. Konuşmaya çalıştı ama dudakları birkaç çaresiz sızlanma sesinin ötesinde kelimeleri oluşturamadı. Gözlerinden yaşlar akıyor, yanaklarından aşağı dökülüyordu.

Tepesinde yıldızlar şekillerini kaybetmişlerdi; artık hiçbir anlam ifade etmeyen bir evrenin dış duvarına karşı deli gezegenler gibi titriyor ve akıyorlardı.

Hâlâ onu sıkıştıran Yağcı, Johnson'ın anlayamadığı başka bir dilde bir şeyler fısıldadı.

Bıçağın ileri doğru sallandığını hissetti. Ve sonra hiçbir şey.

ON İKİ

Sam ve Dean motel odasının dışında bir yerden gelen ve Mission's Ridge'in şafak öncesi sokaklarında uğuldayan polis sirenlerinin sesiyle uyandılar. Dean yataktan çıktı ve ağır perdeleri geri çekerek gün ışığının ufukta yeni yeni belirmeye başladığını gördü.

"Bu hiç iyi değil," dedi ve Sam'e baktı. "Buranın küçük, sakin bir kasaba olması gerekiyordu."

"Görünüşe göre batıya gidiyorlar."

Dean başını salladı.

"Savaş alanını düşünüyorum." Banyoya doğru başıyla işaret etti. "İlk duşu almak ister misin?"

"Devam et."

Pratik bir verimlilikle hareket ederek FBI kıyafetlerini giydiler ve Impala'ya gittiler. Yola koyulup batıya yöneldiler ve yolda kahve içmek için bir markette durdular. Yirmi dakika sonra savaş alanının dışındaki otoparka girdiler. Gökyüzü kanlı, bulutlarla kaplı bir harabeydi ve ufuktan ufuğa kilometrelerce uzunlukta karanlık ve bronz çubuklar uzanıyordu.

"Dün gece buraya gelmeliydik," dedi Sam. Dean bir

ağız dolusu kahveyi yuttu.

"Bir fark yaratır mıydı?"

Dışarı çıktılar ve çiyden ıslanmış çimenlerin üzerinde yürümeye başladılar. Sam sabahın erken saatlerindeki sisin içinden 32nci Georgia'nın çadırlarının etrafında dalgalanan sarı bantları görebiliyordu. Konfederasyon ve Birlik yanlıları polis barikatlarının toplanmış, olay yerini görmeye çalışıyorlardı.

Dean Konfederasyon askerlerinden birini kenara, diğerlerinden uzağa çekerken Sam de seyircilerin arasında neler olduğunu görmeye çalıştı. Tam vazgeçmeye hazırlanırken Dean geri çekildi.

"Adamlardan biri yılanı boşaltmak için kalktığında onları orada buldu," dedi. "Bu yaklaşık bir saat önceydi. Gece boyunca orada yatmışlar. Phil Oiler ve arkadaşı."

"Lanet olsun."

Kalabalığı yararak, protesto etmek üzere olan bir polise rozetlerini salladılar, ardından yamacın kenarına dizilmiş, yanıp sönen mavi ve kırmızı acil durum araçlarının arasından geçtiler. Çadıra yaklaşarak bantın üzerinden geçtiler ve karanlık ateş çukurunun iki yanında duran iki uzun gri torbaya doğru yürüdüler.

Şerif Daniels ceset torbalarından birinin üzerine eğilmiş, fermuarını çekiyordu. Yüzündeki ifade sert ve amansız bir hoşnutsuzluktan ibaretti.

"Şerif?" Sam .

Onlara bakmaya zahmet etmedi. Eyalet polisi ve yerel acil tıp teknisyenleri yaya trafiğini yeniden yönlendiriyor, bu işleri geçimlerini sağlamak için yapanların yüksek ve kişisel olmayan sesleriyle insanlara geri dönmelerini emrediyorlardı. Tepeden keskin bir klik sesi geldi ve çevre boyunca yerleştirilmiş hoparlörlerden Güneyli tınısı ağır basan bir ses yükseldi.

"Dikkat. Ben Georgia Eyalet Polisi'nden Çavuş Earl Ray Harris. Dün gece yaşanan olaylar nedeniyle, canlandırmanın geri kalanı iptal edilmiştir. Lütfen eşyalarınızı düzenli bir şekilde toplayın ve binayı derhal boşaltın."

Bunu neden yapsınlar ki? Sam merak etti. *Burası hâlâ aktif bir suç mahalli.*

Yamaçta konaklayan yüzlerce adamdan ortak bir inilti geldi ve gruplar dağılmaya başladı. Sam olay yerine dönüp baktığında Şerif Daniels'ın bez bir çanta taşıyarak kendisine doğru geldiğini gördü.

"Şerif-"

"Şimdi olmaz." Adımlarını bozmadan yanlarından geçti, çanta yanında sallanıyordu. Çanta bacağını iterken Dean içinde bir şeyin şıngırdadığını duyduğunu düşündü.

Dean ateş çukurunun yanındaki cesetlere başıyla işaret ederek, "Hadi," dedi. "Onları götürmeden önce."

O ve Sam ceset torbalarını sedyelere yerleştirmekte acil yardım görevlilerine yaklaştılar ve Dean göstermelik bir bilek hareketiyle onlara rozetlerini taktı.

"Federal Ajanlar Townes ve Van Zandt. Hızlıca bir göz atmamızın sakıncası var mı?" İzin beklemeden en yakındaki çantanın fermuarını indirdi ve içindeki yüzü seçebilecek kadar genişletti. Yirmili yaşlarının başında bir adamdı, ağzının ve çenesinin etrafına grotesk bir palyaço makyajı denemesi gibi kurumuş kan sıçramıştı, boş gözleri kasap dükkânı burleskinde neredeyse komik bir şekilde açılmıştı.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu kardeşine. "Hayır," diye cevap verdi Sam.

"Ama bunu tanıyorum."

Dean ikinci cesede baktı ve adamı hemen önceki gün görüştükleri boğa omuzlu re-enaktör Oiler olarak teşhis etti.

"Tahminimce," diyordu sağlık görevlilerinden biri, "Oiler Johnson'ı bıçakladı, sonra da kendi boğazını kesti. Komando tarzı sessiz bir şekilde yapmış olmalı. Çadırdaki hiç kimse çığlık duymamış."

"Fazladan eldiven var mı?" Sam sordu ve acil yardım görevlisi ona bir çift eldiven fırlattı. Sam uzandı ve Yağlayıcı'nın başını yana çevirdi.

"Dean?"

"Öyle mi?"

"Şuna bir bak."

Dean onun yanına çömeldi ve ikisi de Oiler'ın boynundan geriye kalan kırmızı ip yanıklarına baktılar.

"Onu bulduğunuzda boynunda bir şey var mıydı?" Sam teknisyene sordu. "İp ya da başka bir şey?"

"Gördüğümüz kadarıyla hayır," dedi acil yardım görevlisi. "Ama buraya daha yeni geldik. Şerif biz gelmeden yarım saat önce olay yerindeydi. Ona sormak isteyebilirsiniz."

"Bu harika bir fikir," dedi Dean ve ayağa kalkarak Sam'e baktı. "Hazır mısın?"

Sam başıyla onayladı. Ama Konfederasyon üniforması giymiş bir grup figürün Ford Bronco'nun arkasına tekerlekli bir top bağladığı orta mesafeye bakıyordu. Etrafına bakınırken, yanında duran canlandırmacılardan birini dürttü.

"Bu adamlar kamyonlarına ne bağlıyorlar? Adam
gözlerini kısıp baktı.

"Kuşatma obüsüne benziyor. Bu bir yivli top." "Ne
atıyor?"

"Gerçek olan mı? İçine ne koyarsan koy. Katı atış, üzüm, teneke kutu, mermi, hatta zincirli atış - bir zincirle bağlı iki top. Şeytanın kendi kıllı fasulye torbasıyla kafa kafaya çarpışmak gibi." Adamın sesi kıskançtı. "Belalıdan bahsediyoruz." Başını iki yana salladı. "Tabii şuradaki bir şey ateşleyemez."

"Yani bu bir kopya mı?"

Re-enaktör .

"Öyle umalım. Aksi takdirde gerçek bir savaş yadigarını alıp kaçarlardı. Bu federal bir suçtur ama sen bunu biliyorsun, değil mi?" Sağlık görevlilerinin sedyedeki cesetleri kaldırdığı olay yerini işaret etti. "Buna inanabiliyor musunuz?"

"Sanırım buna mecburum," dedi Sam. " musun?"

"İmkânı yok. Hiçbirimiz değiliz. Bunu kimin yaptığını bulana kadar olmaz." Re-enaktör Sam'in bakışlarıyla karşılaştı ve Sam orada derin bir kararlılık gördü, sanki adam ve asker arkadaşları gerçekten savaştaymış gibi. "O adamlardan bazıları benim arkadaşımdı."

"Sam!" Dean bağırdı, park yerini yarılamıştı bile. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Sam onun peşinden gitti. Savaş alanına dönüp baktığında, gri giysili adamlar bir kamyonetin arkasına ikinci bir obüs bağlıyorlardı.

ON ÜÇ

Sam ve Dean kasabaya döndüklerinde gazeteciler çoktan şerifin ofisinin önünde kümelenmişlerdi. Park edilebilecek tek yer iki blok ötede, iki TV haber minibüsünün arasındaydı. Impala'yı kaldırıma doğru geri geri sürerken Dean dikiz aynasını kontrol etti ve Castiel'in arka koltukta oturmuş ona baktığını gördü.

Refleks olarak biraz sıçradı ve frene bastı.

"Kahretsin Cass, sana *daha* kaç kere söylemem gerekiyor? O." Sam oturduğu yerde sarsıldı.

Castiel, "Buradan çıkman gerek," dedi.

"Ne? *Neden?*"

"Bölgede son derece yoğun bir şeytani faaliyet toplanıyor. İkinizin de mümkün olduğunca uzakta olmanız gerekiyor."

"Doğru," diye homurdandı Dean , " iblislerden kaçıyor, çünkü bu *tam da* bizim ."

"Anlamıyorsun." Castiel öne doğru oturdu ve Dean döşemedeki yayların gıcırdadığını duyana kadar iki eliyle koltuğun arkalığını kavradı. Her sözcüğün soğuk suya batırılmış erimiş demir gibi tıslamasına neden olan bir şiddetle konuştu. "Moa'ah'ın kaynağını tespit edebileceğimi düşünmüştüm. Ama buraya bir tuzak olarak geri çekildin. Tanık her zamankinden daha yakın."

"Judas, değil mi?" Sam sordu. "Bahsettiğimiz kişi o, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Castiel.

"O zaman neden daha önce söylemedin?" Melek başını salladı.

"İlk başta bu kadar güçlü bir Tanık'ın basit bir yerel çatışmaya karışması mantıklı gelmedi."

"Ve şimdi öyle mi?"

"Judas ilmiğin koruyucusudur. O ve yardakçıları burada, Mission's Ridge'de bulunmak zorundalar çünkü birisi ilmiğin gücünü yeniden harekete geçirdi. Ve bundan hiç memnun değiller."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Sam sordu. "Bilgi kafamın içine yerleştirildi."

"Tarafından...?"

Castiel ona mutlak bir ciddiyetle baktı.

"Sanırım böyle şeyleri yapabilecek tek kişi tarafından. Tanrı'nın kendisi."

"Biliyor musun Cass, Tanrı pek çok çılgın insana pek çok çılgınca şey yapmalarını söyledi ve bazıları o kadar da iyi değildi."

"Dahası da var."

"Harika."

"Onların istediği kişi sen değilsin." Castiel dönüp Sam'e odaklandı. "Bunun arkasında her kim varsa seni zorluyor Sam. Kıyamet saatini hızlandırmak için Yahuda ilmiğini kullanıyorlar. Lucifer'in taşıyıcısı olmaktan başka seçeneğin olmadığı bir durum yaratmaya çalışıyorlar."

Sam cevap vermeden önce Dean tekrar konuştu.

"Elbette, Yüce Tanrı size bunun *nasıl* olacağını söyleme zahmetine girmedi, değil mi?" dedi.

"Hayır."

"Kulağa her geçen gün daha çok O'nun gibi geliyor." Dean kardeşine baktı. "Hazır mısın?"

Sam başını salladı.

"Dean, bekle," dedi melek, sesi neredeyse yalvarır gibiydi.

"Üzgünüm Cass. Bu konuda hiç iyi olamadım."

O ve Sam Impala'dan indiler ve kaldırımdan şerifin ofisinin kalabalık girişine doğru yürümeye başladılar.

Sam kardeşine bakmadan, "Muhtemelen haklı olduğunun farkındasın," dedi.

"Uh-huh."

"Ama yine de içeri giriyoruz."

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Sam başını salladı.

"Beni yeterince istiyorlarsa, zaten peşimden geleceklerdir."

"Bu yüzden önce biz vurduk," dedi Dean, "ve sert vurduk."

Şerifin ofisinin girişine vardılar ve girişin dışında toplanmış gazeteci ve izleyici kalabalığını iterek geçtiler. Kapının kendisi kilitliydi.

Dean rozetini çıkardı ve sertçe cama vurdu. İçeriden şerif yardımcısı -karikatür gibi kalın siyah bıyıklı, göbekli bir adam- önce onlara sonra da rozetlerine baktı. Yanlarına geldi ve kapının kilidini açtı.

"Şerif burada mı?" Dean içeri girdiklerinde sordu.

"Evet, ama şu anda onu rahatsız etmek istemezsin."

"Bu önemli," dedi Dean. Ofisin öbür ucunda Daniels'ı masasında, telefonu bir kulağına dayamış, neredeyse ahizeye bağırırken görebiliyordu.

"Size *ne* söyledikleri umurumda değil," diyordu, "o savaş alanından *hemen* temizlenmelerini istiyorum. O adamlar benim suç mahalimi kirletiyor."

"Suç mahalliniz mi?" Dean masaya doğru yürüdü ve başını kaldırıp onu onaylamak zorunda kalana kadar ona baktı. Sonra dikkatini başka bir yere vermeye çalışarak arkasını döndü.

Dean onunla birlikte hareket ederek göz teması kurdu. Kadın ona ters ters baktı ve sonunda konuşmayı bitirip telefonu kapattı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "İlmik
nerede?"

"*Ne*?"

"Phil Oiler dün gece öldüğünde boynunda bir ip vardı ve şimdi o da yok. Acil yardım ekibi gelmeden önce etrafta bir tek sen vardın. Bunca zamandır bilgi saklıyordun. Peki *ilmik nerede*?"

Şerifin yüzü, iki yanağındaki kırmızı lekeler dışında bembeyaz kesilmişti. Dudakları gerildi ve Dean alnının bir tarafında küçük bir kan damarının zonkladığını görebiliyordu.

"Ofisimden defol," diye . "Henüz
değil." Dean hareket etmedi.

Başındaki damar daha sert atmaya başladı.

"Toplanmayı ve işimi yapmama izin vermeyi reddeden iki yüz İç Savaş canlandırmacısı . Sizin gibi iki palyaçonun

işler daha da kötüye gidiyor."

Dean, "Bazı cevaplar alana kadar buradan ayrılmayacağız," dedi.

"Oh, cevaplar alıyorum. Aslında..." Dudakları hafifçe döndü, ince ve tamamen mizahsız bir gülümsemeye dönüştü, "FBI'ın Atlanta saha ofisi şu anda beni arıyor. İkiniz de oralı olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Dean, "ama-"

Daniels'ın masasındaki telefon tekrar çalmaya başladı.

"İşte " Telefonu aldı. "Alo? Evet efendim. Ben Mission's Ridge Şerifi Jacqueline Daniels. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama burada Federal Ajan olduklarını iddia eden iki adam var ve kimliklerini doğrulamak istiyorum."

"Bekle," dedi Sam. "Bırak onlarla ben konuşayım."

"Hiç şansı yok." Daniels başını salladı ve onlara arkasını döndü. "Evet, efendim. Ajan Townes ve Van Zandt. Doğru, V-A-N Z- A-N-D-T. Teşekkürler. Bekleyeceğim."

Sam Dean'e baktı ve kardeşinin doğrudan şerife baktığını gördü.

Ama *öyle değildi.*

Aslında ofisin köşesinde duran naylon bir bez çantaya bakıyordu. Daniels'ın olay yerinden taşıdığı çantanın aynısıydı. Dean sanki irade gücüyle bir şekilde içini görebilecekmiş ya da onu havaya kaldırabilecekmiş gibi doğrudan ona bakıyordu.

Daniels gülümsedi ve tekrar telefona konuştu.

"Evet, efendim. Bunu takdir ediyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Başını salladı. "Jerry?" diye bağırdı.

Onları içeri alan göbekli şerif yardımcısı köşeden döndü.

"Naber Şerif?"

"Lütfen bu iki adama nezarethaneye kadar eşlik edin. Suçlama bir kolluk görevlisi gibi davranmak." Tekrar gülümsedi, bu kez doğrudan Dean'e bakarak. "Daha sonra kim olduklarını anlamak için bolca vaktimiz olacak. Bu arada sarhoşlar koğuşunda çürüyebilirler." Pencereden dışarı baktı. "Ve o boktan arabalarını otoparka götürün. Sokağımı karıştırmasını istemiyorum."

"Oha!" Dean yüzünde ani bir öfke patlamasıyla tersledi. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, bayan. Öylece-"

Jerry beklenmedik bir şiddetle onlara doğru döndü. Göbekli, kalın bıyıklı yüzü artık yumuşak ya da rahat görünmüyordu. Artık ifadesine yeni bir sertlik yayılmıştı ve eli sapının kıçına dayanmıştı.

"Kolay ya da zor, beyler. Benim için fark etmez."

"Tamam," dedi Dean, "bak..."

Jerry kemerinden sopayı çıkararak, "Sert olsun o zaman," dedi. Birdenbire serserilere, serserilere ve fırsatını bulduğunda yoluna çıkan herkese sopayla vurmaktan zevk alan bir adam gibi göründü.

"Bekle!" Sam ellerini avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı.

Gökyüzünde bir bomba patlamadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. Patladığında şerifin ofisinin camları sarsıldı.

ON DÖRT

Patlama Şerif Daniels ve yardımcısını tamamen hazırlıksız yakaladı. İkisi de gürültüye tepki olarak etraflarında döndüler.

Dean Jerry'nin sapı indirdiğini gördü ve bu ihtiyacı olan tek fırsattı.

"Haydi!" diye bağırdı. Şerif yardımcısının yanından hızla geçerek ofisten çıktı, lobiye girdi ve kapıdan çıktı. Sam hemen arkasındaydı.

Şerif binasının ön merdivenleri hâlâ muhabirler ve kameramanlarla doluydu ama hepsi diğer tarafa, ikinci bir gürültülü patlamanın ufukta artçı sarsıntılar yaratarak patladığı kasabanın dış mahallelerine doğru bakıyordu.

"Bu da ne?" Sam bağırdı.

Dean parmağını Mission's Ridge şehir merkezindeki alçak binaların ötesine doğru uzattı. Güneş artık doğmuştu ve arkalarında kalmıştı.

"Savaş alanının dışından geliyor."

Kaldırımdan aşağıya doğru koşarak caddeyi geçti ve Impala'nın beklediği yere doğru ilerledi, sonra Sam'in kendisiyle birlikte gelip gelmediğini görmek için neredeyse hiç beklemeden direksiyona atladı.

Ama Sam zaten , yolcu koltuğuna tırmanıyordu.

Dean gaza bastı ve Impala'nın motoru "*Neden bu kadar uzun sürdü?"* der gibi güven verici bir gümbürtüyle canlandı. Araba ileri doğru dönerken tekerlekleri betonun üzerinde cızırtılı lastik parabolleri çizdi ve şehrin dışına doğru fırladı.

Dean arkasında, dikiz aynasında mavi ve beyaz ışıkların döndüğünü görebiliyordu.

"Görünüşe göre Duke çocukları başlarını yine bir yığın belaya sokmaya hazırlanıyor," diye mırıldandı en iyi Merle Haggard tonuyla.

Sam yan dikiz aynasını kontrol etti.

"Daha hızlı süremez misin?"

Dean sırıttı.

"Hayır. Ama *bunu* yapabilirim." Direksiyonu sertçe sağa kırdı, Impala'nın arka tarafını doksan derecelik bir açıyla döndürdü ve onları doğruca 'Dixie Boy Buggie Wash'a gönderdi. Görevlilerden biri -çim sandalyeli sıska bir adam- Dean'in arabayı tamamen yıkamaya sokmasına yetecek kadar yoldan çekildi. Su ve ıslak süngerler ön camdan sıçrayarak arabayı sardı ve Dean boynunu bükerek şerifin kruvazörünün Ana Cadde'den patlamaların olduğu yöne doğru uçtuğunu izledi.

"Sanırım onları kaybettik." Uzaktan bir patlama sesi daha yankılandı. "Ben de yeniden canlandırmanın iptal edildiğini sanıyordum."

Sam, "Bunun bir yeniden canlandırma olduğunu sanmıyorum," .

"O zaman ne..." Dean başını çevirip baktı ve sözcükler dudaklarında kayboldu. Kardeşi kucağında küçük, kan lekeli bir deri çanta tutuyor, büzme ipi görevi gören ham deri şeridi çekiştirerek gevşetiyordu. "Nedir o?"

Sam onu kaldırdı.

"Kapıdan çıkarken şerifin çantasından aldım."

"Fena değil Sammy," dedi Dean. "Orada ilmiği de gördün mü?"

"Bakacak zamanım olmadı."

"Kahretsin."

Dean oto yıkamacıdan çıktı, diğer taraftaki görevliye el salladı ve gaza tekrar basarak Impala'yı dar sokakta çığlık çığlığa dolaştırdı.

"Dostum, bu çanta *berbat kokuyor*. İçinde ne ki?"

"Şuna bir bakın." Sam kararmış bir gümüş sikke çıkardı ve üzerindeki işaretleri incelemek için havaya kaldırdı.

"Konfederasyon mu?"

Sam başını salladı.

"Ondan daha eski sanırım." Telefonunu çıkardı ve fotoğrafını çekti. "Bobby'ye göndereceğim ve bakalım bazı işaretlerin tanımlanmasına yardımcı olabilecek mi?"

Öyle yaptı, sonra devam etti, "Bu kan lekelerine ve bu derinin mide safrası gibi kokmasına bakılırsa-"

"Bunu nereden bildiğini *sormayacağım* bile-"

"-Savaş alanındaki cesetlerden birinin içinde bir yerden geldiğini tahmin ediyorum," diye bitirdi Sam.

"Ne yani, ip laneti seni psikopata *çeviriyor*, sonra da
Bu
mu "Evet."
?" "Çılgınca."

"Dean! Bak!" Sam ileriyi, belki de bir mil ötesini işaret etti.
uzakta, büyük bir siyah duman bulutunun gökyüzüne yükseldiği yerde.
"Hâlâ bunun bir yeniden canlandırma olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Oraya gitmeliyiz." "Şerif
bizi görürse..."

Dean, "Sanırım şu anda elleri çok dolu," dedi ve gaza bastı.

BOOM!

Impala'dan atlayıp otoparkta gölgelerini kovalarken bir başka patlama altlarındaki toprağı sarstı. Uzakta, etraflarında siren sesleri yükseliyordu. Duman zaten gözlerini yakacak ve burunlarını sulandıracak kadar yoğundu.

Önlerinde, Mission's Ridge savaş alanının tamamı yanıyor gibiydi. Konfederasyon ve Birlik üniformalı adamlar -yüzlercesi- her yöne doğru koşuşturuyor, yanan çadırlardan ve bakımlı çimenlerde devasa kızgın ağızlar gibi açılan devasa dumanlı kraterlerden uzaklaşıyorlardı.

Otoparktaki polis araçları yerel polisleri ve eyalet polislerini dağıtıyor, memurlar telsizle bağırıyor ve kaosun içinden seslerini duyurmaya çalışıyorlardı.

" sesi," diye bağırdı Dean, "nereden geliyor?"

Sam derenin karşı tarafını ve belki de bin metre ötedeki yamacı işaret etti. Tepenin zirvesinde, aşağıdaki vadiye bakan bir sıra SUV ve kamyonet park etmişti. Yanlarında, daha önce gördüklerine benzer bir kuşatma obüsleri dizisi duruyordu. Üniformalı iki kişi -en azından üniformalı görünüyorlardı- yivli toplara mühimmat yerleştiriyordu.

"Dikkat et!" Obüslerden biri patladığında irkildi, mermisi yamaçtan aşağıya doğru çığlık atarak dereyi geçti ve sağır edici bir *Gümbürtüyle* toprağa çarptı! Büyük kaya parçaları, toprak ve parçalanmış ağaç kökleri havaya püskürdü ve her yere yağmaya başladı.

"Onların *kopya* olduğunu sanıyordum!" Dean bağırdı. "Öyleler!"

"O zaman nasıl-"

THOOM! Bir başka top mermisi Samin ayaklarının altındaki zeminin kalkıp yana doğru kaydığını hissetmesine neden olacak kadar yakınına düştü. Ne olduğunu anlamadan dizlerinin üzerine çökmüş, ağzı ve burnu toprak ve taş parçacıklarıyla tıkanmıştı.

Görüşü netleştiğinde Dean onu ayağa kaldırıyor, fırçalıyor ve geri çekiyordu.

"İyi misin, Sammy?"

Gözlerinden akan kanı silerek, "Ben iyiyim," demeyi başardı. Halsizdi, sersemlemişti - derisinin gözenekleri uçan molozlarla dolmuş gibiydi - ilk içgüdüsü güvenli bir yer bulmaktı ama kaçmak şu anda bir seçenek değildi ve bunu biliyordu.

"Burada öldürüleceğiz!" Dean bağırdı. "Bize ateş ediyorlar!"

" sanmıyorum."

"Sen neden ?"

Sam etrafında döndü, yönünü yeniden buldu, etrafında olup bitenleri tüm kapsamıyla kavramaya çalıştı - bir şekilde anlamlandırmak için. Her yöne doğru akın eden canlandırmacı grupları, uçuşan toz ve toprak bulutları arasından park yerine geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyordu.

İleride, süvari bölüğünün atlarının bulunduğu ağıl panikten çılgına dönmüştü, tepiniyor ve ağıllarından kurtulmaya çalışıyorlardı.

Bir çadırın yanındaki çimenlerin üzerinde birkaç dürbün vardı ve onları eline aldı. Dürbünü gözlerine götürerek, ayrıntılar görünene kadar gözlerini kısarak baktı.

Ve onları gördü.

Obüsleri dolduran adamlar gerçekten de üniforma giymişlerdi, bazıları Konfederasyon, bazıları da Birlik askeriydi. Sam onlara bakarken, izlendiklerini hisseder gibi oldular ve içlerinden biri dönüp ona baktı.

Adam sırıttı.

Gözleri simsiyah oldu.

Toplar yeniden gürledi, şimdi üçer üçer, havayı öyle yüksek bir patlamayla doldurdular ki yeryüzündeki diğer tüm sesleri bastırıyor gibiydi.

"Kahretsin Sam, *hemen* gitmeliyiz!" Dean ona bağırdı ama bu kez Sam onu zorlukla duydu. "Bizi havaya uçuracaklar!"

Sam, "En azından kadar," dedi. "Onlar iblis." "*Ne*?"

"Kendiniz görün." Dürbünü Dean'e uzattı ve o dürbüne bakarken bekledi.

Sonra Dean çok sakinleşir gibi oldu. Gömleğinin altından geriye doğru uzandı ve kınından bir bıçak çıkardı.

"kaç kişi?" "Üç, belki dört."

"İkişer tane mi?"

"Kulağa hoş geliyor."

"Bıçağı mı istiyorsun?"

"Hayır, ben iyiyim." Sam başını salladı. "Sen al."

Dean kaşlarını çattı.

"Bana 'Karanlık Sam' gibi davranmayacaksın, değil mi?"

"*Ne*?"

"Özür dilerim. Çok mu

erken?" "Dean-"

"Tamam." Dean başını salladı. "Anladım. Biz iyiyiz."

Sam başını salladı. Açıkçası kardeşinin sorduğu soruların ne kadar ciddi olduğunu anlayamıyordu. Ve şu anda umurunda da değildi. Dean'in yanında savaşıyor olmasından dolayı sadece -neredeyse saçma bir şekilde- rahatlamıştı.

Boğucu bir duman bulutu içinde yokuş yukarı tırmanırken, topçu mermileri altlarındaki arazide dehşet verici bir vurmalı çalgı gibi gümbürderken, Sam neredeyse nereye gittiğini göremiyordu. Üstlerinde topçu mermileri havayı delip geçiyordu. Birkaç dakika boyunca, kazandığı her birkaç metrede bir, başka bir patlama onu setten aşağıya doğru savurmuş gibi görünüyordu, ta ki parmaklarını toprağa batırıp tepeye doğru tırmanmak zorunda kalana kadar.

Omzunun üzerinden bakarak aşağıdaki savaş alanına kısa bir göz attı. Ambulanslar otoparka varmış, tavan lambaları havadaki enkazın arasından ışıldıyordu. Polisler ve sağlık kraterler arasında ilerliyor, yaralı canlandırmacıları tehlikeden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Kimse yetkili gibi görünmüyordu ve eğer öyleyse de kimse onları anlayamıyor gibiydi.

Zirveye yaklaştıklarında Sam ve Dean durdular ve hareketsiz kaldılar, yere yakın olan azıcık havayı solumaya çalışıyorlardı. Sam'in kaburgaları efor yüzünden ağrıyordu. Buradan doğruca topların alt taraflarına bakıyordu, her biri bir mermi daha ateşlerken şiddetle geri tepiyordu. Kardeşinin ruh halini ölçmeye çalışarak ona doğru baktı.

Dean'in yüzü kızarmış ama muzaffer görünüyordu; bu savaşı çoktan kazandığını düşünüyordu ya da belki de bürokratik işlemler yerine iblislerle savaştığı için mutluydu.

"Nasıl yapmak istersin...?" Sam söze başladı ama Dean çoktan harekete geçmiş, tepeye doğru sıçramıştı.

Onu takip etmek için çabalayan Sam, kardeşinin ileri atıldığını ve Ruby'nin iblis öldüren kılıcını ilk askere sapladığını görmek için tam zamanında gelmişti.

İblis kıvılcımlandı ve beyaz bir ışık saçtı, et giysisi çöktü. Dean bıçağı çekip çıkardı ve arkasındaki askere bir Billy-Jack tekmesi atarak onu dümdüz etti. Onun üzerinde bile

Ama o şey Dean'den daha hızlıydı, ayağa fırladı ve bacağını tutarak Dean'i ileri doğru itti.

Bıçak dönerek çimlere saplandı.

Sam bıçağı kaptı ve doğruca iblisin kafatasına sapladı. Kemik çanak çömlek gibi patladı ve iblis uluyarak yere düştü, öfke ve acı dolu çığlıklar atarken bıçak kafasından dışarı fırladı.

Obüslerin diğer tarafında, biri Konfederasyon, diğeri düz taçlı Birlik şapkası giymiş iki iblis kalmıştı.

-Onlara saldırmak için döndü.

Dean ayağa kalkarak, "Sanki Disneyland'de bir gezintiye çıkmışız gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "Bıçak hâlâ sende mi?"

Sam ona bön bön baktı. "Senin sanıyordum."

Konfederasyon iblisi ağzını çarpık, geniş çeneli bir açtı ve Dean'i yutacakmış gibi üzerine atıldı. Sam, iblis üzerine düşerken kardeşinin istemsiz bir "uff!" sesi duydu.

Arkasındaki yamaçta, iblisin doldurmakta olduğu kuşatma obüsü ateşlenmeye hazır bekliyordu. Fünyesi namluya doğru sürekli tıslayarak iniyordu. Hayal meyal -dikkati dağılmış, ikinci el bir şekilde- Sam namlunun taze kanla parıldadığını fark etti.

"Sam Winchester?" dedi kalın bir ses.

Sam döndü ve Birlik iblisin elinde iblis bıçağıyla önünde durduğunu gördü.

"Sizinle ilgilenmiyoruz," dedi iblis, bir kesinti listesinin üzerinden geçen bir IRS denetçisinin tüm yoğunluğuyla. "Burada işimizi yapmamıza izin verin, biz de yolumuza gidelim."

"Ne işi bu?" Sam sordu.

İblis hemen cevap vermeyince Sam, iyi ya da kötü, harekete geçmesi gerektiğini anladı. İblise doğru hamle yaptı ve iblis bıçağı ona doğru bir hamlede savurdu. Sam geri çekilerek sola kaçtı ve obüsün önüne doğru koşarken bıçağın ucunun gömleğinin kumaşına takıldığını hissetti. Yamaç ayaklarının altında keskin bir şekilde alçaldı ve dizlerinin üzerine düşerek kaymaya başladı. Ama Birlik iblisi ayaklarının üzerinde durmaya devam etti ve öldürücü darbeyi indirmek için bıçağını kaldırdı.

"Yolumuza çıkmamalıydın," dedi iblis. "Bu çok daha basit olurdu."

İblisin hemen arkasında obüs kükredi. Şeytan son anda ne olduğunu anlamış gibi göründü ama artık çok geçti. İblisin vücudunun üst yarısı kükürtlü bir spreyin içinde kaybolup onu yukarıdan ıslatırken Sam gözlerini kapadı.

Sam uzandı ve şans eseri bıçağı havada yakaladı. Şaşırtıcı derecede soğukkanlı bir hareketti, tabii bu da kardeşinin bunu görmesinin mümkün olmadığı anlamına geliyordu.

Ve Dean .

Çünkü tepede kalan son iblis tarafından dövülmekle meşguldü.

Sam kendini ona doğru fırlattı. İblis onu boğmaya çalışırken kardeşinin çıkardığı belli belirsiz gargara seslerini duyabiliyordu.

Onun geldiğini duyan iblis dönüp Sam'e baktı, oniks gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bize verilen görevi bilseydiniz, bu işe burnunuzu sokmaya cesaret edemezdiniz," dedi.

Sam bileğini oynatarak bıçağı iblisin yüzüne doğru fırlattı. Yaratık güldü ve kolayca eğildi, böylece bıçak başının üzerinden ıslık çalarak geçip toprağa düştü.

"Burada daha büyük bir amaca hizmet ediyoruz." Dean'i serbest bırakan iblis Sam'e doğru ilerledi, insan etinden yapılma giysisi içinde hem ağır hem de inanılmaz derecede zarif görünmeyi başarıyordu. "Sen bunun sadece bir parçasısın."

"Evet, şey, hiçbir amaca hizmet etmiyorsun," diye karşılık verdi Sam. Artık bağırmadığını fark etti. Bağırmasına da gerek yoktu. Silahlar sessizliğe gömülmüştü.

Aşağıdan gelen esintiyle yamaçtan bir koku yükseliyordu. Tarif edilemez derecede kötü ve çürümüş bir kokuydu, sanki tonlarca sinek uçuşmuş çürümüş et güneşte pişmeye bırakılmış gibiydi.

"Sen bekle," dedi iblis ona. "Sadece bekleyin. Sayılarımızın beklediği gibi, çok uzun zamandır, en karanlık çukurlarda acı çekerek-"

"Sen hiç *susmaz* mısın?" Dean arkasından kısık bir sesle bağırdı, sesi gerçek bir benziyordu. "Bizi o kadar çok istiyorsun ki

Kötü, konuşmayı bırak ve bizi öldür!"

"Mükemmel bir fikir Dean Winchester."

Birlik üniformalı iblis dönüp ona doğru yürüdü, iki adım attı, sonra üç, sonra ayaklarının altındaki zemini, Dean'in bıçağı çimlere bir Şeytan Kapanı oymak için kullandığı yeri görünce dondu kaldı.

"Aptal herif," diye mırıldandı Dean ve şeytan çıkarma ayinini mırıldanmaya başladı.

ON BEŞ

Şeytan çıkarma ayininden sonra sülfür kokusu daha da kötüleşti.

"Aşağıda ne açmışlar?" Dean obüslerin arasından aşağıdaki için için yanan savaş alanına bakarak sordu. Bir eliyle burnunu ve ağzını kapatıp diğer elini yüzünün önünde yelpazeledi, sanki etraflarında biriken yoğun dumanın içine bir şekilde temiz hava deliği açabilecekmiş gibi.

"Kokuyor..."

"Biliyorum," dedi Sam. "Ve daha da kötüye gidiyor."

Toplardan çıkan havan mermileri savaş alanını etmiş, ağaçları kökünden sökmüş ve arazide düzinelerce çukur açmıştı. Büyük kir ve toz bulutlarının arasından, acil durum personeli ve eyalet polisinin -ve muhtemelen şerifin de- kraterlerden birinin etrafında toplandığını ve aşağıya baktığını gördü.

Sanki Tanrı'nın kendisi orada ortaya çıkarılanlarla ilgileniyormuş gibi, uzun güneş ışıkları neredeyse elle tutulur sütunlar halinde yukarıdaki bulutlardan aşağı doğru süzülüyordu. Bu mesafeden söylemek zor olsa da Dean çukurun içinde kayalar ve ağaç kökleriyle karışık bir enkaz gördüğünü düşündü. Etrafta duran insanların tepkilerine bakılırsa onlar da bunu görüyor gibiydiler.

Başka bir şey fark etti.

"O tren eskiden kulübenin içinde değil miydi?"

Sam derenin diğer tarafına, savaş alanını boydan boya geçen çelik raylara baktı. Sol tarafta, demiryolu kulübesinin önünde 1850'lerden kalma bir buharlı lokomotif duruyordu. Lokomotif, kömür vagonu ve vagonun yanı sıra topçu silahı, düz vagona monte edilmiş bir mitralyöz de tam görüş alanındaydı.

"Yeniden canlandırmanın bir parçası mı?" Dean umutla sordu.

"O zaman nasıl oldu da bunu daha önce fark etmedik?" Sam karşı çıktı. "Gözden kaçırmak biraz zor.

"O iblis daha büyük bir amaca hizmet ettiğini söyledi," diye ekledi. "Kimseyi öldürmeye çalıştıklarını sanmıyorum. Bence delikler açıyorlardı. Özellikle o deliğin içinde ne olduğuna ulaşmaya çalışıyorlardı." Omuz silkti. "O topları çalıştırdılarsa, eski bir buhar makinesini de çalıştıramayacaklarını kim söyleyebilir?"

Dean yamaç boyunca geriye bakıyor, orta mesafedeki bir şeye odaklanıyordu.

"Daha yakından bakmak istiyorum."

"Şerif aşağıda," dedi Sam. "Ne olmuş yani?"

"Artık FBI değiliz, unuttun mu?" "Bir planım var."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Selam." Dean omzuna vurdu. "Güven nerede?"

Sam tam cevap verecekti ki arka cebindeki telefonunun titrediğini hissetti.

"." Ekranı kontrol etti. "Bobby arıyor." "Şimdi olmaz."

"Bu önemli olabilir." Sam kardeşinin, iblisin onu boğmaya çalıştığı boynunu ovuşturmasını izledi. "Ve bana gerçekten bir nefes aldırıcı kullanamayacağını mı söyleyeceksin?"

"Tamam. Beş dakika, tamam." Dean iç geçirerek bir kaya yığınının arkasında nispeten tenha bir yer buldu ve Sam çağrıya cevap verirken çömelerek aşağıdaki aksiyonu izledi.

"Hey, Bobby."

"Sam?" Bobby endişesini gizleme zahmetine girmedi. "Sesin soluk soluğa geliyor, evlat. Her şey yolunda mı?"

"Dean ve ben az önce bir iblis öldürme ekibini yok ettik." "Evet, bununla ilgili haberlerim var."

"Devam et."

"Bana resmini gönderdiğin para," dedi Bobby, "bir Sur şekeli - eski bir Fenike parası. Yahuda'nın İsa'ya ihanet ettiği için aldığı otuz gümüş parçadan biri. Nereden buldun onu?"

Sam, "Kurbanlardan birinin cesedinin içinde," dedi.

"Onu bulan sen miydin?"

"Şerifin ofisinden aldım ama-"

"Sam, bu önemli. Şerif onu senin aldığını biliyor muydu?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Neden?"

"Seni hiç durdurmaya çalıştı
mı?" Sam kaşlarını çattı.

"Seni takip etmiyorum."

"Bu kanlı para, Sam. İnsanlık tarihinde bunun gibi sadece otuz sikke var. Verilen hizmetlerin karşılığı."

"Ne tür hizmetler?"

Bobby'nin sesi daha da acil bir hırıltıya dönüştü.

"Efsaneye göre bu kadar gümüş kazanmanın tek bir yolu var. Judas'ın yaptığı gibi. Sevdiğin insanlara ihanet ederek."

"Yani ondan kurtulmalı mıyım?"

"Beni duymuyorsun Sam. Bu bir anlaşma. Duysan da artık bir şey fark etmez."

"Bobby..."

"BenAra sen ne zaman I bulmak dışarı daha fazla,"
Bobby dedi. "İçinde Bu arada Dean'e neyle karşı karşıya olduğunu söylesen iyi olur."

"Yapacağım," dedi Sam. Ama kardeşinin oturduğu kayalıkların arkasına baktığında Dean gitmişti.

Sam tepeden aşağıya doğru ilerledi. Dean'i dere boyunca kümelenmiş servi ve meşe ağaçlarının arkasına çömelmiş, Georgia Eyalet Polisi'nin gezici kriminal laboratuvarını izlerken buldu.

"Ne oldu sana böyle?" Sam yanına çömelip sordu
Onu.

"Sadece daha yakından bakmak için geldim." Dean ona tekrar
baktı,
ifadesi okunamıyordu. "Bobby ne diyecekti?"

"Sikke iki bin yıllık." Bu sözleri söylerken Sam elini kaldırıp yakasına dokunmaya başladığını fark etti; FBI ajanı kravatı hâlâ boynunda sallanıyordu. Elini bilinçli bir şekilde indirdi. "Cass'in bahsettiği Yahuda hipotezini doğruluyor."

"Bu mı?"

Sam uzun bir iç geçirdi. "Hayır. Hayır, değil."

Dean kardeşine baktı ve gözlerini kıstı. "Neler oluyor

Sammy?"

"Bu kanlı para." Sam elini cebine attı ve şekeli çıkardı. "Bobby'nin dediğine göre bunu ele geçirmenin tek yolu..." Cümlenin geri kalanı göğsünde bir yerde takılıp kalıyordu ve kendi kendine bitirdi, "sevdiğin birine ihanet ederek."

Dean ona baktı.

"Ben hiçbir şey yapmadım, Dean!"

"Belki de bu bir ."

"Ne söylememi istiyorsun? Bundan mutlu olduğumu mu

sanıyorsun?" "Bence boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

"Ne yani, bu sefer oturmamı mı istiyorsun? Her şey bitene kadar kendimi bir ağaca mı kelepçeleyeyim?"

Dean arkasını döndü ve başını salladı, her şeyden çok öfkeli görünüyordu.

"Bu gördüğün kabusun bir parçası mı?"

"Olabilir," dedi Sam. "Hâlâ çoğunu hatırlamıyorum." Gümüş parçaya baktı, sonra yumruğunu onun etrafında kapadı ve elinden geldiğince sert bir şekilde dereye fırlattı, orada bir kez parladı ve kahverengi, yavaş hareket eden suda kayboldu.

Sessiz bir an boyunca ağaçların arkasında öylece oturup savaş alanına ve otoparka baktılar, ikisi de ne diyeceklerini bilmiyordu. Polis adli tıp minibüsü otoparkın yakın ucuna ulaşmış ve park edecek bir yer arıyordu. Arkasında bir çekici vardı ve Şerif Daniels onu hala otoparkı dolduran devriye arabaları, pikaplar ve sivil araçlar arasında geriye doğru yönlendiriyordu.

Tüm bunları izleyen ve göz ucuyla kardeşini gözlemleyen Sam'e öyle geliyordu ki Dean tekrar ilerlemek ve bu konuşmayı geride bırakmak için bir fırsat kolluyordu. Eğer söylemesi gereken başka bir şey varsa şimdi tam zamanıydı.

"Dean..."

"Bak," diye araya girdi Dean. "Buna fazla takılma, tamam mı? Bir şey ifade etmesi gerekmiyor." Ayağa kalktı ve pantolonunu fırçaladı. "Aramızda ne olursa olsun, bunu o zaman hallederiz. Ayrıca, o paraların olduğu koca bir çanta hâlâ sende..." Aniden durdu, baktığı şey onu heyecanlandırmıştı. "*Araba*!"

"Dean, ne-?"

"Şu *kaltak*." Dean Impala'yı vinçle kaldırdığı park yerini işaret etti. Saniyeler sonra ağaçların arasından kendine yol açmaya çalışıyordu. "Bebeğimi çekiyor!"

"Dean, bekle." Sam yetişti ve kardeşinin kolunu tutarak onu geri çekti. "Odaklanalım."

"Oh, *çok* odaklandım," dedi Dean, tutuşa karşı zorlanarak.

"Eğer şimdi oraya koşarak gidersen, yirmi dakika içinde ikimiz de nezarethanede oluruz. Bunu biliyorsun." Sam Dean'in omuzlarını tutarak bakışlarını kaçırmadı. "Onu geri getireceğiz, tamam mı? Söz veriyorum."

"Eğer çamurluğunda en ufak bir çizik bile olursa, yemin ederim-"

"Tamam, tamam, ." Sam başını salladı. "Şimdi, bir araban olduğunu söylemiştin.

Plan?"

Dean geri çekildi ve nehrin karşısındaki mobil suç birimine başıyla işaret etti. Arkadan inen teknisyenler ağır koruyucu giysiler giymişlerdi; elbiseler, solunum maskeleri ve ark kaynağı yapanların başlıkları gibi başlarından ve omuzlarından sarkan izolasyon maskeleri.

"Bu adamlar," dedi. "Oradan başlayacağız."

ON ALTI

Park alanındaki polis, sivil ve canlandırmacılardan oluşan dağınık kalabalık Sam ve Dean'in seyyar suç laboratuarına fark edilmeden yaklaşabilmeleri için hâlâ yeterince yoğundu.

Laboratuar teknisyenleri çoktan savaş alanına doğru ilerlemeye başlamıştı ve eyalet polisleri ile yerel polisler yeniden canlandırılanları ve sivilleri tahliye etmekle meşguldü. Tüm bu hareketlilik içinde Sam ve Dean laboratuar aracının arkasına tırmanıp fazladan iki izolasyon giysisi ve maske alırken kimse fark etmemiş gibi görünüyordu.

Sam iki lamine kimlik kartını kordonundan tutup birini Dean'e fırlattı.

Dean isme baktı.

"Bunu nasıl telaffuz ediyorsun-Cerasi?"

"Fark etmez. Buradan yüzümüzü göremezler."

Dean ve Sam biyolojik tehlike başlıklarını ve göz siperlerini gözlerinin üzerine indirerek kamyonun arkasından aşağı atladılar. Dean arkasına baktı, kaputun çevresel görüşünü engellemesinden pek hoşnut değildi. Tam bir üç altmış yaptı, bunu yaparken hâlâ yürüyordu ve daha iyi bir görüş elde etti.

Savaş alanının batı kenarı boyunca, medya mensupları, itfaiyeciler, polisler ve İç Savaş canlandırmacılarından oluşan gelişigüzel bir grup bir araya toplanmış aksiyonu izliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde ve eyalet polisinin tepeden yaptığı anonsa rağmen, askerlerin çoğu gitmiş gibi görünmüyordu.

Bir sarsıntıyla birine çarptı.

"Hey," diye tersledi bir kadın, "nereye gittiğine dikkat et, dostum."

Dean kaldırdı ve şerifin üzerine yürüdüğünü gördü.
Maske yüzünü gizlemişti ve kadın onu tanıyamamıştı. "Özür dilerim."

O ve Sam çukurun kenarına ulaşana kadar yürümeye devam ettiler. Hava temizleyiciden derin bir nefes alan Dean döndü ve aşağıya baktı. Aynı noktaya birden fazla mermi isabet etmiş olmalıydı, bu yüzden çukur derindi.

Toplu bir mezardı.

Kırk metre aşağıda, baktıkları her yerde eski iskeletler ve kemik parçaları, şarapnel parçaları ve paslı savaş mühimmatıyla birlikte çukurun iç duvarlarını kirletiyordu. Burada bir top namlusu, orada bir vagon olabilecek bükülmüş bir kütle. Ortada, bir zamanlar bir insana ait olan kaburgalar, omurga parçaları ve sarımsı şaftlardan oluşan bir yığın vardı. Düzinelerce adam. Ya da daha fazlası. Ağaç kökleri ölülerin son kalıntılarının arasına dolanmış, onları boğumlu yumruklar halinde düğümlüyordu.

Gözlerini kısarak deliğe bakan Dean Winchester'ın ilk tepkisi saf bir rahatlama *ve "Oh*" hissiydi. *Hepsi* bu. Kendini gerçekleştirmiş herhangi bir yönü derinliksiz bir cehennem çukuru, yeraltı dünyasına açılan, kükürt kusan ve şeytani vahşetlerin ileri atıldığı bir kanal bulmayı beklemiyordu... ya da her neyse... ve yine de-

Ve yine de

yaptı. *Yaptı*.

Çünkü yıllarını orada geçirdikten sonra yaptığı şey buydu.

Merak etti.

Endişelendi.

Korktu.

Dean iradesinin gücüyle bu düşünceleri -hepsini- olabildiğince uzağa ve sert bir şekilde bir kenara itti. Şimdi bu deneyimin dünyaya bakışını kirletmesini her zamankinden daha fazla istemiyordu... başka seçeneği olduğundan değil.

Cehennem onun Vietnam'ı olmuştu. Sonsuza dek damgasını vurmuştu ve hiçbir inkâr ya da kendini dayatan cehalet bunu değiştiremeyecekti.

Hiç.

"Ama burası cehennem değil," diye mırıldandı nefesinin altında. "Sadece bir grup ölü asker."

Birdenbire bu ifade, yani *ölü askerler*, ona inanılmaz derecede komik geldi. Kendini boş bira şişeleriyle, Pabst Blue Ribbon ve Coors ve belki de Amerika'daki en kötü bira olan Meister Brau ile dolu bir çukur hayal ederken buldu. Gerginlik dağıldı ve yerine hoş bir uyuşukluğun yayıldığını, onu yerde durdurduğunu hissetti.

Yakındaki bir polis laboratuvarı teknisyeni onun tepkisini umutsuzluk sanarak omzundan tuttu.

"Sakin ol dostum. İlk sefer hepimiz için zordur."

Dean maskenin yüzünü gizlemesine her zamankinden daha fazla şükrederek, "Evet," dedi. "Zor olduğu doğru."

"Sadece bir iş için buradayız, değil
mi?" "Tamamdır, dostum."

"Hey, Dean." Sam diğer omzuna vuruyordu. "Bunu görüyor musun?"

"Hangi
kısım?" "."

Dean baktı. Doğaçlama araştırma ekibi bir askı ve makara düzeneğini uçurumun kenarından aşağı indiriyordu. Aşağıda işçilerden biri bunu kraterin dibindeki topraktan yarıya kadar çıkan dikdörtgen bir kutuya bağlıyordu. Kutunun demirden yapılmış olduğu anlaşılıyordu. Çukurdaki diğer kalıntı ve döküntülerin aksine, aradan geçen bir buçuk asır onu pek etkilememiş gibi görünüyordu.

Hatta metal olması gerekenden daha parlak, daha *ışıltılı* görünüyordu. Dean parıldayan şeyi görünce, on yıl boyunca tonlarca toprağın altına gömülmüş, toprağın derinliklerinden yayılan keskin ve sağlıksız bir yoğunlukla tek başına parlayan bu şeyin nasıl bir şey olduğunu hayal etti.

Vinç, bir ucundan tuttuğu şeyi yukarı doğru çekerek delikten çıkarırken, daha fazlası da görünmeye başladı. Kenarları boyunca parıldayan bir dizi yazıyı fark etmeye başladı. Tabut yavaşça dönerek ışığı yakaladı, ardından derme çatma vinç onu kraterin karşı tarafına indirirken yerine yerleşti.

"," dedi Sam.

Dean onun arkasından kraterin dış kenarına doğru koştu. Şerif Daniels'ın soruşturma ekibinin birkaç üyesi çoktan

tabutun etrafında toplanmış ve merakla ona bakıyorlardı. TV kamera ekiplerinden biri ve 'olay yerini kirletme' konusunda daha cesur görünen bir grup canlandırmacı ile birlikte daha fazlası da oraya doğru geliyordu.

Grubun ortasında, çok dikkat çekmeyecek bir yere çömelen Dean, izolasyon başlığını çıkararak esintinin alnında ve üst dudağında oluşan ter tabakasını serinletmesine izin verdi. Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Ya gerçekten de çukurun kokusuna alışmaya başlamıştı ya da koku dağılmaya başlamıştı.

"Bunlardan herhangi birini okuyabiliyor musun Sam?" diye sordu.

Etrafına endişeyle göz gezdiren Sam, daha iyi görebilmek için kendi maskesini çıkardı ve uzanarak kapakta kalan bir toprak parçasını temizledi. O şeyin yüzeyi ışıl ışıl parlıyor, neredeyse onlara göz kırpıyordu.

"Tanıdık geliyor," diye başladı. "Bu işaretler-" Durdu. "Sanırım Beauchamp'ın günlüğündeki sembollerle eşleşiyorlar."

"Bu Beauchamp'ın tabutu o
zaman." "Evet."

* * *

Sam daha yakından bakamadan, tabutu getiren işçi grubu onu kaldırdı ve bekleyen adli tıp aracına doğru taşımaya başladı. Sam, açık otoparka kadar onu takip etmenin, tanınması ihtimaline daha fazla maruz kalmasına neden olacağını fark etti.

Ve artık çok geçti.

"Sam!"

Başını kaldırdı ve Dean'in zaten fark etmiş olduğu şeyi gördü. Çukurun diğer tarafında, belki de kırk adım ötede Şerif Daniels bir şekilde tanıma, kararlılık ve öfkeyi birleştiren kararlı bir ifadeyle ona bakıyordu. Kapüşonu çıkardığında bunun olacağını bildiğini sanıyordu... ama bir yanı bunun bu kadar hızlı olacağını tahmin etmemişti.

"Biz ," dedi.

"Sıkı tutun." Dean sağa sola bakarak geri geri gidiyordu. Her şeyden çok seçeneklerini değerlendiren bir oyun kurucuyu andırıyordu, son derece çılgın olanları bile. Ama zamanları kalmamıştı.

Daniels ve yardımcıları onlara doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Kahretsin, diye düşündü Sam, *geceyi hapiste geçireceğiz. Belki daha fazla. Ve bizim o kadar vaktimiz yok.*

Dean aniden oyunu onun için değiştirecek gibi görünen bir şey gördü. Bir çığlık atarak bir elini havaya kaldırdı.

"Yo, Commanches!"

Sam arkasını döndüğünde, Dave Wolverton'ın tümeninin - Mücadele 32nci - üyeleri olduğunu anladığı bir grup canlandırmacıya eşlik eden birkaç eyalet polisinin, Konfederasyon silahlı süvari tümeninin hâlâ panik halindeki atlarının yanından geçtiğini gördü. Öndeki asker özellikle tanıdıktı ve Sam'in Sarah Rafferty'yi tanıması beş saniyeden az sürdü.

Durduğu yerden, kadın atları dışarı çıkarmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Şerif Daniels Winchester'lara yaklaşırken başını kaldırıp baktı.

"Er Will Tanner!" Dean bağırdı. "Biraz yardım eder misin?"

Sarah bir an için kendisinden ne istendiğini anlamamış gibi göründü. Sonra anladı.

Tüm denklem -Şerif'in Sam ve Dean'e yönelttiği yüzündeki bakış- onun ifadesinde çözüldü ve ileri uzanıp at padokunun sürgüsünü tutarak kapıyı açtı.

Tüm atlar dörtnala koşan büyük bir dalga halinde dışarı döküldü. Sanki patlamalar yüzünden bastırılmış olan korku sonunda serbest bırakılmış gibiydi. Hayvanlar Sam ve Dean'in önündeki açık savaş alanını yararak geçtiler, toynakları polisler ve acil durum çalışanlarının arasındaki toprakta sertçe gürledi, herkesi atavistik bir korkuyla geri çekilmeye zorladı.

"Şimdi!" Sam Dean' elini bileğinde hissetti. "Git!"

İzdihamı siper olarak kullanarak maskelerini indirdiler ve tabutu mobil kriminal laboratuara taşıyan laboratuar teknisyenlerinin arkasından koştular. Tabutun aracın arkasına yüklenmesine yardım ettiler ve ardından hızla yukarı tırmandılar. Tekrar aşağı baktıklarında, polis adli tıp ekibinin geri kalanı -dört kişi, artı şoför- onlarla birlikte aracın arkasına tırmanıyordu.

"Burada kal," dedi Dean. "Ben ve ortağım bunu halledeceğiz."

"Tek başınıza mı?" Öndeki adam maskesini çıkardı, gözleri Dean'in boynundaki rozete kaydı. "Kimin emriyle?"

Dean cevap veremeden arkalarında bir yerde bir çarpışma ve bağırma sesi duyuldu. Atlar şimdi park alanındaydı, arabaların arasında koşuyor ve daha da fazla karışıklık yaratıyorlardı.

Öndeki adam ne görmek için arkasını döndü.

"Gidelim," diye bağırdı Dean. Kapıyı çekip kapattı ve şoföre doğru bağırdı. "Nereye gidiyoruz?"

Direksiyondaki adam, "Burası artık Federal yetki alanı," diye geri seslendi. "Malcolm County Havaalanı'nda bekleyen bir uçağımız var. Sadece ikiniz mi biniyorsunuz?"

"görünüyor," dedi Sam.

"Diğer herkes nerede?"

Dean arka pencereden dışarı baktı; eyalet ve yerel kolluk kuvvetlerinin çeşitli üyeleri izdihama müdahale etmek için re-enaktörlere katılmıştı.

"Atları topluyoruz. Görünüşe göre bizi zor durumda bırakmışlar." Omuz silkti. "Ne yapacaksın?"

YEDİ

Mobil olay yeri inceleme aracı savaş alanından uzaklaşıp park çıktı ve kasabadan uzaktaki taşra otoyolunda ilerlemeye başladı. Kasabaya giden yoldan daha engebeliydi ve Sam pencerelerden, yeşil tepeler ve mavi gökyüzünden oluşan sabit bir akışla geçip giden kır manzarasını gördü.

"Eğer o iblisler top ateşiyle tüm alanı parçalamak için zaman ayırıyorlarsa," dedi Sam, "ilmeğin Beauchamp'ın tabutunda olduğuna oldukça ikna olmuş olmalılar."

"Öyleyse bir bakalım."

Sam tabuta baktı.

"Şimdi mi?" dedi kuşkuyla. "Emin misin?"

"Sorun değil. Bana bir tornavida bul."

"Hayır, demek istediğim, bunu gerçekten istiyor musun?" "Bu yüzden buradayız, değil mi?"

"Ne bile bilmiyoruz." Dean bir nefes verdi.

"Tabutun ilmeğin gücünü durduramadığı çok açık. Bu yüzden onu çıkarıp yok etmeliyiz."

"Önce Bobby'yi deneyeyim." Sam cep telefonunu çıkarıp aradı, çalmasını ve sonunda sesli mesaja geçmesini bekledi. "Cevap vermiyor."

"Bu kadar o zaman." Dean etrafına bakındı. Morg aracının arkası çelik dolaplar ve özenle saklanmış aletlerin, kimyasal bileşiklerin ve tıbbi araçların bulunduğu döner kutularla kaplıydı. "İşte." Bir kürek aldı ve tabutun yanına çömelerek onu kapağın altına sıkıştırdı. "Bu iş görür."

Sürücü dikiz aynasını eğerek onlara ters ters baktı.

"Hey!" diye bağırdı. "Kanıtlarla gerektiğini biliyorsun."

" değil," dedi Dean. "Önceden izin aldık." "Kimden?"

"Uh, Albay... Sanders." "*Ne*?"

Sam kardeşine ters ters *WTF* bakışı attı. Dean omuz silkti ve küreğin sapını olabildiğince sert bir şekilde çevirdi. Tabutun içindeki bir şey çatırdayarak açıldı ve kapak yukarı doğru sıyrılırken menteşelerden alçak, gıcırtılı bir ses çıktı.

"O tabuta bir şey , değil mi?"

Dean onu görmezden gelerek küreği daha sert indirdi. Sam onun yanına çömeldi, parmaklarını kapağın altına soktu, yukarı doğru kaldırırken irkildi ve nefesini tuttu.

"Vay canına," diye geri çekildi Dean. "*Daha fazla* pis koku mu? Gerçekten mi?"

Sam omuz silkti ve burnunu kapattı. Kamyonun arka tekerlekleri yukarı doğru çarparak kokuyu da artırdı. Toplu mezardan gelen koku kadar ekşimiş değildi ama daha yoğun, bir şekilde daha korunmuş ve baharatlıydı, bir buçuk asırdır bir yerlerde saklanan konserve kurutulmuş et gibi.

Sam aşağıya bakarak tabutun içini . İçinde çoğu bir tarafa kaymış, daha küçük ve bir şekilde rastgele görünen kemikler vardı. Kaburgalardan biri, metal bir tokayla tamamlanmış eski bir askıya benzeyen bir şeye dolanmıştı. Uzun zaman önce parçalarına ayrılmaya başlamış paslı, eski bir tabanca vardı.

"Oh, adamım. Ne oldu?" Dean geri kalan lekeli ve kırılgan kalıntıları karıştırırken, Noel oyuncağıyla oynamaya fırsat bulamadan kırılmış bir çocuk gibi görünüyordu. Devrilmiş, gevşemiş kafatasını aldı ve bir kenara koydu.

Jubal Beauchamp'tan geriye kalan tek şey çanak çömlek parçaları ve bir çift kırık dökük çizme olmuştu. Üniformasının yırtık pırtık gri paçavraları ve altta gevşek dişler gibi takırdayan birkaç pirinç düğme vardı, hepsi bu.

"Crackerjack'lerde ödül yokmuş," dedi Dean. "İlmik nerede?"

"Burada değil."

"Hey!" şoför onlara bakıyordu. "*Hey*!" "Peki, nerede o zaman?"

"Bilmiyorum Dean."

"Neden Johnny Reb'e sormuyoruz?" Dean Beauchamp'ın kafatasını tekrar aldı ve Hamlet tarzında ona bakacak şekilde çevirdi. "Hey, Jubal. İlmik nerede, dostum?" Sam'e döndü. "Ne biliyorsun, o da konuşmuyor."

"Dean-"

Ama Dean artık ona bakmıyordu. Hâlâ elinde tuttuğu kafatasına, boş yuvalarından dışarı süzülmeye başlayan duman rengindeki maddenin ince, koyu dallarına bakıyordu.

"Uh, Dean...?"

Siyah madde yukarı doğru süzülmeye başladı, hâlâ durgundu, sanki uzun bir uykudan uyanmış gibiydi. Sam onun derinliklerinde dönen bir şey olduğunu fark etti, canlı ve korkunç bir şekilde farkında olan bir şey.

Moa'ah.

Önünde yüzen şey Sam'in başının etrafında yavaş, keşifçi bir merakla dönüyor, bu koşullar altında ona bir ilmiği hatırlatan bir halka oluşturuyordu. Bu ona kalamar mürekkebinin suda hareket edişini hatırlattı... ama havada sürükleniyor, kamyonun arkasında asılı duruyordu.

Bir an için soru işareti şeklinde asılı kaldı. Sonra sıkılaştı.

Sam'in başı sanki barometrik basınçta ani bir değişiklik olmuş gibi zonklamaya başladı. Başının döndüğünü, midesinin bulandığını hissetti, tıpkı gribin kötü bir türüne yakalandığını yeni fark eden bir adam gibi.

Dean, "Ona bakma," dedi.

"Yapma...?" Sam bir kaşını kaldırdı. "Bu bir *Kutsal Hazine Avcıları* olayı mı?"

", Sam-"

"Tamam, , bakmıyorum."

"Ve ani hareketler yok," dedi Dean. "Sanırım hâlâ uyanıyor. Uzun karanlıkta kilitli duruyor." Gözlerini kaçırdı,

Havadaki şeyin hareketini takip ederek. "Ama çok yakında kendisiyle oynandığını anlayacak ve sinirlenecek.

"Kafatasını yere koyacağım," diye ekledi. "İyi fikir."

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde onu tabutun içine geri koydu. Göz çukurlarından çıkan Moa'ah sürünerek aşağı inmeye ve kendini içeri bırakmaya başladı. Sanki bir yabancıya saldırmak ya da son yüz altmış yıldır yoldaşı olan insan kalıntılarıyla birlikte kalmak arasında seçim yapmak zorunda kalmış ve tanıdık olanı seçmişti.

En azından şimdilik.

"Tanrı aşkına...?" diye bağırdı şoför ön taraftan. Öfkeyle arkaya bakmak için döndü. "Bütün kamyon leş gibi kokuyor!"

"Özür dilerim." Dean'in sesi titrek bir normallik denemesiydi. "Kahvaltıda asker fasulyesi."

"Yapamazsın-"

"et!" Sam bağırdı.

Sürücü arkasına baktı ama artık çok geçti. Önlerinde, çift sarı çizginin tam karşısına park etmiş olan steyşın vagon, frene bastığında yirmi metreden daha az bir mesafedeydi. Adli tıp minibüsü, bir buçuk tonluk çeliğinin tüm etkisiyle ona yandan çarparak T-bonaj yaptığında hâlâ saatte altmış mil hızla gidiyordu.

Bir an için tüm dünya kıpkırmızı oldu. Sonra Sam'in duyuları teker teker geri gelmeye başladı.

Camların kırıldığını duydu ve Dean'le birlikte çarpmanın şiddetiyle öne doğru savruldular, metal dolaplara ve malzeme kutularına çarptılar.

Altında kötü kokulu bir sıvı kavanozu patlayarak açıldı ve havayı formaldehitin keskin kokusuyla doldurdu. Kemiklerle dolu tabut da kendi hızının esiri olarak ileri doğru uçtu. İvmenin etkisiyle savrulan açık demir kutu, sanki görünmez bir sapanla fırlatılmış gibi dümdüz ileriye fırladı ve sürücü koltuğuna çarptı,

ve minibüsün ön camı kırılınca üçüncü bir cam patlaması oldu.

Taksinin içinde şoför çığlık atmaya başladı. Sam belli belirsiz, sisli bir pencere camından yansıyan görüntüler gibi, adamın başını saran siyah maddeyi gördü. Yüzüne bir şey yapmıştı. Emniyet kemerinin içinde şiddetle çırpındı, kolları havaya kalktı, kurtulmak için mücadele etti.

Sonra çığlıklar kesildi.

Bunu izleyen sessizlikte Sam minibüsün ön tarafından, sürücünün oturduğu yerden gelen bir gıcırdama, emme sesinin farkına vardı. Moa'ah'ın hâlâ orada olduğunu, hâlâ sürücünün yüzüne sarılı olduğunu fark etti. Aklına saçma bir şekilde "Aziz Nikolaos'un Ziyareti "nden ölümsüz bir replik geldi.

Başını bir çelenk gibi çevreliyordu.

Dean bir iniltiyle kendini minibüsün zemininden kaldırırken arkasında kırık camlar ve dökülen aletler çınlıyordu.

"Sammy? İyi misin?"

"Evet." Ama öyle değildi. Omzu ağrıyordu ve sağ kalçası sanki biri balyozla ezilmiş gibi hissediyordu. Yine de kendini molozların arasından kaldırdı. "Yukarı çıkıp şoförü kontrol edeceğim."

Biraz topallayarak eğildi ve ön koltuğa doğru sürünerek ilerledi. Bir an için dikkati tamamen parçalanmış ön camdan görünen manzaraya takıldı. Minibüs, steyşın vagonu otoyoldan tamamen çıkarmış, yolun en sağındaki bir hendeğe yanlamasına fırlatmıştı. Ahşap panelli yan tarafın tamamı delinmişti ama Sam boş olduğunu görebiliyordu. Arabayı çift sarı çizginin karşısına uzunlamasına park eden kişi onu orada bırakıp gitmişti.

Dikkatini başka yöne çevirdi. Minibüsün hemen önünde, ızgaradan çok uzak olmayan bir yerde, Beauchamp'ın tabutu çarpışmanın etkisiyle savrulduğu yolun ortasında yatıyordu. Tabut yana doğru düşmüştü ve Sam Beauchamp'ın kemiklerinin asfalta saçıldığını gördü. Tabutun içinde sadece bir küme kemik kalmıştı.

Kafatasını göremiyordu ama orada bir yerde olmalıydı. Diğer kemikler, sonuçları ilgili tüm tarafların kozmik kaderini belirleyen abartılı derecede karmaşık bir zar oyununun parçaları gibi görünüyordu.

Sonunda sürücü koltuğuna yan gözle baktı. Sürücünün başının arkasını görebiliyordu, sanki adam dikiz aynasını kontrol ediyormuş gibi hafifçe sola doğru eğilmişti.

"Hey, dostum." Gerçekten bir cevap beklemiyordu.

Son bir adım daha atarak sürücü ve yolcu koltuklarının hizasına geldi ve adamın omzuna dokunup onu salladı. Başını çevirdiğinde yüzünün olması gereken yerde kıpkırmızı bir delik olduğunu gördü. Sürücünün gözleri, burnu ve ağzı, kafatasının oksipital bölgesine kadar oyulmuştu. Gömleğinin önü kan, gri beyin maddesi ve ön cam camından oluşan bir önlüktü.

Sam'in aklına adamın çığlıkları ve ardından gelen emme sesleri geldi.

Bunu ona Moa'ah yaptı. Ama neden*?*

Sonra onu gördü.

Beauchamp'ın kafatası kısa ve şiddetli yolculuğu sırasında tabuttan dışarı düşmüştü.

Ve sürücünün kucağına düşmüştü.

Daha yakından baktı. Göz çukurlarının hemen içinde, görünürlüğün eşiğinde, titreşen siyah bir madde vardı.

Sam *daha önce tam olarak uyanık olmayabilirdi ama şimdi uyanık* olduğunu düşündü*. Ve Dean haklıydı: kızgındı.*

"Sam?" Dean'in sesi arkadan seslendi. "Yukarıda durum ne kadar kötü?"

Sam cevap vermedi. Neredeyse nefes almıyordu.

Sürü halindeki bir eşekarısı yuvasını toplayan bir adam gibi, Beauchamp'ın kafatasını arkadan kavrayarak yavaşça kaldırdı. Moa'ah'ın, titreşime ayarlanmış bir cep telefonu gibi, içi boş kemikli yarım küresini doldurarak uğuldadığını hissedebiliyordu. Kafatasını kısa bir süre parmak uçlarında tuttu, sonra döndü ve patlamış ön camdaki delikten dışarıya doğru olabildiğince hızlı bir şekilde fırlattı.

yolda. Bir kez takırdadı ve kaldırım boyunca yuvarlanarak siyah bir botun yanında durdu.

"Teşekkür , Sam. Bizim için işimizi yapman ne kadar düşünceli bir davranış.

biz

e." Sam başını kaldırıp alaycı sesin kaynağına baktı.

Belki yirmi metre ileride, beş kişilik bir re-enactör grubu Birlik ve Konfederasyon üniformaları ve şapkaları yolun ortasında omuz omuza duruyordu. Gülümsediler ve gözleri simsiyah parladı.

"Dean," dedi Sam, "iblisler." "Medyaya haber vereceğim," diye mırıldandı Dean.

"Sam ve Dean Winchester," dedi kafatasının yanındaki Konfederasyon askeri, "sahip olabileceğiniz hiçbir şeyi elinizden alamayacağımızı bir kez daha kanıtlıyoruz."

Dean inledi.

"*Raiders*'dan alıntı mı yapıyor?"

"Uygun görünüyordu," dedi iblis. "Bu arada güzel tehlikeli madde giysileri. FBI kıyafetlerinden sıkıldın, değil mi?"

İblis cevap beklemeden eğilip Beauchamp'ın kafatasını aldı ve içinde titreşen Moa'ah'ı daha iyi incelemek için kol uzunluğunda tuttu.

"İlmik nerede çocuklar?" diye sordu.

"Orada değil," dedi Dean.

"Ne?"

"Beni duydun, çirkin şey." Dean şimdi Sam'in yanından geçip yolcu koltuğuna oturmuş, kapıyı açıp dışarı çıkmıştı. "Görünüşe göre bazı yanlış istihbaratlar almışsınız."

"Bize yalan söylemeye zahmet etmeyin."

"Biz değiliz," dedi Sam. "İlmik tabutun içinde değildi. Kendiniz görün."

Bir elinde hâlâ Beauchamp'ın kafatasını tutan asker iblis tabuta doğru ilerledi, diğerleri de onu takip etti. İçlerinden ikisi çömelip kemikleri ve enkazı aramaya başladı.

"Haklı," diye onayladı içlerinden biri. "Burada değil."

Dean, "Görünüşe göre çantayı ısırıp kapıdan çıkmışsın, günışığı," dedi. "Yapmadığımızı söyleme-"

Konfederasyon askeri öfke dolu bir hırıltıyla kükredi. Sonra kafatasını olabildiğince sert bir şekilde yere fırlattı. Çatladı ama parçalanmadı.

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Sam, kardeşinin yanına tırmanarak. İblis onu görmezden gelerek kafatasına bir çizme indirdi.

Sert.

Aynı anda iki şey oldu.

Kafatası topuğunun altında sert bir seramik çatırtısıyla yarıldı ve Moa'ah -tamamen uyanmış ve öfkeli haliyle- yukarı ve dışarı doğru fışkırdı, havada yuvarlandı ve şiddetli bir mızrak gibi saplanarak iblisin üzerine geri döndü.

Sam daha önce hiç böyle bir iblis çığlığı duymamıştı. Moa'ah bir saniyeden kısa bir süre içinde et giysisinin içini boşalttı, Konfederasyon askerinin göğüs boşluğunu doğrudan yırttı ve neredeyse ikiye böldü.

İblis çığlık atıp fırladı ama daha parçaları asfalta değmeden Moa'ah rotasını tekrar değiştirmiş, Beauchamp'ın kemiklerinin etrafında toplanan diğer iblislerin üzerine doğru fırlamıştı. İki ve üç numaralı iblisleri neredeyse görülemeyecek kadar hızlı ve hiddetli bir şekilde parçaladı ve son ikisini aşağıya doğru tek bir kesik darbesiyle yok etmek için etrafında döndü.

Sonra geri dönerek, son bir buçuk yüzyıldır evi olan tabuttaki çürümüş kemiklerin arasına yerleşti. Kapak bir şangırtıyla kapandı.

"Vay canına," dedi Dean. "Şimdi koşmalı mıyız?"

"Evet. Koşmak iyidir."

"Ee," dedi Dean. "Sence kasabaya ne kadar var?" "Birkaç mil."

"Harika."

Sam ona baktı. "Ne?"

"Çünkü biliyorsun," dedi Dean düz karnını sıvazlayarak, "egzersiz gerçekten işime yarayabilir."

İkisi de dönüp koşmaya başladılar.

Daha yirmi metre bile gitmemişlerdi ki, polis ışıklarının kasabanın yönünden onlara doğru geldiğini gördüler,

kaçmak için çok hızlı geliyor.

SEKİZ

Aracın tekerlekleri önlerinde durdu ve Şerif Daniels arabadan fırladı, kelepçeler çoktan elindeydi. Sadece yüz ifadesindeki vahşet bile çeliği eritebilirdi.

"İkiniz de başınızın ne kadar büyük bir belada olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok," dedi. "İkiniz de-"

"Tutukluyum," diye bitirdi Dean. "Evet, anladık."

"Arabaya yaslan." Sam'i öne doğru iten Daniels, ellerini geriye doğru çekti ve bileklerindeki metal kelepçeleri sıkarak üstünü iyice aradı. "Bacaklarını aç."

"Hey," dedi Dean, "beni unutma."

Daniels Sam'i arabanın arka koltuğuna oturttu. Yolcu koltuğundan iri yarı yardımcısı *-Jerry* Dean'in hafızasından çıkardığı isimdi- dışarı çıktı, işler çirkinleşirse elinde sapla hazır bekliyordu. Dean ilk başta adamın üstünü arayacağını düşünmüştü, bu da kötü şansının seri halinde geldiğini bir kez daha kanıtlıyordu. Ama sonra şerif yardımcısı ilerideki kamyonun enkazını gördü ve yürümeye devam etti.

"Hey, şerif," diye bağırdı. "Bunu kontrol etmek isteyeceksin."

"Bekle." Daniels hızla Dean'i kelepçeledi ve Dean onun ellerinin vücudunda gezindiğini ve kabaca okşadığını hissetti.

"Vay canına," dedi Dean. "Biraz şefkatli olmayı dene, ha?"

"Bu nedir?" Ruby'nin iblis öldüren bıçağını çekip çıkardı ve inceledi.

"Onu geri almam gerekecek."

"Hiç sanmıyorum." Kruvazörün arkasını açtı ve onu Sam'in yanına iterek kapıyı arkalarından çarptı. Sıkışıktı ve genel bir çamaşır suyu bazlı dezenfektan gibi kokuyordu.

Elleri arkadan kelepçeli olan Dean öne doğru eğilerek dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. Arka kapıların iç tarafında iki kapı kolu vardı ve onları ön taraftan ayıran tel örgü kafesli çelikten yapılmıştı.

"Bu berbat bir şey," diye gözlemledi.

Sam başını salladı ve Şerif Daniels'ın yardımcısına katılmak üzere yola çıkışını izledi. Birden Jerry'nin sesini duydu.

"anasını!"

"Görünüşe göre et giysilerini bulmuşlar," dedi Dean.

"Evet."

"Her şeyi bizim üzerimize
yıkacaklar, biliyorsun." "Hiç şüphe
yok."

Şerif Daniels'ın hızlı adımlarla, neredeyse koşarak dönüp arabasına doğru ilerleyişini izlediler. Ön koltuğa kaydı ve telsizini alıp mikrofonu tuşladı.

"Ben Şerif Daniels, 17. Otoyol, 83. mil işaretinde tek araçlı bir kaza için acil destek talep ediyorum. Birden fazla yaralı olduğu doğrulandı, kırmızı battaniye, acil servislere haber verin."

Telsizden bir ses geldi ve ambulans görevlisi talebi onaylayarak geri yankıladı.

Daniels dikiz aynasından onlara bakarak, "Umarım ikinizin de iyi avukatları vardır," dedi. "Onlara ihtiyacınız olacak."

Dean, "Arayabileceğimiz bazı kişiler var," dedi.

Şerif cevap vermedi. Mikrofonu yerine koyarken kolunu hafifçe yukarı kaldırdı ve Dean daha önce hiç görmediği bir şeyi fark etti: sağ bileğine yayılmış küçük sembolik bir dövme. Küçük bir yıldız halkasıyla çevrili sayılardan oluşan bir halkaydı bu. Küçük dairenin içinde, üst üste binmiş iki pentagram garip bir şekilde asimetrik bir tasarım oluşturuyordu, bir tür ağ gibi.

Sam'e bir bakış attı, o da başıyla onu onayladı. O da görmüştü.

"Güzel mürekkep," dedi Dean.

Daniels kaskatı kesildi. Arkasına bakmadan gömleğinin manşetini tekrar tasarımın üzerine çekerek örttü.

"Seni karakola geri götürüyorum," dedi. "Yardımcım burada destek için bekliyor."

"Bu bir Santeria , değil mi?" Sam sordu.

Şerif motoru çalıştırdı ve arabayı döndürdü. Gaza bastı, kruvazörün büyük V-8'i kükrerken manzara ikinci planda kaldı.

"O ilmik hakkında gerçekten ne kadar şey biliyorsun?" Sam sordu. "Onu ne için kullanıyorsun?"

Dikiz aynasından Daniels'ın yüzü parladı.

"Yerinizde olsaydım, danışmanım kadar sessiz kalırdım."

Dean, "Sizin bizden daha büyük sorunlarınız var, hanımefendi," dedi. "Şoförü gördünüz. Bunu ona *bizim* yaptığımızı mı düşünüyorsunuz?" Başını iki yana salladı. "Dışarıdaki ormanda adını bile bilmediğiniz şeyler dolaşıyor."

Şerif arkasına baktı.

"Şaşıracaksın-" diye başladı ve önlerinde, elli metre ileride, ormandan bir şey fırladı ve yola doğru hızla ilerledi. Dean şaşkınlıktan önce bunun bir hayvan, belki de bir geyik olduğunu düşündü. Sonra bunun kırık sarı çizginin durmuş, Dean'in hayatında sadece tek bir kişiyle ilişkilendirdiği türden uzak bir yoğunlukla onlara bakan bir adam olduğunu fark etti.

"et!" diye bağırdı.

İleride Castiel kımıldamadı. Daniels başını öne doğru salladı, onun orada durduğunu gördü ve frene bastı. Kruvazör yanlara doğru savruldu, her iki şeritte de savrulup savrulup bankete çıktı, yan yatıp dereye yuvarlandı.

Günün ikinci kazası, diye düşündü Dean sisin içinden. *İyi bir anlaşma.*

Ön koltukta, Daniels yana doğru eğilmişti, hâlâ bilinci yerindeydi ve emniyet kemerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Dışarıda, Castiel şoför kapısının yanından fırlayıp arka kapıyı açtı, Dean'i yakalayıp dışarı çıkardı ve sonra Sam'e uzandı.

Şerif etrafta kıpırdandı. "Sen

de kimsin be?"

"Koş." Castiel bitkin görünüyordu, sanki az önce yaptığı şey onu sınırlarına kadar zorlamıştı. "*Git.*"

Sam ve Dean elleri hâlâ arkalarında kelepçeliyken omuzdan tırmanıp setten aşağı inerek ormana daldılar. Güneş yaprakların arasından parlayarak aşağıya iniyordu. Her yön aynı görünüyordu. Dean tekrar çıkış yolunu bulma şanslarının olmadığını fark edene kadar ormanın derinliklerine doğru koştular, zaten kaybolmuş ve yönlerini şaşırmışlardı.

Yarım saat boyunca ilerlemeye devam ettiler. İnanılmaz bir şekilde, etraflarındaki yapraklar daha da kalınlaştı. Dallar, sanki manzaranın kendisi onlara karşı dönmüş gibi giysilerini kavradı ve tuttu. İkisi de konuşmadı.

Engebeli arazi devrilmiş dallar, birbirine dolanmış çalılar ve yerdeki çukurlarla doluydu ve Sam kendisinin ya da Dean'in bir tanesine basıp bileğini burkması halinde işlerinin biteceğini biliyordu. Elleri arkadan kelepçeliyken birinin diğerini taşımasına imkân yoktu.

Ya sen olursan Sam? diye sordu bir ses. Rüyasındaki sesti bu. *Kardeşini geride bırakır mıydın?*

Hayır, elbette değil, diye sessizce cevap verdi Sam.

Gerçekten mi? Otuz gümüş parçası aksini söylüyor.

Sam bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Zor olmadı. Kendini ileri, ileri, ileri gitmeye konsantre olmaya zorladı.

Sonra bataklığa girdiler.

"Dur," diye Dean. "Bunu duydun mu?"

Sam başını iki yana salladı. Çok koşmuşlardı ve duyabildiği tek şey kendi kalbinin çarpması ve nefesinin ciğerlerine girip çıkmasıydı. Göğsü yanıyordu, alevler boğazından kafasına doğru yükseliyordu.

"*Dinle.*"

"Dean..."

"Şşşt!"

Sam sendeleyerek yana doğru döndü, yüzünden ter damlıyordu. Sarmaşıklardan ve kök sistemlerinden oluşan bir çalılıkta, yüzünün üzerinde bulutlar halinde gezinen ve sürekli vızıltılarıyla kulaklarını dolduran sivrisinek sürülerinin ortasında duruyorlardı. Nemli bilekleri kelepçelerin içinde kıvranıyor, elleri böcekleri uzaklaştırmak için mantıksızca yalvarıyordu.

Yerden yosunlu mantar kokuları yükseliyordu. Bacakları, her zahmetli adımda pantolonunun kumaşını emiyor ve kavrıyor gibi görünen kalın siyah çamurla dizlerine kadar ıslanmıştı.

Bekledi, dinledi. Ve

sonra onu duydu.

Havlama. Yelping.

Baying.

"Bunlar *tazı* mı?"

Dean cevap vermedi. Ters yöne bakıyordu. Sam sonunda kardeşinin yüzüne bakabildiğinde, Dean'in yanaklarının ve alnının bembeyaz kesildiğini gördü, sanki her damla kan emilmiş, teni korkmuş ve çukurlaşmış gibiydi. Sonuç olarak gözleri o kadar ateşli bir şekilde yeşil yanıyordu ki neredeyse akkor haline gelmişlerdi.

"Dean-"

"Kaçmamız gerek." Dean o kadar çok titriyordu ki sesi de titriyordu. Gözleri aynı anda her yerde seğiriyordu. "Onlardan kaçmalıyız, Sammy."

"Onlar zebani değil Dean. Onlar sadece köpek."

"Peşimizdeler!"

"Tamam, bak," Sam birkaç adım ilerledi, çizmelerinin altında çamurun giderek yumuşadığını hissetti, "burası bataklık. Bu da bir derenin yakınında olduğumuz anlamına geliyor. Oradan geçebilirsek kokumuzu kaybederler. Değil mi?"

Dean cevap vermedi. Hâlâ çalılıkların arasından geçerek yaklaşan havlama ve uluma seslerini dinliyordu. Sesler yüzünden felç olmuş gibiydi.

Daha fazla zaman yok. Eğer bir şey yapacaksak, şimdi yapalım.

Sam omzunu kardeşine atıp onu öne doğru savurdu ve Dean'i de onun yanında tepinmeye zorladı. Bataklığın kokusu burnuna doldu, ölü kütüklerin ve durgun suyun zengin, mantar kokusu tam önlerinden geliyordu. Derin su birikintileri etraflarında sıçrıyor, sazlar ve kedi kuyrukları garip fısıltılarla hışırdıyordu. Kurbağalar vıraklıyordu. Yüzeyinde güneşin ısıttığı ama altında soğuk ve yapışkan olan suyun önce dizlerine, sonra da aniden beline kadar yükseldiğini hissetti.

Bir anlık duraksamadan sonra Sam homurdanarak yoluna devam etti, arada bir kardeşine bakıyordu. Ama Dean artık kendi başına hareket ediyordu.

Botlarını yukarı sürüklemek gittikçe zorlaşıyordu. Tazıların sesi çok yakından geliyordu, öyle ki arkasını dönerse arkalarında hareket eden yaprakları görebileceğini düşündü. Yorgunluk kaslarını ele geçirmiş ve onları sıkmıştı.

Su boyunlarına kadar yükselirken başlarını arkaya eğerek nilüfer yastıklarının ve gölet pisliklerinin arasından ilerlediler.

"Sam?" Dean'in fısıltısı düzensiz ve yüksek geliyordu. "Burası daha sığ değil."

Sam başıyla onayladı ve bir adım daha attı. Birden çamurlu dip kayboldu ve o da dibe battı. Ayakları dipte bir şeye çarptı ve yukarı doğru itti. Nefes nefese, sıçrayarak ve kirli su tükürerek tekrar yüzeye çıktığında baldırının yanından bir şeyin kaydığını hissetti. Bir su mokaseni yüzeyde kıvrıla kıvrıla ilerledi ve yüksek otların arasına daldı.

Keskin bir nefes aldı, midesinde bir panik bıçağı açıldı. Öne doğru hamle yaptı ve tekrar ayaklarına destek buldu, hızına, yönüne ya da çıkardığı gürültüye aldırmadan körü körüne ilerledi, Dean arkasından bir yerden adını tıslayana kadar ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değildi.

"*Bekle*," dedi Dean. "."

Sam hareketsiz kaldı. Uçan böcek ısırıklarının oluşturduğu perde kafa derisini ve boynunu sıkıca sardı. Derisinin her santimi sürünüyor gibiydi. Yüzünün önündeki suyun üzerinde dalgalanan kendi nefesinin farkındaydı.

"Diğer gidiyorlar."

Bu doğruydu - köpeklerin uluma ve havlama sesleri artık onlardan uzaklaşıyor, uzaklara, ormanın derinliklerine doğru çekiliyordu.

"Onları kaybettim," diye nefes aldı Dean, sonra havayı kokladı, sesi artık farklıydı. "Bir dakika bekle. Duman kokusu alıyor musun?"

"Evet." Sam baktı ve ağaçların arasından titreyen bir anlık turuncu alev görüntüsü yakaladı. "Şuradan geliyor."

Dikkatli bir şekilde hareket ederek kendilerini sudan çıkardılar. Sonra küçük bir açıklığa doğru ilerlediler.

Bir kamp ateşi gözetimsiz yanıyordu.

İki İç Savaş çadırı, ikisi de savaş alanında gördükleri derme çatma branda ve ipten yapılmış düzeneklerden sofistike değildi, bataklığın uzak ucundaki bir meşe çalısına yaslanmışlardı. Ateş çukurundaki alevler sönmek üzereydi ve son közler de böcekleri uzak tutarak için için yanıyordu. Yün üniforma artıkları, terk edilmiş pantolonlar, sırt çantaları ve çizmeler, hepsi saçılmıştı; giyenler nereye düştüklerine aldırmadan onları atmış gibiydiler.

Bazıları gibi görünüyordu. "Dean?"

Dean burnunu çekti.

"Evet, bu sülfür."

"Tamam, iblisler." Sam ayak parmağıyla ateşi dürttü. Yanında çakmak gazı kutuları vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kalıp şekerleme kızartmamalı mıyız?" "Çadırları

kontrol etmeliyiz."

Dean ona bir bakış attı.

"Gerçekten mi?"

"Belki bu kelepçeleri için kullanabileceğimiz bazı aletler vardır."

"Evet. Bu arada, eğer orada yaban arısından daha büyük bir şey varsa, kıçımızı tekmeleyecektir."

"Burada kimse yok."

Dean yürüdü ve önündeki kapağı tekmeleyerek açtı, eğildi.

"Haklısın," dedi. "Sadece birkaç şeker ambalajı. Dostum, bu iblisler tam bir pasaklı. Seninkiler?"

Sam çömeldi ve çadırının içine baktı. İlk başta gölgelerin içindeki yumrunun, daha fazla yırtık giysi serpiştirilmiş kirli bir yatak olduğunu düşündü. Sonra sineklerin anlamsız küçük sinek sesleriyle vızıldadıklarını duydu. Bir ayağını içeri kaydırarak, yığının üzerine örtülmüş lekeli Konfederasyon bayrağını tekmeledi.

Bu bir yatak değildi.

Bayrağın altındaki adamın şişmiş cesedi ona sırıtıyor gibiydi. Beline kadar soyulmuş, kolları ve bacakları halatlarla bağlanmış ve doğrudan yere çakılmıştı. Kancalar dudaklarını, yanaklarını ve göz kapaklarını delmiş ve teller onları geriye çekmişti. Göğsünün ve karnının eti katman katman soyulmuş, altındaki kırmızı kas ve doku ortaya çıkarılmıştı, gerçek boyutlu bir anatomi dersi.

Göğsünün ortasında, daha ağır bir zincire bağlı daha büyük bir demir kanca, açık göğüs kafesini delerek kalbine saplandı.

Dean, Sam'in omzunun üzerinden bakarak, "Vay anasını," dedi. "Bu Winston."

"Kim?"

"Adli tabip, Todd Winston. Şerifin kayınbiraderi." "Ona işkence etmişler."

"İblisler normalde bunu yapmaz. Cehennemde ruhlara işkence ederler ama..." Dean çadıra girerek başını salladı. "Ondan gerçekten bilgi almak istemiş olmalılar, hem de çok."

Öne doğru eğilip Winston'ın başının yanındaki paçavraya sarılmış bohçayı aldı ve Sam metal aletlerin birbirine vurduğunu duydu.

"Burada ortaçağdan kalma bir şeyler var gibi." "Ne gibi?"

Dean cevap vermedi. Ortaya çıkardığı şeye bakıyordu. Ayaklarının dibindeki alet bir kemik testeresinin bıçaklarıyla birleştirilmiş büyük boy bir penseye benziyordu, tırtıklı kenarları onlarca yıllık kurumuş kan, saç pıhtıları ve insan yağıyla kaplanmıştı.

"Bunları nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Sam sordu. Dean sakin bir sesle, "Evet," dedi. "Ben biliyorum."

Winston'ın kazığa oturtulmuş cesedinin yanına geri dönerek dizlerinin üzerine çöktü ve aleti arkasından kavradı. Bir an omuzları ve dirsekleriyle manevra yaptı ve sonra Sam zincirin keskin, kırılgan bir tıngırtıyla kırıldığını duydu.

Dean'in elleri tekrar önünde belirdi, her iki bileğinde de birer çelik bilezik vardı.

"," dedi. "Şimdi de sen."

Keskin penseyi tekrar kaldırdı ve Sam'in kelepçelerindeki zinciri kopardı.

"Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz."

Dean çadırdan çıktı ve kamp ateşine baktı. Eğilip iki eliyle bir kutu çakmak gazı aldı çadıra doğru ilerlerken yere püskürtmeye başladı.

"Geri çekilin."

"Bekle biraz. Önce Winston'ın cesedine bir kez daha bakacağım."

"Ne? Neden?"

"Sanırım bileğinde bir şey gördüm." Kapağı kenara çeken Sam çadıra geri döndü ve cesedin yanına eğilerek kolunu inceledi.

"Hey, Dean?"

"Öyle mi?"

"Şuna bir bakın." Sam, Winston'ın sol bileğini işaret etti. Derisi kabarmış ve sanki biri onu yakmaya çalışmış gibi simsiyah yanmıştı, ama yine de oraya kazınmış dövmeyi seçebiliyordu. "Bu da başka bir Santeria mührü, değil mi?"

"Şerif Daniels'ınki gibi, evet," dedi Dean. "Ne anlama geliyor?"

"İblisler onu çıkarmak istedi."

"Ya da biri yaptı." Dean çakmak gazını havaya kaldırdı. "Burada işimiz bitti mi?"

Sam başını salladı ve Dean ona kendi kutusundan bir tane fırlattı. Çadırı iblislerin giysileri ve malzemeleriyle birlikte spreylediler ve işleri bittiğinde Dean ateşten parlayan bir kütük alıp fırlattı.

Onlar dönüp uzaklaşırken, "İyi ki kurtulduk," mırıldandı.

Bir yön seçip yürümeye başladılar, çalıların ve çalılıkların arasından geçerek geri döndüler. Elleri serbestken yürümek daha kolaydı ya da en azından sivrisinekleri uzaklaştırmak daha kolaydı ama Sam'in hâlâ gerçek bir yön duygusu yoktu. İblis kampı, sanki yönlerini şaşırtan bir manyetik alana rastlamışlar gibi, içindeki pusula iğnesinin pervasızca kontrolden çıkmasına neden olmuştu.

Dean bir su birikintisini daha yarıp geçerken, "Yine bataklık oluyor," dedi. "Daire çizerek yürümüyoruz, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Harika." Dean inleyerek elini arka cebine attı ve cep telefonunu çıkarıp umarsızca tuşlara dokundu. "Bu şey mahvolmuş. Öyle olacağını biliyordum. Seninkini aldın mı?"

"Hayır. Bu da fiyasko."

Dean kaşlarını çattı.

"Bekle bir saniye, *bu* da ne?"

Sam gözlerini kısarak son sarmaşıkların ve dalların yerini bir park alanına bıraktığı ilerideki açıklığa baktı.

"Bu..." Dean gözlerini siper etti, "...bir Walmart mı?"

Sudan çıktılar, devrilmiş bir alışveriş arabasının yanından geçtiler ve öğleden sonra sıcağında, sırılsıklam ve pis bir halde orada durdular. Bir an için ikisi de konuşmadı.

Bulundukları yerden, bataklığın dış sınırı boyunca, mağaza uzaktan parlıyordu, şehir büyüklüğünde, *gezegen büyüklüğünde*. Dışarıda, park alanının iç kısımlarında, sanki aylar önce dinlenmeye gelmiş gibi görünen birkaç karavan ve on sekiz tekerlekli araç dışında çoğu yer boştu. En yakın olanı, üzerinde uydu anteni ve çölde koşan vahşi atların resmedildiği bir duvar resmi bulunan, belediye otobüsü büyüklüğünde bir Winnebago'ydu. Bir çift 401K meraklısı emekliye ya da Kid Rock'ın destek grubuna ait olabilirdi.

Sam, "Sanırım yukarı çıkıp bizi bırakmalarını isteyemeyiz," diye teklif etti.

"Hayır," dedi Dean, sonra neşelendi. "Ama eminim dükkânda ankesörlü bir telefon vardır."

Sam yırtık pırtık ve çamurla kaplı tehlikeli madde giysisi içindeki kardeşine baktı ve hiçbir şey söylemedi.

NINETEEN

Siyah Ford Ranger Walmart lastik ve otomotiv merkezinin önünde durup farlarını hava kararmak üzereydi. Dekan ve Sam ran üzerinde ve atladı içine ve kargo Yatak. Arabaya binen Dean, pikapta tam donanımlı bir silah rafı olduğunu görünce belli belirsiz rahatladı. En üstte modern bir pompalı tüfek, onun altında da en az onun kadar ölümcül görünen mükemmel bir İç Savaş tüfeği duruyordu. Bunun altında, koltuğun arkasında bir kutu yol tuzu vardı.

"Rufus bu olmadan evden çıkmama izin vermezdi," dedi Tommy McClane, arka tarafa bakıp Dean'in gözlerinin silahta olduğunu fark ederek.

"Aferin ona."

"Sizi önden götürmeyi teklif ederdim ama siz ikiniz bir kedi balığıyla çamur güreşi yapmış gibi görünüyorsunuz." Gerçek bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bunlar tehlikeli madde kıyafetleri mi?"

" gibi bir şey," dedi Dean.

"Sormalı mıyım?"

"bulduğumuzda sana her şeyi anlatacağız. Şu anda sadece buradan gitmek istiyorum."

"Göze batmayın, muşambanın altında kalın. Şerif yola barikat kurmuş ama hava kararıyor. Sanırım seni onların arasından geçirebilirim."

Dean brandayı üzerlerine çekti ve pikabın öne doğru çekilip arsanın etrafında kıvrıldığını hissetti. Kısa süre sonra taşra otoyolu altlarında uğuldayarak ilerliyordu. Dean gözlerini kapadı. Çok yorulmuştu ve bir duş, bir hamburger ve bir bira istiyordu.

Yanına sokulmuş olan Sam hiçbir şey söylemiyordu ve bu onun için sorun değildi. Zaten kafasında yeterince şey vardı.

Örneğin kamptaki o penseler. Onları cehennemden beri görmemişti.

Ve cehennemde, onları her gün kullandı.

Dur. Şu an buna hazır değilsin.

Biraz doğruldu ve sonra gerildi. Kamyon yavaşlıyordu ve sonra durdu. Dışarıdan sesler ve ayak sesleri duydu. Bir polisin el feneri muşambanın dışında hareket etti.

"Altında ne var?" diye sordu polisin sesi.

Tommy, "Masa ve sandalyeler," diye cevap verdi. Sesi yavaş ve özlüydü, neredeyse sıkılmış gibiydi. "Eski karıma bunları onun için tamir edeceğime söz verdim. Bir erkeğin altılı paket ve biraz nostalji seksi için yapabilecekleri inanılmaz, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Tommy aşağı inerken kamyonetin kapısı açıldı. "İşte, sana göstereyim."

ama dostum, düşündü Dean, endişelenemeyecek kadar yorgundu.

droidler biz değiliz.

Tommy, "Evet, biraz ilgi gösterince gözleri buğulanıyor," diye devam etti. "En son onun için bazı ev işleri yaptığımda, oturma odasında soyundu ve-"

"Bir saniye bekleyin," dedi polis. Sesi üzgün geliyordu.

"Evet, memur bey?"

"Seks hayatını önemseyen birine benziyor muyum? Bu tamamen çok fazla bilgi. Neden kıçını kaldırıp buradan gitmiyorsun ve vaktimi boşa harcamayı bırakmıyorsun?"

"Keyfin bilir." Pikap yine biraz yalpaladı, kapı çarparak kapandı, el feneri sallandı.

"" dedi polis, "ve dikkatli sürün."

McClane'lerin evine döndüklerinde Sam ve Dean neredeyse istedikleri her şeyi buldular - Sam'in sivrisinek ısırıkları için hidrokortizonlu krem ve en iyisi de Tommy'nin mutfağındaki ocaktan taze sıcak çizburgerler.

Nate garajdan bir çift cıvata kesici getirip kelepçeleri kestikten sonra bileklerini çevreleyen çiğ kırmızı morlukları ovarak yirmi dakika geçirirken soğuk birayla yıkadılar.

Sam yemeğini bitirdikten sonra Tommy'nin sabit hattını kullanarak Sarah Rafferty'nin cep telefonunu aradı. İkinci çalışta cevap verdi, onlardan haber aldığına sevinmiş gibiydi.

"Bugün savaş alanında olanlardan sonra," dedi, "ikiniz için de endişelendim."

"Sen olmasaydın çok daha kötü olabilirdi," dedi Sam ona. "Çok hızlı düşündün."

"Şerif hakkında söylediklerinizi hatırladım. Nasıl yardımdan çok köstek olduğunu. Ama Sam..." Sarah'nın sesi biraz tereddüt etti, "gerçekten FBI'dan mısın?"

"Hayır," dedi. "Bu başka bir şey."

"Nedir bu? Başka bir devlet kurumu mu?"

"Tam olarak değil. Açıklamaya çalışsam da pek bir anlam edeceğini sanmıyorum."

"Şaşırabilirsin," dedi. "Ama sana baskı yapmayacağım. Dave'e ne olduğunu gerçekten anlamaya çalışıyorsan olmaz.

"Yaptığın şey bu, değil mi?" diye ekledi. "Evet.

Bu değişmedi."

"O zaman sana yardım ettiğime sevindim." İç çekti ve bu titrek, huzursuz bir . "En azından ben öyle düşünüyorum."

", Sarah?"

"Ben hala savaş alanındayım. Aslında çoğumuz, yani yeniden canlandırmacılar. Polis bizi uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeçti, en azından şimdilik. Henüz o obüsleri uçurumun kenarından indirme şansları bile olmadı. Onlara bugün orada neler olduğuna dair makul bir açıklama alana kadar yere gitmeyeceğimizi söyledik ve şu ana kadar yetkililer olağandışı bir şey olduğunu bile kabul etmediler. Sanki Şerif Daniels hapşırdı ve hepsi yanlış bilgi gribine yakalandı."

Yanlış bilgilendirme gribi. Sam bunu garip bir şekilde yerinde bir ifade olarak buldu. "Sadece dikkatli ol," dedi. "Kendine iyi bak. Seninle yakında ."

"Ve daha fazlasını açıklayacak mısın?"

"Deneyeceğim," dedi. Gerçeğe en çok bu kadar yaklaşabilmişti ve şimdilik bunun yeterli olacağını umuyordu.

Dean birasını bitirince tabağını geri itti ve ayağa kalkarak Tommy'ye döndü.

"Biraz temizlik yapmamızın bir yolu olduğunu sanmıyorum."

"Ben de bunu ne zaman yapacağımızı merak ediyordum." Tommy, Winchesterlar'ın hâlâ giymekte olduğu yırtık pırtık tehlikeli madde giysilerine baktı. "Eşyalarımdan bazılarını verirdim ama ikiniz de benden uzunsunuz ve ikinizin de içine sığabileceği temiz kıyafetlerim yok."

"Eşyalarımız motelde," dedi Sam. "Bu noktada geri dönüp kendimiz alamayız."

Tommy, "Evet, polisler izliyor olacak," diye onayladı. Tek kaşını etrafına bakındı. "Kasabada size temiz giysiler alabileceğim bir bakkal var, en azından kot pantolon ve tişört. Siz de burada Nate'le takılabilirsiniz."

"Çok makbule geçti," dedi Sam. Cüzdanını açtı ve Tommy'ye giysiler için biraz para uzattı. "Bulaşıkları bile ben yıkarım."

"Anlaştık."

Tommy bir şey düşünecekmiş gibi durakladı.

"Ya Sam?"

"Ne?"

"Beni yanlış anlama, ben senin tarafındayım, ne de olsa sen avcısın. Ama geri döndüğümde, hepiniz duş alıp temizlendiğinizde-" Doğruca Sam'e baktı, yüz ifadesi acımasızdı. "Burada ne haltlar döndüğüne dair bir açıklama yaparsanız sevinirim."

"Merak etme, alacaksın."

Tommy dönüp gitti ve Sam lavabonun başına geçerek tabakları ve çatal bıçakları yıkamaya başladı. Bir süre sonra Nate yanına geldi ve onları dikkatle kurutma rafına yerleştirmeden önce silerek kurulamaya başladı. Çocuk hızlı ve kolay bir şekilde çalışıyordu. Sam ona bakarken, mutfak lavabosunun yanına yerleştirilmiş otomatik Whirlpool ünitesini fark etti.

"Bulaşık makineniz var," dedi Sam. "Kullanmıyor musun?"

Nate omuz silkti.

"Burada sadece ikimiz varız. Babam kaçmaya değmeyeceğini söylüyor."

"Tamam." Sam ona bir tabak daha uzattı ve çocuk el havlusunu birkaç kez ustaca kullanarak tabağın önünü ve arkasını kuruladı.

Önlerindeki rafta basit bir ahşap çerçeve içinde bir fotoğraf duruyordu: Tommy McClane ve yirmili yaşlarında, soluk pembe, kepçe yakalı bir bluz giymiş, yeşim küpeler takmış kızıl saçlı güzel bir kız.

yürümeye başlayan bir çocuk. Bir yaşında olduğu belli olan Nate adındaki çocuk devasa, çarpık bir sırıtış ve üzerinde şöyle yazan bir tişört giyiyordu: BÜTÜN NUMARALARIMI KENDİM YAPIYORUM.

"Kardeşim ve ben de annesiz büyüdük," dedi Sam. Nate'e bir tabak daha uzattı ve çocuk yorum yapmadan aldı, duruladı, sildi ve raftan geçirdi. "Her zaman kolay değildi." Bu son tabaktı ve suyu kapatıp ellerini bir havluya sildi. "Bunu herkes anlayamaz."

Çocuk hâlâ bir şey söylemedi, hatta başını bile kaldırıp bakmadı ve Sam bir an için sınırlarını aştığını, fazla kişiselleştiğini düşündü. Ama sonra Nate başını kaldırdı, yüzü kararsızdı, neredeyse şaşkındı.

"Babanı sevdin mi?" diye sordu.

"Babam..." Sam nasıl devam edeceğinden emin olamayarak başladı: "Bana çok şey öğretti. Denedi."

"Benimki de öyle," dedi Nate. "şeyler bazen beni , anlıyor musun? Sanırım onun gibi olmamı, Tarih Derneği'nin ve diğer her şeyin başına geçmemi istiyor. Ama bazen..." Omuz silkti.

"Ne?"

"Annem bir sanatçıydı. Yani, ya onun yerine bunu yapmaya karar verirsem?"

"O zaman yapmalısın," dedi Sam ona. "Eğer yapmak buysa, bunu takip etmelisin."

Nate yine kaşlarını çattı.

"Hâlâ bazen onu rüyamda görüyorum, biliyor musun? Her ne kadar o zaman çok genç olsam da... her şey olduğunda." Sam'e göz kırptı. "Tuhaf, değil mi?"

"İyi rüyalar mı?" "Evet."

"O zaman bu iyi. Onu bu şekilde hatırlıyorsun."

Çok geçmeden ön kapı açıldı ve Tommy yeni giysilerle geri geldi. Sam ve Dean sırayla duş almak ve üstlerini değiştirmek için üst kata çıktılar.

Günün kirini pasını yıkarken Sam çocuğa annesi hakkında daha fazla şey sormayı aklına not etti.

Dean ve Sam temizlendikten sonra hepsi McClane'in çam masasının etrafında toplanmış eski moda büyük çiftlik mutfağına geri oturdular. Pencereler açıktı ve cırcır böceklerinin ve ağustos böceklerinin gece sesleri perdelerden içeri dalgalanıyordu. Çok uzaklarda, karanlıkta çakan şimşekler ve ardından gelen gök gürültüsünün uzaklardan gelen gümbürtüsü.

Tommy radyoda hafif bir Braves maçı çalıyordu ve fırtına yaklaştıkça yayın bulanıklaşıp parazite dönüşüyordu.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Yeterince bekledim. Orada sana ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Sam, Tommy ve Nate'e yolda gördüklerini, Beauchamp'ın cesedinden sızan yüzen siyah maddeyi ve Dean'in Dave Wolverton'ın cesedinden çıkan aynı şeyi nasıl gördüğünü anlatırken Dean yeni bir bira açtı.

Sam sözlerini bitirdiğinde Tommy yavaşça başını salladı.

"Moa'ah ile ilgili olan şey," diye söze başladı, "ilmiğin arkasındaki canlandırıcı güç olması, ancak varlığı her zaman ilmiğin hala yakınlarda olduğu anlamına gelmiyor. Bazen onlarca yıl, hatta yüzyıllar boyunca, hava alma şansı bulana kadar enfekte olmuş kişinin etrafında dolaşabilir."

"Sanırım kimse iblislere bunu söylememiş," dedi Sam.

"Ya da o kadar çaresizler." Tommy bir elini düşünceli bir tavırla masanın ahşap yüzeyinde gezdirdi. "Eğer iblisler bilgi almak için sivillere işkence ediyorsa, dediğin gibi, bu kulağa oldukça çaresiz geliyor."

"Peki ya Şerif Daniels?" Dean sordu. "Peki ya benim arabam? Ve bıçağımız?"

Tommy başını salladı.

"Bıçak ve araba konusunda muhtemelen sana yardımcı olabilirim," dedi. "Ama Jacqueline Daniels bulaşmak isteyeceğin bir kadın değil."

"Santeria dövmesini gördük."

"En azı bu kadar. Ailesi Mission's Ridge'deki ilk savaşa kadar uzanıyor." Tommy'nin sesi biraz koyulaştı ve masanın ucunda sessizce oturup dinleyen Nate'e baktı. "Neden yukarı çıkıp yatmak için hazırlanmıyorsun?"

"mıyım?"

Tommy ona sert bir bakış fırlattı. "Beni duydun."

Çocuk suratını asarak, mırıldanarak uzaklaştı ve ayak sesleri merdivenlerde kaybolduğunda Tommy arkasına yaslandı ve masadaki küçük çekmeceyi açarak bir paket Amerikan içkisi ve bir çakmak çıkardı.

Winchester'lara biraz mahcup bir ifadeyle baktı.

"İzin verir misin? Günde bir taneye indirdim ama sana bu hikayeyi anlatacaksam sanırım buna ihtiyacım olacak."

Bir sigara çıkardı ve yaktı, içine çekti, sonra arkasına yaslandı ve dumanı pencereye doğru üfledi.

"Bileğindeki dövmeyi gördüğünü söylemiştin. Bu aslında geleneksel anlamda Santeria değil. Daniels ailesi nesillerdir taşra büyücülüğünün kendi çarpık versiyonunu uyguluyor. Her şey, savaştan önce Louisiana bataklığından gelip Mission's Ridge'in dışında bir dükkan açan büyük büyük büyük büyükbabasıyla başlamış. Bundan kısa bir süre sonra yerel halk ortadan kaybolmaya başlamış."

"Bu Daniels'ın atası mıydı?"

Tommy başını salladı. "İnsanları, özellikle de köleleri ve çocukları, üzerlerinde deney yapmak için kaçırmaya başladı. İnsan kurban etme, yamyamlık ve canlı denekleri hâlâ hayatta ve bilinçleri yerindeyken kullanma gibi söylentiler vardı. Daniels, New Orleans'ta öğrendiği Afrika ritüellerinin bazı varyasyonlarını deniyordu."

Sigarasını tekrar çekti. Neredeyse yarısı bitmişti bile.

Mutfak artık daha karanlıktı.

"Bir yıl kadar sonra," diye devam etti, "yerel halktan bazıları bir araya geldi ve onu bu yüzden linç etti. Onu astılar ve diri diri yaktılar. Eğer biraz araştırırsanız hepsi kamuya açık kayıtlarda var. Öldüğü gece, küçük oğlu başka bir aile tarafından götürüldü ve büyütüldü. Büyüyünce İç Savaş doktoru oldu..."

"Aman Tanrım." McClane sandalyesini geriye itti ve kalktı. İlk kez gerçekten sarsılmış görünüyordu"Aristede Percy," diye baktı

Sam, "Beauchamp'ın günlüğünü okurken onun Jubal'ı hayata döndürmek için ilmiğin güçlerini kullandığı söylenen İç Savaş doktoru olduğunu söylemiştin."

McClane sandalyesine geri çöktü, yüzü bağlantının açtığı olasılıklarla canlanmıştı.

"Yarın Daniels'ın linç edilişinin iki yüzüncü yıldönümü," diye ekledi. Sigara paketini tekrar açtı, kısa bir süre düşündükten sonra yerine koydu. "İlmeğin gücü büyük ihtimalle zirvede olacak. Asıl ip henüz bulunamamış olsa da etkilerini şimdiden gördük."

"Yine de dışarıda bir yerde," dedi Sam. McClane başını salladı. Yüzünde acımasız bir maske vardı.

"Ve Jacqueline Daniels onu bulana kadar rahat etmeyecek." "O şerif," dedi Sam. "Onu nasıl durduracağız?"

"Önce ona ulaşmalısın. Özel bir silah kullan ve o şeyi parçalara ayır."

"Doğaüstü bir silah gibi." Dean yarı güldü, sonra suratı asıldı. "Bir keresinde bizde de vardı."

"Bunu mu kastediyorsun?"

McClane kemerindeki deri kılıfa uzandı ve Ruby'nin iblis öldüren bıçağını çıkarıp masanın üzerinden Dean'e uzattı. Bıçağı görünce Dean'in yüzü öyle bir coşkuyla aydınlandı ki neredeyse çocuk gibi göründü.

"Bunu nereden buldun?"

"Şerifin ofisinde birkaç bağlantım var diyelim. Kanıt kafesinden her zaman bir şeyler kaybolur. Neyse ki Şerif Daniels'ın bu özel eşyanın neler yapabileceğine dair bir fikri yok. Eğer olsaydı..." McClane ürperdi ve düşüncenin dile getirilmeden akıp gitmesine izin verdi.

"Demek bıçağı geri aldık," dedi Dean, ruh hali yeniden kararmıştı. "Peki ya Impala?"

"El koyma yerinde. Sabah almaya bakarız. Raymond Ungeroot'la konuşacağım, oradaki yardımcılardan biri. Aynı zamanda yeğenim." Dean ona bir bakış fırlattı ve Tommy biraz üzgün görünüyordu. "Ne diyebilirim ki, burası gerçekten küçük bir kasaba."

"İlmeğin nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" Dean sordu.

"McClane başını sallayarak, "Bu konuda elimde hiçbir şey yok," dedi. "Hayır," dedi Sam, "ama olabilir. Bir araca ihtiyacımız olacak.
Kasaba."

YİRMİ

Eski kilise sessizdi.

Sam ve Dean ön merdivenlere yaklaştılar, ikisinin de elinde Tommy McClane'in verdiği el fenerleri vardı.

Uzaklarda bir yerde bir köpek iki kez havladı, uludu ve sessizliğe gömüldü. Saat gecenin ikisiydi ve kasabanın dar ara sokakları, uykuya en yakın olan kalın, narkoleptik bir durgunluğa gömülmüştü.

"Mission's Ridge İlk Pentekostal Kilisesi," diye okudu Dean ve sonra Sam'e döndü.

Sam el fenerini köşe taşının üzerine tutarak tarihe baktı.

"Efendimizin 1833 yılı. Kasabada kalan en eski bina. General Meade'in isyancıları tepeledikten sonra Birlik ordusunun yakıp yıkmadığı tek yapı." Yan tarafı işaret etti. "Sarah Rafferty'nin bize anlattığına göre Dave Wolverton için her şey burada değişmiş, Phil Oiler'ın düğün gününde. Sanırım o ve Phil aşağıda dolaşırken ilmiği bulmuşlar."

"Ve ne, sırayla denemeye mi karar verdiniz?"

"Otantik İç Savaş kalıntısı," dedi Sam. "Muhtemelen karşı koyamadılar."

Dean'le birlikte kilisenin dış duvarını takip ederek arka sokağa doğru yürüdüler.

Sam ışığını uzaklara doğru uzanan çelik raylara tutarak, "Dikkatli ol," dedi.

"Demiryolu rayları mı?" Dean mırıldandı. "Burada mı?"

"Şu zırhlı treni hatırlıyor musun? Kasabanın içinden ve tam buradan geçmişti."

"Çılgınca," diye omuz silkti Dean. "Hadi kiliseye gidelim."

Fıçı tahtası dış cephe muazzamdı ve her yönde sınırsız bir alan kaplıyormuş gibi görünüyordu. Arka tarafta Sam'in el feneri aşağıya inen dar bir merdiven boşluğu seçti. En altta kare şeklinde bir penceresi olan düz beyaz bir kapı duruyordu.

Basamakları çıkarken Dean eğilip gevşek bir tuğlayı aldı, ceketini tuğlaya sardı ve camı yumrukladı. Pencere patladı ve camlar kapının içinde çınladı. Dean kırıklardan kaçınarak uzandı ve kapı kolunu bulup çevirdi.

Ayakları kırık camların üzerinde çıtırdayarak içeri adım attılar.

Sam önce gidip el fenerini duvarlarda gezdirdi. Tavandan ağır örümcek ağı parçaları sarkıyordu ve hava tozla kaplıydı. Bir deponun içinde durduklarını fark etti; eski İnciller, ilahi kitapları ve koro cüppeleriyle dolu geniş, küflü bir odaydı bu. Duvara yaslanmış, kısmen sökülmüş eski bir borulu org yükseliyordu.

Keskin bir tıklama sesi duyuldu.

Arkasına dönen Sam, yukarıdan üzerlerine doğru eğilen bir figür gördü ve el fenerini ona doğrulttu.

Kalbi küt küt atarken, haçından aşağı bakan ahşap heykelin kanlı yüzüne ve ellerine baktı. Heykelin yüzündeki ifade acı ve sonsuz nezaketin bir bileşimiydi.

"Tanrım," diye nefes aldı Dean. "Onun bodrumda ne işi var?" Sam omuz silkti.

"Belki de dogmada bir değişiklik olmuştur."

Dean ona şaşkın bir bakış attı.

"Buradan ne tarafa?"

Sam deponun en ucuna baktı; burada birbirinden farklı koridorlar yarım düzine farklı yöne doğru uzanıyordu. McClane'lerin evinde Tommy onlara kilisenin bodrumunun koridorlar ve alt odalardan oluşan bir labirent olduğunu söylemişti; bu koridorların çoğu bir yüzyıl ya da daha uzun bir süredir iyice temizlenmemişti.

Tarih Derneği'eşyaların yarısının oradan geldiğini söylemişti. *Ama Birlik Ordusu beri insanların kontrol koca odalar var. Eğer ilmik herhangi bir yerdeyse, büyük ihtimalle onlardan birinde bulursunuz.*

İkisi de konuşmadan yürümeye devam ettiler. Dean ileriye doğru yarım düzine adım attı ve ayağını yere vurarak durdu.

"Buranın altı metal," diye açıkladı. "İçi boş." "Yani başka bir katman mı var?" Dean el fenerini aşağıya tuttu.

"Olabilir," dedi. "O da ağır bir metal, demir gibi. Kurşun da olabilir. Ama..." Burnunu çekti. "...amonyak gibi kokuyor."

"Amonyak sülfat ilk yangın geciktiricilerden biriydi," dedi Sam. "On dokuzuncu yüzyıla kadar gidiyor. Bunu sirk çadırlarında ve ordu kalelerinde kullanmışlar. Birinin aşağıda koruması gereken önemli bir şey vardı. Bak bakalım bulabilecek misin-"

"Aşağı inen bir yol mu?" Dean el fenerini tam tuttu ve sürgülü geniş bir trapez kapıyı net bir şekilde ortaya çıkardı. "Bunun gibi mi?"

"Evet, *aynen* ."

Her biri halkayı tutup çekti ve tuzak kapısını yukarı doğru salladı. Aşağıya inen basamaklar merdiven dikliğindeydi ve o kadar keskin bir iniyordu ki düşmemek için el fenerlerini kollarının altına sıkıştırıp iki elleriyle tutunmak zorunda kaldılar.

Basamaklar aniden sona erdi ve onları nemli ve havasız bir küpün içinde bıraktı. Duvarlar, cıvata ve perçinlerle birbirine tutturulmuş kurşun gibi görünen şeylerle kaplıydı. Örümcek ağına benzeyen tutamlar üst kenarları süslüyordu. Durdukları yerden, alanı yavaşça, dairesel bir şekilde incelediler.

El fenerlerinin ışıltısı karanlığın en dış ceplerinde sönüyor gibiydi, sanki odanın kendisi ışığı büyük aç höpürtülerle emiyordu. El fenerleriyle bile tüm girintili çıkıntılı alanları aynı anda görmeleri mümkün değildi. Orada onları her şey bekliyor olabilirdi.

"Bu da ne böyle?" Dean sordu, sesi sanki bir teneke kutunun içinde konuşuyormuş gibi düz ve boştu.

"Eski bir ameliyathaneye benziyor." Sam'in el feneri deri bağları ve metal tokaları olan bir masa buldu. "Sanırım Aristede Percy'nin eski ofisi."

"Bir kilisenin alt mahzeninde mi?"

"Kimse buraya bakmayı düşünmez, değil mi? Doktor Percy de Birlik ordusunun bile burayı olduğu gibi bırakacağını düşünmüş olmalı." El feneri duvarlarda oynadı ve ilk başta örümcek ağı sandığı şeylerin aslında yüzeye kazınmış çizgiler olduğunu fark etti. "Dean, şuna bir bak."

"Diyagramlar." Dean tekrar Sam'e baktı. "Doktor Percy'nin inanılmaz ip numaraları."

Ve öyleydiler de - akla gelebilecek her tür düğümü tasvir eden, özenle detaylandırılmış yüzlerce teknik çizim. Sanki Dr. Percy tek gerçek Judas ilmeğinin peşinde tüm kıvrım, sicim, ilmek ve düğüm dağarcığını gözden geçirmiş gibiydi.

"Sanırım yaklaştık Dean," dedi Sam.

"Bence yakın olmaktan daha fazlasıyız."

Dean ışığını ileri doğru tuttu, ışın odanın ortasına . Sam tam ortada kurşun levhalarda bir delik gördü, normalde kusursuz olan yüzey bir metre genişliğinde ve bir metre uzunluğunda ham siyah topraktan bir kare ortaya çıkarmak için açık bırakılmıştı. Toprağın içinde ağır ve kare bir şeyin metalik kenarları parlıyordu, bir mezar taşı büyüklüğünde bir kutu, Beauchamp'ın tabutunun parladığı gibi dış kısmı kendi doğaüstü ışıltısıyla aydınlanmıştı.

"Bu bir kutsal emanet," dedi Sam. "Eminim iblislerin savaş alanında aradıkları şey buydu."

Dean ona doğru yürüdü ve yanına çömelip kiri sildi.

"Yakın zamanda biri buraya inmiş. Çoktan kazılmış, çıkarılmış ve tekrar yerleştirilmiş."

Sam Dean'in yanına eğildi, kutunun kendi tarafındaki ucunda uzun bir metal sap buldu ve ikisi de çekti. Kutsal emanet fazla direnmeden topraktan çıktı ve onu kurşun zemine koydular.

"Dikkatli ol," dedi Sam.

Dean, "Eğer bu sadece daha fazla kemikle doluysa çok sinirleneceğim," dedi.

Birlikte kapağı kaldırdılar. İçi

kemik dolu değildi.

Kutunun pirinç iç kısmı küçük yazı ve sembollerle öylesine karmaşık şekilde işlenmişti ki Dean'e modern mikroçipin tarih öncesi atası olan devreyi hatırlattı. Kapağa bakmak başının zonklamasına neden oldu. Sanki zihni, gözleri farkına varmadan binlerce satırlık minik kelimelerin hepsini içine almaya çalışıyordu - sanki emanetin kodları ve tılsımları bilincine tam olarak sıçrıyordu.

Gözlerini kapadı ve döndü.

Defol, diye düşündü, başını sertçe sallayarak. *Kafamdan defol git, kutu.*

"Dean," diyordu Sam'in sesi. O da sarsılmış gibiydi. "Bak."

Dean homurdanarak gözlerini tekrar açtı ve sandukanın iç kapağından uzak durmaya dikkat ederek aşağıya baktı. Kutunun ortasında, kırmızı kadife üzerinde bir yılan gibi kıvrılmış olan ilmiği gördü. Kalın, kaba ip, yaşlılıktan sertleşmiş, düğümleri bir buçuk asırdır dökülen kanla kararmıştı.

"İşte bu kadar," dedi. "Aristede Percy'nin bağladığı ilmik bu."

Sam ilmiği kaldırıp tutarak, "Gerçekten de yedi sarmalı var," dedi. "Yedincinin gizli olması dışında, anladın mı? O-"

Dondu kaldı, el feneri elinden kaydı, kurşun kaplı zemine çarptı ve tembel bir yarım daire çizerek duvara doğru yuvarlandı.

Dean kendi el fenerini kardeşine doğrulttu. Sam gözlerini açmış ona bakıyordu, ilmik hâlâ parmaklarında gevşekçe duruyordu, yüz ifadesi saf, yalın bir panik portresiydi, mesajı korkunç derecede açıktı: *Nefes alamıyorum*.

Çenesinin altında, görünmez gergi telleri derisine daha sıkı sarılıyormuş gibi, nefes borusunu sıkıştıran gölgeli bir girinti halkası boğazına doğru dalgalandı. Sam'in gözleri irileşti, ağzı açılıp kapandı, sessiz gırtlak tıkırtılarından fazlasını çıkaramadı.

Dizlerinin üzerine çöktü.

"Dayan Sam. Dayan, kardeşim. Seni bu işten sonsuza dek çıkaracağım."

Dean ilmeğe dokunmamaya dikkat ederek el feneriyle ilmeği kardeşinin elinden aldı. Sanki sırılsıklam olmuş gibi ağır bir *gümbürtüyle* yere çarptı.

Dean el fenerini kolunun altına sıkıştırarak kemerindeki kılıfa uzandı ve iblis öldüren bıçağı aramaya başladı.

Ama kılıf boştu. Bıçak

gitmişti.

YİRMİ BİR

Odanın zemininde yatan Sam çaresizce Dean'e bakıyordu. Daha önce bembeyaz olan yüzü, geri dönüşü olmayan oksijen yoksunluğunun ilk belirtileri yüz hatlarının derinliklerine işledikçe mavinin siyanik bir tonuna bürünmeye başlamıştı.

Gevşek bir sap bulup ilmeği aldı ve kutuya geri bıraktı. Sonra Dean döndü ve el fenerinin beyaz ışığını odanın içinde gezdirdi.

Bıçağı ne zaman kaybettim?

Cebinden metal zemine düşmüş olsaydı duymaz mıydı?

Ya daha önce kaybettiysem? Dışarıda mı, yoksa diğer odalardan birinde mi?

Tekrar yere baktı. Sam şimdi hafifçe yana yatmış, dik bile oturamıyordu. Panik görüntüsü, farkındalık hissiyle birlikte kaybolmaya başlamıştı.

Dean eğildi ve kardeşini tekrar kaldırarak gözlerinde bir yaşam kıvılcımı .

Bayılacak, diye mırıldandı zihinsel bir ses. *Hiç hava almıyor. Bir şeyler yapmak zorundayım.*

Bir zamanlar bir ambulans şoförünün ona söylediği bir şey aklına geldi.

Boğulan bir kurbanla uğraşırken, oyalanacak vaktiniz yoktur. Zaman beyindir.

Bıçağı arayacak zaman yoktu.

Çaresiz ve seçenekleri tükenmiş bir halde Dean kardeşini önüne doğru savurdu ve kollarıyla onu arkadan sardı. Bir elini yumruk yaptı ve diğer elini onun etrafında kilitleyerek yukarı ve Sam'in diyaframına doğru itti.

İlk başta hiçbir şey olmadı.

Dean tekrar yaptı, daha sert.

Sam aniden hıçkırır gibi bir ses çıkardı ve ağzından bir şey fırlayarak bir şangırtıyla yere düştü.

Sam derin, tıkırtılı bir nefes aldı. "Sen iyi misin?" Dean gergin bir şekilde sordu.

Sam zayıf bir baş sallama hareketi yaptı. Gözlerinden ve burnundan yaşlar akıyordu ve kir yüzünü savaş boyası gibi çizmişti. Bir an için altı yaşlarında, bisikletten yeni düşmüş ve dizi yaralanmış bir çocuk gibi göründü.

"Ne..." diye homurdandı. "İçimden ne çıktı?"

Dean el fenerini kurşun kaplı zemine doğrultarak kendilerinden bir metre ötede duran küçük, ıslak deri keseye tuttu. İpi açılmıştı. Etrafına dağılmış birkaç kararmış gümüş parçası düz, meraklı gözler gibi parlıyordu.

Dean fısıldayarak, "Sur'dan otuz gümüş şekel," dedi ve dikkatini tekrar kutsal emanete çevirdi. "İlmik..."

Hafif bir çınlama sesi duyuldu. El fenerini tekrar gümüş parçalarının olduğu çantaya doğru çevirdi.

"Dean?" Sam'in sesi kısık çıktı. "Ne...?" Uzak köşeden bir itiş kakış sesi geldi.

"Burada yalnız değiliz," dedi Dean.

Dökülen bozuk paralara baktı.

Uzun, ince bir el karanlığın içinden daldı ve bir tanesini kaldırdı.

Dean el fenerini yukarı doğru çekerek sakallı bir yüzün onlara çılgınca sırıttığını gösterdi.

Figür bir adım öne çıktı. Uzun boylu ve iskelet gibiydi; kalın siyah sakalları dışında teni neredeyse doğal olmayan bir şekilde beyaz ve pürüzsüz görünüyordu. Ama bir o kadar da nemliydi; porselen gibi değil, daha çok bir mantarın etine benziyordu. Omuzlarının zayıflamış kamburundan renksiz, eski püskü görünümlü bir pelerin yere kadar sarkıyor, kapüşonu geriye atılmıştı. Figürün cübbesinin etekleri yerde sürükleniyordu.

"Sanırım bu bana ait." Diz çökmüş olan figür gümüş paraları kazımaya başladı dikkatlice tekrar kutuya bıraktı.

döküldükleri el çantası. Çanta daha sonra pelerinin altında kayboldu.

"Yahuda mı?" Dean inanamayarak fısıldadı.

"Hayır. Ben daha çok bir yardımcı-kampım." Adam tekrar başını kaldırdı ve Dean bu kez onun gözlerini gördü, yörüngeleri mutlak, ruhsuz bir siyaha boyanmıştı.

"Harika," dedi Dean. "Başka bir pislik emici iblis. Tam da bizim-"

"Ben bir iblis değilim." Figürün kolları öne doğru fırladı, Dean'in boğazını tuttu ve onu ayaklarından çekip havaya kaldırdı. El feneri parmaklarından kaydı ve söndü. Dean'in *"Bu acıtacak*," diye düşündüğü karanlıkta ağırlıksız, dönüp duran bir an vardı ve sonra düz ve sert bir şey -zemin, duvar- kafatasına çarparak onu bir çan gibi çaldı.

Görüşü önce ikiye, sonra üçe katlandı. Takımyıldızlar -yıldızlardan oluşan koca galaksiler- kafasının içinde çalkalanıyordu ve doğrulmaya çalıştığında tek tadabildiği kendi kanının bakırımsı damlamasıydı.

"İblis olmadığına emin misin?" diye mırıldandı.

"Ben bir Koleksiyoncuyum," dedi figür. "Muhtemelen benim için kullanabileceğiniz en yakın terim ruhtur. Katı bir formda yaşamam dışında. Örnek olarak..." Bir ayağını çılgınca, kekeleyici bir hızla geri çekti ve öne doğru savurarak Dean'in kafasına sert bir darbe indirdi.

Mükemmel yerleştirilmiş bir tekmeydi, tam kulağının üstüne denk geliyordu ve Dean dünyanın, direkleri çekilmiş bir çadır gibi hızla etrafına kapandığını hissetti.

Sam el fenerini kaptı ve kendisine doğru gelen Koleksiyoncu'yu görene kadar yukarı kaldırdı. Cüppesi ağır bir ileri geri sallanıyor, yürürken şıngırdıyordu. Yaklaştıkça Sam giysinin ceplerle dolu olduğunu fark etti, belki de yüzlercesi, her biri deri keseler ve gümüş parçalarla dolu çantalar içeriyordu. Yarım ton ağırlığında olmalıydı.

"Judas nerede?"

"Gelemedi," diye cevap verdi figür. "Selamlarını yolladı." "Yaptığın iş bu mu?" Sam sordu. "Sonsuza kadar dolaşmak, kan parası mı topluyorsun?"

"En azından Kıyamet'i tetiklemedim," diye cevap verdi Koleksiyoncu. Gülümsedi. "Şikayet ettiğimden değil. Patronum tekrar A listesinde. Birdenbire herkes ilmiği istiyor -insanlık, daha küçük iblisler, cadılar." Omuz silkti, şıngırdadı. "İhanet üzerine bir boğa piyasası."

Sam etrafına bakındı. Odada tek bir silah vardı. Kutsal emaneti aldı ve yaratığa doğru olabil sert bir şekilde fırlattı.

Koleksiyoncu gülerek eğildi.

Kutu duvardan fırladı ve aralarına düştü. Koleksiyoncu kutunun üzerinden atladı ve bir kolunu öne uzatarak ona doğru koşmaya başladı. Yumruk yerine , sanki o şeyin tüm vücudu topladığı gümüşle doluymuş gibi, kollara yüklenmiş metalin tüm ağırlığıyla vurdu.

Sam'in başı geriye doğru sarsıldı ve duvara çarptı. El fenerini düşürdü. Odadaki ışığın her zerresi artık yoktu.

Ama bir şey duyabiliyordu, tanıdığı bir ses.

Metalin metale sürtünmesi. İnce, sert bir sesti ve Sam başını kaldırdığında yerde uçuşan birkaç kıvılcım gördü. Çok fazla değildi ama Koleksiyoncu'nun solgun elindeki parıldayan çelik bıçağın ucunu kısa bir süre de olsa görmesine yetmişti.

"Gerçekten de evime girmene izin vereceğimi mi sandın," diye mırıldandı karanlıktaki ses, "o pis küçük silahınla?"

Kapı aralığından keskin bir ışık huzmesi fırladı ve etraflarındaki odayı aydınlattı.

"Buranın senin evin olduğunu düşündüren ne, seni orospu çocuğu?" Tommy McClane'in sesi sordu.

YİRMİ İKİ

Sam sarsıntıdan camlaşmış gözleriyle yukarıya ve dışarıya çıkan dik merdivenlere baktı.

Tommy el fenerini Koleksiyoncu'ya doğrultmuş kapının girişinde dururken, Nate de küçük elinde sabit tuttuğu kendi el feneriyle onun yanında duruyordu. İkisi de daha fazla yaklaşmak için bir hamle yapmadı.

Akıllı adamlar, diye düşündü Sam sisli bir şekilde. *Bu işin bir parçası olmak istemezsin.*

Bu.

"Sam?" Tommy söyledi. "Dean? Siz ikiniz iyi misiniz?"

Dean cevap vermedi ama Sam doğrulup ona baktı.

"Tamam tam olarak kullanacağım kelime değil," dedi. "Sen

"Sen bizi bıraktıktan sonra eve gitmemiz gerekiyordu."

"Bugün 'Kiliseye Bir Arkadaşını Getir Günü'," dedi Tommy ama gözlerini önünde duran figürden ayırmadı. Sam, Koleksiyoncu'nun elinde hâlâ parlayan iblis bıçağını şimdi daha net görüyordu. "Bıçağı bana ver," dedi Tommy, "ve ilmiği."

Koleksiyoncu gülme olabilecek kısa bir gıdak sesi çıkardı.

"Madem bu kadar çok istiyorsun, gel kendin al."

"Gerek yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Koleksiyoncu başını salladı. "Neyle hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım bunu göreceğiz," diye omuz silkti Tommy. "Devam et, evlat."

Hâlâ kapı aralığında duran Nate elini arka cebine attı ve sarı bir parşömen parçası çıkardı, çevik bir hareketle açtı ve el fenerini ona doğrulttu. Elinde çok büyük görünüyordu.

Okumaya başladı.

Büyü, Fransızca, Latince ve Sam'in tanımadığı başka bir lirik dilin karışımıydı. Nate'in yüksek ve tatlı sesi, kelimelerin neredeyse bir şarkı gibi duyulmasını sağlıyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Koleksiyoncu. "Hoodoo bağlama tılsımı."

"Onur duydum," dedi. "Ne yazık ki, kendi sesimle bunu engelleyebildiğim sürece-"

Sam Dean'in pelerinli figürün arkasında yükseldiğini gördü. Dean ilmiği başının üzerinde tutuyordu ve keskin, sert bir vuruşla aşağı doğru savurdu. Koleksiyoncu öne doğru yuvarlandı, bıçak elinden fırladı, cepleri açıldı, cüppesi dökülen gümüş paralarla çınladı.

Sam iblis bıçağını kaparken Dean, "Engelle onu, seni orospu çocuğu," diye homurdandı. "Yap şunu Sam."

Sam'in uyarılmasına gerek yoktu. Bıçağı kaldırdı ve Koleksiyoncu'nun göğsüne sapladı.

Koleksiyoncu çığlık attı, çırpındı ama dışarı çıkmadı. Dean, "Para Torbaları doğruyu söylüyordu," dedi. "İblis değil. Oh iyi. Sanırım bu-"

Koleksiyoncu yeniden doğruldu, yüzü uluyan bir öfke ve şiddet tüneliydi ve iki eliyle Sam'e saldırdı.

Parmakları Sam'in boğazına kilitlendi ve Dean'in nefes borusunu ezmeye çalışırken yaptığı gibi onu kol uzunluğunda tuttu.

Sam'in tepkisi tamamen içgüdüseldi. Sağ eli doğruldu ve iblis bıçağını sert ve hızlı bir şekilde sapladı. Bıçağı tekrar Koleksiyoncu'nun göğsüne, eğer Koleksiyoncu'nun bir kalbi varsa Sam'in kalbi olduğunu tahmin ettiği bölgeye sapladı. Figür feryat etti, boğuk, başarısız bir çığlıktı ve Sam onu tekrar bıçakladı, Koleksiyoncu düşene kadar iki kez daha.

Yere düştüğünde tamamen hareketsiz kaldı.

Nefes nefese kalan Sam geri çekildi ve başka bir yaşam belirtisi olup olmadığına baktı. Ama hiçbir belirti yoktu.

"Peki ya ilmik?" Tommy kapı aralığından sordu. "Ona çıplak elle dokunmayın yeter."

"Evet, bunu anladık." Sam bıçağı Dean'e uzattı, sonra eğildi, elleri hâlâ biraz titriyordu ve Koleksiyoncu'nun pelerininden bir kumaş şeridi keserek avucunun etrafına bir eldiven gibi sardı. Korunmuş bir şekilde ilmeği yerden kaldırdı -olması gerekenden daha ağır görünüyordu- sonra Tommy'ye bir bakış attı.

"Umarım buradan bir ulaşım aracınız vardır. Bu şeyi daha fazla tutmak istemiyorum."

YİRMİ ÜÇ

Jacqueline Daniels ofisine girip ışığı açtığında ve masasının yanında duran adamı gördüğünde saat 03:05'ti. Adam karanlıkta onu bekliyordu ve bir an için o kadar şaşırmıştı ki konuşamadı.

"Sen," diye başardı.

Adam kıpırdamadan durmuş, kara gözleriyle ona bakıyordu. Daha önce giydiği trençkotun önü açıktı ve kadın adamın elinde ya da üzerinde herhangi bir silah göremiyordu.

Nedense bu onu daha da tehlikeli gösteriyordu. "Buraya
nasıl girdin?"
"Lütfen ." "Siz
kimsiniz?"
"Konuşmamız gerek."

Daniels şakaklarında bir adrenalin dalgası hissetti, sanki başının iki yanına sıcak madeni paralar bastırılıyormuş gibi bir his. Yoldaki çarpışmadan sonra günün geri kalanını Winchester'ları arayarak geçirmişti. FBI da insan avına katılmıştı ve onların katılımı işini daha da karmaşık hale getirmişti.

"Konuşmamız gerek," diye tekrarladı.

"Tutuklusun," dedi ona. "Bugün otoyolda yaptığın gösteri seni tutuklamak için fazlasıyla yeterli bir sebep."

Dönerek adamdan uzaklaşmaya başladı ama adam bir elini kaldırdı ve kapı yüzüne çarparak kapandı.

"Şimdi lütfen ," diye talimat verdi.

Daniels onunla yüzleşmek için geri döndü. Cesur, sert kadın kolluk kuvveti rolünü bırakmıştı. Bunun yerini bir şekilde daha sert bir şey almıştı - soğuk, neredeyse klinik bir kopukluk havası.

"Neyle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok," dedi kesin ifadeyle. "Benim adım Castiel."

"Kendine ne dediğin umurumda değil." Masaya geri dönerek kelepçelerine uzandı ve daha önce geçirdiği araba kazasının sonucu olarak boynunun arkasında keskin bir acı hissetti. "Buraya, ofisime elini kolunu sallayarak girip bana emir vermeye başlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu senden daha büyük bir şey."

"Bu kasabadaki hiçbir şey benden büyük değil." Kelepçeleri öne doğru uzattı ama Castiel onun bileğini yakalayıp sıkıca tuttu. Hızlı ve zahmetsiz bir hareketle bileğini ters çevirerek tenine dövmeyi ortaya çıkardı. Hafifçe dokundu.

"Bu mühür seni korumayacak."

Daniels'ın yüzünde bir şüphe titreşimi belirdi ve sonra kayboldu.

"Beğendin mi?" dedi. "On iki yıl önce bahar tatilinde Mardi Gras'ta almıştım. Aptal çocuk işi, biliyorum ama..."

"Bana yalan söylüyorsun."

"Ya öyleysem? Senin ne düşündüğün neden umurumda olsun ki?"

Castiel, "Zaman çok kısa," dedi. "Tanık'a ihtiyacım var. Yahuda. Nerede o?"

Daniels başını salladı.

"Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

"İlmiği biliyorsun. Senin gözetimindeyken iki kez kayboldu." Gözleri tekrar mühre kaydı. "O işareti biliyorum."

Hiçbir şey söylemedi.

"Beni Şahidime yönlendir," diye talep etti. "Bir daha sormayacağım."

Şerif kıpırdamadı, Castiel'in bir an daha onun elini tutmasına izin verdi, Santeria dövmesi ortaya çıkarılmış küçük ama hayati bir yalan gibi aralarında dolaşıyordu.

Sonra beklenmedik bir şekilde gülümsedi ve elini geri çekti. Onu.

"İstediğin kadar sor Castiel... ya da her neyse. Dürt Başımın etrafında. Rahatına bak. Bütün gece kal." Gülümsemesi kayboldu. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Castiel'in tüm yüzü gerildi. Aslında ileri doğru hareket etmese de, varlığı onun tüm görüş alanını doldurana kadar hem daha büyük hem de bir şekilde daha heybetli görünüyordu. Sesi zorlukla bastırılmış bir öfkeyle titriyordu.

"Ben Tanrı'nın bir meleğiyim," dedi. "Burada olmak bana çok değerli bir zamana mal oldu. Asla geri alamayacağım bir zamana. *Bu çok önemli.*"

Daniels geri adım attı, gözleri büyüdü, otonom sinir sisteminin tepki verdiğini hissetti; kollarının altı terledi ve nabzı boğazında hızlandı, boynuna doğru pompalandığını hissedebiliyordu. Sonra kendini tekrar sakinleşmeye zorladı.

"Eğer gerçekten bir melek olsaydın," dedi, serseri bir çocuğa bakan sert bir anne gibi, "sana doğru yolu göstermeme ihtiyacın olmazdı, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Burası benim kasabam. Halkım siz gelmeden çok önce de buradaydı ve siz gittikten çok sonra da buradaki işlerle ilgileniyor olacağız." Gözlerinin üzerine düşen bir tutam saçı geriye doğru savurdu. "Şimdi sorularınız bittiyse, eve gidip biraz aspirin alacağım. Dangalağın biri bugün arabamı mahvetti ve başım fena halde ağrıyor."

Castiel elini uzattı, parmakları neredeyse gelişigüzel bir şekilde onun alnını okşadı.

"Daha da kötüleşmek üzere."

Şerif Daniels cevap vermek için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Zihni görüntüler ve hislerle dolup taştı - kör edici ışık ve tehdit edici karanlık, haklı öfke, tarihin savaş meydanlarında yürümek ve lütuf, ilahi lütuf.

Castiel, "Bir sormayacağım," dedi. "İlmik nerede?"

Bu sefer Daniels tereddüt etmedi. Farkında olmasa da dizlerinin üzerine çökmüştü ve sesi - artık cesur değil, hiç değil - kelimeleri hiç tereddüt etmeden kusuyordu.

"Kilisede. Kilisenin bodrum katında," dedi.

Tüm migren ağrılarının anasını geride bırakan bunaltıcı hisler nihayet azaldığında Castiel gitmişti.

Yavaşça ayağa kalkan Şerif Jacqueline Daniels, sendeleyerek masasındaki sandalyeye kadar ve sandalyeye yığıldı,

Yüzünü ellerinin arasına aldı.

Yaptığı şeyi düşünmeye bile dayanamıyordu.

YİRMİ DÖRT

Sam ve Dean kiliseden geldikleri gibi çıktılar. Baba ve oğul yorum yapmadan Winchester'ları kapıdan çıkarken takip ettiler. Tommy'nin pikabı arka girişin arkasına park edilmişti, Sam ön koltuğa tırmandı, ortada oturuyordu ve hâlâ ilmiği tutuyordu.

Arkalarındaki gölgelerde bir ayak sesi duyuldu ve Dean döndüğünde Castiel'in ara sokaktan çıktığını gördü.

"Vay canına." Tommy el fenerini kaldırdı. "Sen de kimsin be?"

Dean, "Sakin ol," dedi. "O iyi."

"Nerede o?" Castiel'in gözleri Sam'in elindeki ilmeğe kilitlenmişti. Sesi aciliyetle gerilmişti. "Onu gördün mü?"

"Tanık mı?" Dean başını salladı. "Üzgünüm Cass, dublörünü gönderdi. Bir Koleksiyoncu. Adam hiçbir şey bilmiyordu."

Castiel merdivenlerden inip kilisenin arka girişine doğru giderken onların yanından geçerken, "Bakalım bana ne diyecek," dedi.

"Ah, Cass...? Bunun da olacağını sanmıyorum." Melek durdu ve arkasına baktı. "Ne?"

"Sam bir nevi... onu öldürdü."

"*Ne*?" Castiel dehşete düşmüş bir halde ona baktı. "Aklından ne geçiyordu?"

Sam kamyonun kabininden, "Ya o ya ben," dedi.

"Bunun bize neye mal olacağının farkında olduğunuzu sanmıyorum," dedi Castiel. "İkiniz de farkında değilsiniz. Bencilliğiniz bize son şansımıza mal olmuş olabilir."

Dean, "Bencilliği onu *hayatta* tuttu," diye karşı çıktı.

Castiel'in yüzündeki üstü örtülü öfke ifadesi değişmedi. Bir şey - belki de pek çok şey- söylemenin eşiğinde gibiydi. Sonunda döndü ve arka merdivenlerden indi.

Tommy nefes verdi. "Sormalı mıyım?"

"Hayır," dedi Dean. Tommy istifa etmekten çok yorgun bir omuz silkmeyle kamyonetin park edildiği sokağa geçti ve Dean için yolcu kapısını açtı.

"Sorun değil," dedi Dean, "çocuk öne binsin. Gecenin bir yarısı."

"Sen ondan daha kötü durumdasın," dedi Tommy. "Ayrıca, arka tarafta onu meşgul edecek bir şey var."

"Yani bir oyun gibi mi?"

Tommy dalgın dalgın başını salladı. "Onun gibi bir şey."

Arabayla kiliseden uzaklaşıp boş, ay ışığının aydınlattığı ara sokağa girdiler. Tommy, Sam'in hâlâ kucağında tuttuğu ve yırtık bir kumaş parçasıyla dikkatle koruduğu ilmeğe bakarak kasabanın içinden kolayca geçti. Radyoda Marshall Tucker Band 'Can't You See'yi çalıyordu.

"Komik," dedi düşünceli bir şekilde, "hayatın boyunca bir şey hakkında hikayeler duyarsın ve sonunda onu bulduğunda neredeyse hayal kırıklığına uğrarsın, anlıyor musun?"

"Onu yok etmeliyiz," dedi Sam. "Er ya da geç."

"Savaş alanında," dedi Tommy. "Bu işin olması gereken yer orası."

"Neden orası?"

"Çünkü ilk bağlandığı yer orasıydı. Aristede Percy onu tıbbi bir çadırda bir araya getirdi. Jubal Beauchamp'ın cesedini dikmek için kullandığı düğümlerin aynısını kullandı."

Dean'in telefonu çaldı. Onu çıkardı ve ekrana baktı. "Bataklığa batırıldıktan sonra kendine gelmiş olmalı," dedi.
dedi ve KONUŞ'a bastı. "Hey, Bobby."

Sam bir yandan Bobby'nin söylediklerini dinlerken bir yandan da elindeki bıçağa bakan kardeşini izledi.

"Bobby, neler oluyor dostum?" Bobby'nin sesi bir vızıltı , sözcükler anlaşılabilecek kadar net değildi. "Ne? Evet, yaptık." Sam'in kucağındaki ilmeğe ve sonra tekrar bıçağa baktı.

"Şimdi bunu yapmaya hazırlanıyoruz. Savaş alanında." Tommy'ye bir kaşını kaldırdı. "Ne kadar uzakta?"

"Neredeyse geldik," diye Tommy. "Gördün mü?"

Pencerenin dışında, yamaç ay ışığında beliriyordu, ancak doğuda şafak öncesi ışığın ilk ipuçları belirmeye başlamıştı. Sam kraterlerin arasında hâlâ yayılmış olan çadırların şekillerini seçebiliyordu. Sarah'nın, birileri yurttaşlarına ne olduğunu açıklayana kadar kamptan ayrılmayı reddeden canlandırmacılar hakkında söylediklerini hatırladı.

"Yani evet, biz..." Dean durdu. "*Ne*? Tekrar söyler misin?"

Kamyonet park yerinde gıcırdayarak ilerledi ve durdu. Sam ne olduğunu soramadan kamyonetin arkasında bir şeylerin gümbürdediğini duydu. Bataklıktan dönerken onu ve Dean'i örten muşamba yerinden oynuyordu. Altında tekmelenen ayaklar ya da yumruklar gibi bir gürültü vardı. Sam omzunun üzerinden baktı ama ne olduğunu göremeyecek kadar karanlıktı.

"Tommy? Nate iyi mi?"

"Evet," dedi Tommy. "Kendi başının çaresine bakabilir."

"Emin misin? Daha kaç yaşında? On bir mi? "

"Bekle bir saniye," diye araya girdi Dean, sesi aceleyle keskinleşmişti, "Bobby ilmiği *kesmememiz* gerektiğini söylüyor. Eğer bunu yaparsan-"

Kamyonun arkasındaki bir şey çığlık attı.

YİRMİ BEŞ

Dean dışarı fırladı ve arka tarafa koştu.

Muşambayı yakaladı ve yırttı. Altında ne gördüğünü anlaması birkaç saniye sürdü. Gölgelerin arasında boğuşan iki figür vardı; biri diğerini yere yatırmış, kurbanını bir dizi hızlı ve acımasız yumrukla yere sermişti. Çığlıklar daha yüksek, daha yoğun hale geldi.

"Onu rahat bırakın!" Dean bağırdı ve saldırganı bir kolundan kavrayarak geriye savurdu. Adam kendi etrafında dönerken, tutunduğu kolun Nate McClane'e ait olduğunu fark etti.

"Ne...?"

Çocuk ona vahşi bir sırıtışla karşılık verdi. Dean dönüp kamyonun altından arkasına bakan kurbanın yarı baygın yüzüne baktı. Sarah Rafferty'ye baktığını fark etti.

"Sarah?"

İnledi, dudakları kelimeleri zorlukla şekillendirebildi.

"Yardım edin..."

"Ona ne yaptın?" Dean dönüp Nate'e bakarak sordu.

Çocuk hâlâ sırıtıyordu, dudakları ağzındaki her dişi ortaya çıkaracak şekilde geriye doğru sıyrılmıştı.

Gözleri karardı.

Öndeki pikabın her iki kapısı da açıldı. Sam aşağı atladı ve bir an sonra Tommy McClane kendi tarafına geçerek telaşsızca kamyonetin arkasına doğru ilerledi.

McClane'in sırıtışı oğlununkiyle eşleşti. Gözlerinin içi kalın siyah mürekkeple dolmuş gibiydi. Ay ışığından bir örtü, doğaüstü bir örtü gibi üzerine uzanıyordu.

"Kızı oynaması için aldık," dedi McClane, "sadece eğlence olsun diye. Güzel bir ödül, sence de öyle değil mi? Bir e-kitaptan daha iyi olduğu kesin."

"Bütün bunları ilmeği ele geçirebilmek için mi yaptın?" Dean söyledi.

McClane-iblisi, "Diyelim ki Judas ve Koleksiyoncuları, herkesin sırayla almasına izin verme konusunda biraz fazla bencil davrandılar," diye alay etti. "Bu yüzden ben ve akrabalarım onu kendimiz aramaya başladık."

Dean yamaçta karşılaştıkları iblisleri ve otoyoldakileri düşündü.

"Senin akraban."

"Planlarımız var," dedi McClane. "Büyük planlar."

Dean başını salladı.

"Kahretsin! İlk seferinde seni doğru tahmin ettiğimi *biliyordum.*"

"O odaya asla adım atamazdık." McClane başını salladı. "Ama bunu bizim için yaptınız." Nate-demon'a baktı. "Devam et. Bitir işini."

Nate hırlayarak Sarah Rafferty'ye doğru hamle yaptı. Sam onu omuzlarından yakaladı ve yüzünü kamyonun yan tarafına çarptı. İblisin kafası sekti ve yere yığıldı.

Kendisinden bir şeyin koptuğunu hissetti ve ilmeğin gittiğini fark etti - iblisi yakaladığında onu kaybetmişti.

McClane şimdi onu yakalamıştı. Sam'in gözlerinin algılayabileceğinden neredeyse daha hızlı bir şekilde iblis onunla saldırdı, sarmalı Dean'in bileğine doladı ve bıçağı elinden çekip aldı.

Sam McClane'e doğru hücum etmeye başladı ve arkasından gelen acı kafasında patlayarak görüşünü paramparça olmuş bir elmas taklidi kaleydoskopuna çevirdi. Sendeleyerek döndüğünde, Nate'in yumruğunu ovuşturarak kendisine sırıttığını gördü. Ve iblisin arkasında, Sarah'nın sürünerek uzaklaştığını, yavaşça, acı içinde karanlığa doğru ilerlediğini gördü.

Solunda McClane Dean'i dizlerinin üzerine çöktürmüş tekmeliyordu. Dean ayağa kalkmak için mücadele etti ve McClane onu tekrar, daha sert bir şekilde tekmeledi. Kahkahasının soğuk şakırtısı, bir müze zeminine bir torba misket döken biri gibiydi. İçinde insani hiçbir şey yoktu.

"Hazır mısın?" diye sordu ve Nate başını salladı. Çocuğun yüzüne yayılmış olan kötücül heves ifadesi neredeyse müstehcendi.

Bıçağı kaldıran McClane, ucunu ilmeğin ilk sarımına sokarak yukarı doğru itti. Bıçak kenevirin örgüsünü yırtarken Sam bir yırtılma sesi duydu.

Siyah sızıntı, enfekte olmuş bir bağırsak ilmeğinden akan drenaj gibi ipten fışkırarak McClane'in ellerinden aşağı ve dirseklerine kadar aktı.

Sam onu görünce ipin ne kadar ağır olduğunu hatırladı ve bunun nedeninin ipin Tommy'nin ellerinde canlı ve nabız gibi atıyor olması olduğunu anladı. Siyah madde yükselirken, gece havasında parıldarken, morg minibüsünün arkasında gördükleri gibi hareket ederken baktı.

Moa'ah.

Başlarının üzerinde dönüp durdu ve kendini dışarıya, savaş alanına ve tepeye doğru fırlattı, gün doğumundan önceki kasvete karşı daha büyük bir siyahlık çizgisi.

Ani bir gök gürültüsü patlaması dünyayı sarstı, tepenin yamacında yanıp sönen ve titreyen ışıklar, bir dizi sessiz film titreşimiyle manzaranın tüm kıvrımlarını aydınlattı.

Hayır, Sam fark etti, *gök gürültüsü değil. Silahlar.*

Tepenin üzerinde, eyalet polisinin indiremediği kuşatma obüslerini yöneten figürler belirmeye başladı. Her saniye daha fazlası yükseliyordu.

Toprağın içinden yükseliyor gibiydiler.

Ama değillerdi; giydikleri etten giysiler, savaş alanını terk etmeyi reddeden canlandırmacıların bedenleriydi.

* * *

"Ah." Son halkaya ulaşan McClane, sanki daha büyük bir direnç bekliyormuş gibi bıçağın açısını değiştirdi. "Yedinci bobin. Şimdi Yehuda'nın ilmeği neden bu kadar yakından korumak istediğini anlayacaksınız."

Dean ona saldırdı.

İşe yaramalıydı. McClane ona bakmıyordu bile, görünüşe göre hâlâ elindeki işe dalmıştı. Ama Dean'in yumruğu ona doğru geldiğinde, McClane ilmikle el değiştirdi, sonra neredeyse gelişigüzel uzanıp Dean'i bileğinden kavradı, onu yana doğru savurdu ve radyal sinirine baskı uyguladı.

Buzbir acı Dean'in kolundan yukarı fırladı ve dizleri altından çıkarak onu yere düşürdü.

"Nate?" McClane seslendi. Nate kamyonetin içinden, elinde Sam Winchester'ın silah rafından bir İç Savaş tüfeği olarak tanıdığı bir şeyle dışarı çıktı. Silahı kolaylıkla kullanan çocuk nişan aldı ve tetiği çekti. Namludan çıkan parıltı önündeki havayı tutuştururken kulak zarını patlatan düz bir ses duyuldu. Dean geriye doğru savruldu, iki büklüm oldu ve yüzüstü toprağa düştü.

"Dean!" Sam bağırdı.

McClane döndü ve spekülatif bir şekilde ona baktı.

"Umarım seni kırmak biraz daha zor olur," diyerek iblis bıçağını çekti, geriye doğru eğdi ve yakın mesafeden Sam'e fırlattı.

YİRMİ ALTI

Jacqueline Daniels'ın başı acımasızca zonklamaya devam etti.

Saat sabahın dördüydü ve o hâlâ ofisindeydi. Yardımcısı Jerry'yi Winchester'ların motelindeki gözetimden çağırmıştı. Çavuş Earl Ray Harris ve bir avuç eyalet polisinin yanı sıra bir FBI ajanıyla birlikte gelmişti.

Onlara ilmikten, savaş alanından çıkardığı otuz gümüş parçadan ya da Mission's Ridge'deki İlk Pentekostal Kilisesi'nin bodrumunda yaptığı son kazılardan bahsedemezdi.

Kendini Castiel olarak tanıtan trençkotlu meleğin son ziyaretini kesinlikle açıklayamazdı. Ayrıca, onlara gerçeği söylese bile, hiçbiri ona inanmazdı.

"Otoyolda olanları tekrar gözden geçirelim," dedi FBI memuru, Andrew Tremont adında otuzlu yaşlarında bir kariyerist. Son bir saat içinde Şerif Daniels, Ajan Tremont'un statüsünü sessizce yerel baş ağrısından dünya çapında bir hemoroide yükseltmişti çünkü soruları daha az rastgele ve daha çok onun özel soruşturmasının nasıl ve ne zaman dağıldığına odaklanmıştı.

Ayrıca, onun kahvesini içiyordu - normalde mikrodalganın altında sakladığı French Roast'u.

"Birinin yolun ortasına, aracınızın önüne çıktığını ve sizi durmaya zorladığını söylediniz. Bu kişinin iki adamla birlikte çalıştığına inanmak için bir nedeniniz var mı?"

Daniels, "Sana bunu zaten söyledim, sadece zaman kaybediyoruz," dedi. "Ayrıca, burada soruşturma altında olan ben değilim."

Tremont kupasını dudaklarına götürdü ve gürültüyle yudumladı.

"Şerif, bizi aradığınızı hatırlatabilir miyim?"

"Kendilerini Federal Ajan olarak tanıtan birkaç adamı yakalamama yardım etmek için, soruşturmamı parçalara ayırmak için değil."

"Hedeflerimizin birbirini dışlamayabileceğini iddia ediyorum." Tremont'un ağzında iki ons daha birinci sınıf kahve kayboldu. Tremont, "Şimdi, DMORT çalışanlarımızdan ikisi sizi Phil Oiler'ın cesedinden bir şey alırken ve onu bir torbaya koyarken gördüklerini iddia ediyorlar," dedi. "İçlerinden biri şıngırdadığını söyledi."

"Jingled?"

"Bozuk para gibi. Bana bu konuda bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Bu doğru. Bir cesetten bir torba çeyreklik çaldım." Daniels gözlerini yumdu ve Eyalet Polislerinden birinin, hatta kendi yardımcısının onu savunmasını bekledi. Jerry uyanık kalmayı bile akıl edememişti.

Hiçbiri konuşmayınca, Fed'e ters ters baktı. "Bakın, Ajan Tremont..."

"Bileğinizdeki dövme çok ilginç, Şerif. Kaynağını sorabilir miyim?"

"Bu ne-?"

BOOM!

Herkes ayağa fırladı ve sandalyelerini geri çekti.

Jerry uyukladığı koltukta doğrulup, "Yine mi?" diye inledi.

Tremont kaskatı kesildi, sonra ayağa kalktı, gömleğinin paçasından dökülen kahveyi sildi ve fincanı bir kenara bırakarak sokağa bakmak için ön pencereye doğru yöneldi.

"Savaş alanında kimi görevlendirdiniz?" Daniels Çavuş Harris'e sordu.

"İki ayrıntı," dedi Harris. "Gece yarısı hala o canlandırmacıların gitmesini sağlamaya çalışıyorlardı."

Başka kimse konuşmadı. Dışarı çıktılar.

YİRMİ YEDİ

Sam bıçağı savuşturdu.

Alçaktan uçan bir kuyruklu yıldız gibi başının yanından tıslayarak geçti ve tekrar ayağa kalktığında hem Tommy hem de Nate McClane ona doğru geliyordu. Nate silahını atmış ve iblis öldüren bıçağı aramak için etrafta dönüp duruyordu.

BOOM!

Ufuk çizgisi şimdiye kadarki en büyük patlamayla patladı, Sam'in saçlarını geriye savuran ve kamyonetin amortisörleri üzerinde yanlara doğru sarsılmasına neden olan büyük hava dalgaları yükseldi. Kamyonetin arkasına fırladı, silah rafının üstündeki pencereyi tekmeledi ve tüfeği ve tuz kutusunu aşağı çekti.

Silahı kırıp açtı, içine tuz attı ve mekanizmayı çalıştırdı.

Nate'e doğrulttu. Çocuk
dondu kaldı.

"Lütfen, bayım." Genç yüz bir anda pürüzsüz ve masum bir hal almış, boyundan büyük işlere kalkışan sıradan bir çocuğun yüzüne dönüşmüştü. Gözleri siyahtan soluk maviye dönmüştü ve korku dolu gözyaşlarıyla doluyordu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Sam nefes aldı.

"Evet," dedi, "biliyorum."

"Bana bir şans ver."

Bu bir tuzak. Ve eğer buna kanarsan, düşündüğümden daha büyük bir aptalsın demektir.

Yine de...

Sam tereddüt etti. Tüfek şimdi avucunda çok ağırdı. Silahı biraz indirdi.

Ve Nate-demon ona doğru hamle yaptı.

Sam tüfeği anında geri aldı. Tetiği çekti.

Namlu kükredi, ağzından fışkıran kaya tuzu fırtınası iblisi parçaladı. Nate'in derisinden çocuk boyunda canlı bir duman salının çığlık çığlığa çıktığını ve sol tarafta bir yerde Sam, Tommy McClane'in çığlık atmaya başladığını duydu. Dudaklarından bir düzine farklı dilde küfürler dökülüyordu. Sam çevirisini duymak için beklemedi.

Kırık arka camdan kamyonetin kabinine doğru kıvrılarak sürücü koltuğuna oturdu. Anahtarlar hâlâ kontaktaydı. Anahtarları çevirdi, kamyoneti geri vitese taktı, direksiyonu çevirdi ve gaza basarak kamyoneti geri fırlattı.

Farların ışığında, Tommy McClane'in kendisine doğru baktığını gördü.

Ama Dean gitmişti.

Karşıdan gelen kamyonun farları tarafından kıstırılan, kendisine Tommy McClane diyen şey yerinde durdu.

İlmeğin son halkasını bir yerlerde kaybetmişti.

Plan bu değildi, Winchester'ları savaşın ortasında, oyunun sonu gelmeden vurmak. Ama plan, oğlunun kaya tuzu dolu bir tüfekle parçalanmasını da içermiyordu. İblis bunu gördüğünde.

Oh, bunu gördüğünde...

McClane'in çenesi gerildi. Öfke, bir dağlama demirinin düz yüzeyi gibi kalbine ağır geliyordu. Düzgün düşünemiyordu. Fırlatacak bir şey bulmak için hızla etrafına bakındı ve bir yerlerden sökülmüş kısa bir ahşap direk buldu. Tüm gücüyle kamyona doğru fırlattı. Çarpmanın etkisiyle cam kırıldı ve Sam Winchester refleks olarak eğildi ama sonra hızla direksiyonun arkasına oturdu.

McClane ön camdan Sam'in yüzünü görebiliyordu ve bu kendi öfkesinin bir aynasıydı.

Son saniyede yoldan çekilerek pikabın yanından geçip gitmesine izin verdi.

Sam park yerinde direksiyonu kırdı ve kamyoneti döndürdü. Dean'i hiçbir yerde göremiyordu ve zamanı tükeniyordu.

Tepede, kuşatma obüsleri geceden kalan her şeyi paramparça ediyordu. Saldırı o kadar amansızdı ki, silah seslerini yankılardan ayırt etmek imkânsızdı. Doğuda, şafağın parıltısı Dünya'nın kenarı boyunca titriyordu, alçak ve kırmızıydı ve ağaç tepelerinin arasından süzülüyordu, sanki gökyüzünün kendisi saldırıdan kanıyormuş gibi.

Sam pikabın direksiyonunu tekrar kırarak savaş alanına, çadırlara ve ağaçlara doğru yöneldi. Solunda bir yerde, eski demiryolu kulübesinin yanındaki İç Savaş buharlı lokomotifini seçebiliyordu. Patlamaların arasında, kamyonetin motorunun üzerinden çığlık sesleri duydu.

Tepeden aşağıya doğru fırtına gibi inen üniformalı figürlere baktı. Bazıları mavi, bazıları gri giymişti. Eski bir kehanetin gerçekleşmesi gibi, yokuştan aşağı yan yana, taraf gözetmeksizin koşuyorlardı.

Ve işte, Yankee, Asi'yle birlikte sefere çıkacak.

Hepsi de otantik görünümlü İç Savaş silahları taşıyordu. Sam Winchester bu mesafeden, bu puslu, dumanla örtülü şafak öncesi ışığında kesin olarak bilemese de, her birinin aynı akik siyahı gözlere sahip olduğuna dair hastalıklı bir his vardı içinde.

McClane'in söylediklerini düşündü.

"Benim akrabam."

Dean, diye düşündü sefilce, *?*

Önünde, adamlar çadırlardan çıkmaya başlamıştı bile. Yeniden canlandırmacılar - bedenleri iblisler tarafından ele geçirilmemiş olanlar - iç çamaşırları ve uzun donlarıyla ayakta duruyor ve yamaçtan aşağıya inen figür dalgasına bakıyorlardı. Pikabın farları yüzlerine vuruyor, bir kâbustan uyanıp da kâbusun kendilerini takip ederek gerçeğe dönüştüğünü fark eden uykucuların şaşkınlığını ortaya çıkarıyordu.

Yukarıdan bir topçu ateşi daha duyuldu, hemen ardından patlama sesi geldi, saldırganların uzun gölgeleri çimenlerin üzerinde ileriye doğru titreşti ve akıl almaz derecede büyük ve kavrayıcı bir pençenin parmakları gibi aşağıya indi.

"Dikkat et!" Sam pikabın kornasını avuçladı ve basılı tuttu. Kornanın genizden gelen sesi, savaşın gürültüsü karşısında anlamsız derecede küçük kalıyordu. "Çıkın buradan! Kaçın!"

Kamyonet bir tümseğe çarpıp şiddetle yukarı doğru savruldu ve süspansiyonu parçalayan bir çatırtıyla amortisörlerinin üzerine sertçe indi. Sam çadırları ve adamları, ağaçları, dereyi ve ötesindeki yamacı gördü, şimdi hepsi daha yakındı, ama kardeşi orada değildi, hiçbir yerde değildi ve eğer onu yakında bulamazsa-

Önündeki ağaçların arasından bir figür fırladı ve farların arasından geçerek on beş adım öteye fırladı. Sam'in onu tanıması için yeterli zamanı vardı, ismi kısa bir süreliğine zihninden geçti-

Sarah Rafferty.

-Şimdiye kadarki en büyük obüs mermisi pikaba tam isabet edip onu yanlara ve havaya fırlattığında, Sam Winchester'ı da beraberinde fırlattı.

Kamyon yere çarptı, parçalandı ve alevler içinde kaldı.

Saat tam olarak sabahın beşiydi.

YİRMİ SEKİZ

Ayağa kalk.

Bu babasının sesiydi. Dean bunu nerede olsa tanırdı. Yaşlı adam tam karşısında durmuş, aşağıya bakıyor ve buna yol açan olaylar dizisinden hiç etkilenmemiş gibi görünmüyor olmasaydı bile.

Yapamam baba. Dean'in zihninde bir yığın izlenim ve yanıt etkisiz bir şekilde bocalıyordu. *Vuruldum. Orospu çocuğu beni vurdu. Sen de gördün.*

Gördüğüm şey, kendi aptallığı yüzünden gafil avlanan bir adamdı, John Winchester anlayışsızca karşılık verdi. *İçinde bulunduğu koşullar ve aptallığının genişliği göz önüne alındığında, ölmediği için şanslı olan bir adam gördüm.*

Baba, nasıl oluyor da Abraham Lincoln gibi konuşuyorsun? diye düşündü Dean ve işte o zaman babasının sakalına ve soba şapkasına kadar Lincoln gibi *giyindiğini* fark etti. Göğsündeki ve sağ omzundaki yakıcı acıya rağmen bu fikir ona saçma bir şekilde komik geldi. Burada, otoparkın kenarında toplanmış, eski bir İç Savaş tüfeğinden fırlayan şarapnel parçasından akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Phil Wagner'in balmumu müzesinde göründüğü kadar gerçek olan Büyük Özgürleştirici'nin kendisi de tepesinde yükseliyordu.

Baba...?

Dean .

Dik durmak için savaştı.

Ve soğuk metale

dokundu.

Babası Lincoln bir heykeldi.

Bir insan değil. Bronz bir benzerlik. Sarp ve sert. Savaş alanına bakan beton bir kaidenin üzerinde duruyordu, bir elini uzatmıştı.

Mission's Ridge'e kaçınılmaz kaybının nedenini işaret edercesine sürekli kuzeye doğru ilerliyordu.

Dean dünyanın yağlı menteşeler üzerinde kendisinden uzaklaştığını hissetti ve tüm dengesi bozuldu.

Sonra gerçekten de heykele yapıştı, kendini dik tutmak için Honest Abe'in kolunu kavradı.

Ne kadar kan kaybettim ki?

Sirenler uzaktan uğulduyor, hızla yaklaşıyorlardı. Dean tepeden gelen çığlıkları, Asi Çığlığı'nı duydu ama bu ona viskiyi ve Billy Idol'ı hatırlatıyordu.

Beyni her şeyi zorlanıyordu.

Tommy McClane bıçağı kaptı ve serbest bıraktı.

Bu.

Dean gözlerini kıstı ve kamyoneti gördü - Tommy McClane'in kamyoneti, hain piç, patlamaların arasında, savaş alanındaki çimenlerin üzerinde çılgınca savruluyordu. Direksiyondaki her kimse sanki ayaklarıyla sürüyormuş gibi görünüyordu.

Ama Sam nerede?

Bu soru düşüncelerinde yeni bir netlik çizgisi açtı, en azından geçici olarak, uğraştığı şeyin aslında bir sıyrık olduğunu fark edecek kadar uzun bir süre, ve bu güzel bir aldatıcı ifade değil miydi? *Sadece bir et yarası.*

Ve işte *Rezervuar Köpekleri*'ndeki Harvey Keitel geldi: *Diz kapağı dışında, bağırsak vurulabileceğiniz en kötü yerdir. Çok acır ama ölmezsiniz.* Ve yüce Tanrım, derin fiziksel ıstırap anlarında bile popüler kültür öğeleri gelmeyi bırakacak mı?

Şimdi kırmızı ve mavi baloncuk ışıkları park alanında yanıp sönüyordu. Şerifin araçları.

Polisler.

"Harika," diye mırıldandı Dean. "Mükemmel. Bu-"

THOOM!

Sağında, belki de yüz metreden daha az bir mesafede, bir top mermisi Ford'un arkasına isabet etti, onu havaya uçurdu ve genç sahibinin ilgisini kaybettiği bir Matchbox arabası gibi havaya fırlattı.

Bunu izleyen ürkütücü sessizlikte, lastiklerin gıcırdadığını, çakıl püskürttüğünü duydu. Kapıların açıldığını. Sesler. Polis sesleri.

"," dedi bir ses.

Dean heykelin kolunu bıraktı ve kendini McClane'le yüz yüze bulmak için sendeleyerek etrafına bakındı. Piç kurusu artık silahlı değildi ama dürüst olmak gerekirse Dean artık bir silaha ihtiyacı olacağını bile sanmıyordu. McClane onu sivri bir sopayla dürtebilir ve işini bitirebilirdi.

Bull. Ben ölmüyorum.

McClane, "Bu arada az önce kardeşini öldürdük," diyordu. "Kanlar içinde kaldığında o kamyonetin içindeydi." Yüzüne tamamen insanlık dışı bir sırıtma yayıldı. "Ortağıma yaptıklarının intikamı."

"Onu cehenneme geri mi gönderdin?" Dean öyle dedi. "Güzel. Ama Sam'in öldüğü konusunda yalan söylüyorsun."

"Bunu sana söyleten ne?"

"Bunun için çok çalıştın. Ve Sam senin için çok önemli." İblis sanki

düşünmek için durakladı ve garip bir şey yaptı-

başını salladı.

"Haklısın," dedi McClane. "Öyle."

"Peki tüm bunlar ne hakkında? Seninle ve 'akrabanla' mı?"

McClane soruyu sanki onu ilgilendirmiyormuş gibi elinin tersiyle itti.

"Tekerlekler içinde tekerlekler. Bunların hepsi, bu tür insanlar için

fazla sofistike.

sen."

"Biliyor musun," dedi Dean, "sanırım seni sadece bir cahilken daha çok seviyordum."

"Ah," diye gülümsedi iblis ama bu sakinliğin ardında bir sabırsızlık titreşimi, iblisin şaşkın sükûnetinin derinliklerine gömülmüş bir öfke alevi var mıydı? Dean öyle olduğunu düşünüyordu. Bunu orada görmek ona bir doz kötücül tatmin verdi.

"Her neyse, artık bunları geride bıraktık, değil mi?" McClane bıyıklı çenesini Dean'in sağ göğüs duvarının parçalanmış derisine doğru eğdi. "Omzun nasıl bu arada?"

" acıyor."

"Güzel."

Dean onu görmezden geldi. Şimdi iblisin ötesine, park yerinde flaşları yanıp sönen polis arabalarına bakıyordu,

Şerif Jackie Daniels'ın kendisi de elinde telsiziyle savaş alanına doğru ilerliyor ve bir grup eyalet polisine liderlik ediyordu. Gökyüzü tekrar patladığında bir Gümbürtü daha duyuldu ve hepsi oldukları yerde durdu.

Gözlerini tekrar McClane'e diken Dean dik durdu. "Peki plan nedir?"

McClane bir kaşını kaldırdı.

"Anlayamadım?"

"Beni ve kardeşimi öldürüyorsunuz, sonra iblis ordunuz kasabayı ele geçiriyor ve büyük bir parti veriyor. Konfederasyon bayrağını dalgalandır, savaş kahramanlarını oyna. Kaçırdığım bir şey var mı?"

"Hayır," dedi McClane. "Bence her şeyi çok güzel açıkladın."

"Judas seni yakaladığında ne olacak?"

"Çok geç olacak."

"Evet," dedi Dean. "Bu konuda haklısın."

McClane başını eğdi.

"Bana katılıyor musun?"

"Kesinlikle."

"Neden?"

Dean başını salladı.

"Çünkü ben ve Dürüst Abe senin Asi kıçını tekmeleyeceğiz."

İblisin soğukkanlılığında bir şey kırıldı. Bulanıklaşan tek bir adımla Dean'e saldırdı, ona doğru uçtu ve onu tekrar yere serdi. Dean asfaltın artık tanıdık gelen sülfürik tadını aldı.

Merhaba, asfalt.

McClane onun üzerine bastı ve ayağını geri savurarak omzuna tekme attı.

Tam kurşun yarasından.

Acı kutsal değildi. Sinir demetleri içinde feryat ediyordu. Dean çığlık attı. Kendini tutamadı. McClane onu tekrar tekmeledi.

İblis tekmeler arasında konuşuyordu. Kramponunu salladıkça kelimeler tükürüyordu.

"Winston'a ölümüne işkence ettiğimde-"

Tekmele.

"Bundan daha eğlenceli olamaz diye düşünmüştüm."

Tekmele.

"Ama *bu-*"

Tekme.

"*Bunu yapar-*"

Tekmele.

"Yaşlı büyükbabanın Studebaker'ının arka koltuğundaki kuru bir kambur gibi hissediyorum."

Dean McClane'in ayaklarının dibinde kıvrandı. İblisin Red Wing botlarının uçlarından kan damlıyordu. Yarı bağlanmış bağcıklardan birinden bir damla kan sarkıyordu. Tekrar çığlık atmaya çalıştı ama başaramadı. Sağ tarafının tamamı uyuşmuştu ve buna yüzü de dahildi. Ancak uyuşmuş olması bir şekilde yüzünün yanıyormuş gibi hissetmesine engel olmamıştı.

McClane zafer kazanmış gibi onun üzerinde yükseliyordu. Dean onun bacağını geri çektiğini, son bir tekme atmaya hazırlandığını görebiliyordu, ya onu bayıltacak ya da omuriliğini kıracak bir darbe.

"Güle güle Dean."

Bot tekrar öne doğru fırladı. Bu kez Dean nasıl olduysa sağlam koluyla uzanıp onu yakalamayı başardı ve can havliyle tutundu. Bu hareket o kadar ani, o kadar beklenmedikti ki McClane'in dengesini bozdu ve Dean onu öne doğru ittiğinde iblis yarı duyulabilir bir şaşkınlık homurtusuyla yere yığıldı.

Dean McClane'i saçlarından yakaladı ve yüzünü kaldırıma çarptı. Bir şey parçalandı; bir şey patladı. Yüz kemikleri. Kıkırdak. Dişler.

Unutma, içimden bir ses araya girdi, *bu sadece bir et giysisi, bir zamanlar içinde bir insan* vardı-

O anda Dean'in umurunda değildi. McClane-iblis'e tekrar, sert ve hızlı bir şekilde vurdu, hâlâ momentumu varken. Adrenalin kapsülleri motor korteksinde patlıyor, havai fişek dizileri gibi açılıyor, sağlam kolunun kaslarından sıcak enerji telleri fırlatıyordu.

Altında, McClane boğuk bir uluma sesi çıkardı ve ağzına bir ağız dolusu çakıl taşı ve moloz tükürdü ve bu Dean'in kulaklarına müzik gibi geldi. Bir anda, eğer mecbur kalırsa bunu bütün gece yapabilecekmiş gibi hissetti.

"Seni değersiz pislik," dedi McClane. "Bak yüzüme ne yaptın."

İblis bir tarafa doğru eğilerek Dean'i yere düşürdü ve iki eliyle boğazına sarıldı. Dean başını kaldırıp McClane'e baktı. Yüzü çökmüş, sızan bir harabeye dönmüştü. McClane'in tutuşu Dean'in soluk borusunu sıkıştırdı ve Dean nefes alamadı.

Siyahlık büyük bir çığ halinde üzerine doğru kaymaya başladı.

Sonra, çığlık atarak.

Ama bu sefer o değildi.

McClane çığlık atıyordu.

Dean'in boğazını saran eller gevşedi ve gevşedi. İblisin kanlı oval ağzı ardına kadar açıktı ve kanlı bir şekilde uluyordu. Arkasında, Şerif Jackie Daniels omzunun üzerinde durmuş, aşağı uzanmış, boynunun arkasına bir şey yapıyordu. Dean bu açıdan ne olduğunu tam olarak göremiyordu... ve gördüğünde de bir anlam veremiyordu.

Şerif bileğinin iç kısmını McClane'in boynuna doğru tutuyordu. Ona vurmuyor, yakalamıyor, hatta dokunmuyordu bile. Ama bu, McClane'in sinip sızlandığı, çekilmeye çalıştığı ama çekilemediği karnının üzerine yığılıp kalmasına yetti. Daniels onun yanına çömeldi ve bileğini doğrudan etine bastırdı.

Dean'e bakmıyordu. Onun orada olduğunu bile fark etmemiş gibiydi. Dikkatinin her zerresi Tommy McClane'e odaklanmıştı. "İstediğin kadar mücadele et," dedi. "Bu dövme üzerinde olduğu sürece Bu et giysisini bırakmayacaksın. O yüzden bana bilmek istediklerimi söyle." Yüzü McClane'in başının hemen yanına gelene kadar daha da . Sesi yüksek olmasa da Dean, McClane'in kulağına söylediği sözleri çok net bir şekilde duyabiliyordu.

" nerede?"

YİRMİ DOKUZ

Sam kendine geldiğinde, yanan savaş alanında kollarından tutularak geriye doğru sürükleniyordu. Botlarından biri çıkmış ve ayak bileği greyfurt büyüklüğünde şişmişti. Migren boyutundaki acı zonklamaları görüşünü sarsıyor, düşüncelerini bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Sam sessizce inleyerek arkasına baktı. Onu çeken iki adam da canlandırmacıydı, biri Birlik, diğeri Konfederasyon askeriydi. Asi olan cep telefonuna bağırıyordu. Yankee'nin elinde ilk yardım çantası vardı.

Etrafında dünya alev alev yanıyordu. İç Savaş üniformalı adamlar her yöne doğru çılgınca, düzensiz bir şekilde koşuyordu. Daha fazla üniformalı figür -McClane'in şeytani akrabası- silahlarını havaya kaldırmış ve hazır bir şekilde yamaçtan aşağı bağırıyordu. Kaç kişi olduklarını söylemek imkânsızdı ama belki yüz kişi, belki de daha fazla olduklarını düşünüyordu. Zamandaki bir yaradan fışkırıyor, günlük yaşamı tarihin sayfaları kadar uzak olan tozlu bir çağdan kaynıyor gibiydiler. Yine de yeterince gerçektiler.

Sam izlerken, iblislerden biri mavi Birlik üniforması giymiş bir re-enactor'a doğru koştu ve süngüsünü adamın boğazına sapladı, sonra bir zafer çığlığıyla çekip çıkardı ve hala damlayan bıçağı havaya kaldırdı. Sabah güneşinin ilk ışıkları parıldayan ucu öptü ve kızıl bir parlaklıkla geri döndü.

Sam'in başı döndü.

Sonra kamyoneti hatırladı. Ve Sarah

Rafferty.

Buradan, elli metre öteden görebildiği kamyon, derenin kenarına düşmüş, yanan bir metal yığınıydı. Kabinden yayılan alevler selvi ağaçlarını sarmıştı,

ve muhtemelen sadece alevlerin yansıması olmasına rağmen, derenin kendisi alev almış gibi görünüyordu.

Peki ya Sarah? Ve

Dean?

Sam, havan topu mermisi onu havaya fırlattığında sürücü koltuğundan düşmüştü. Geriye dönüp baktığında, Tommy McClane'in Ranger'ının başının üzerinde havada döndüğünü görecek kadar bilinci kalmışken, yerçekimi onu yakalayıp aşağıya fırlatmadan hemen önce, bükülmüş ön kısmı kavisinin zirvesinden aşağıya sırıtarak , toprağa çarptığında canının ne kadar acıdığını hatırladı.

Başını kaldırdığında Sarah'nın yüzünü görmüş ve ona doğru düşmekte olan şeyi fark etmişti.

Ondan sonra: karartma.

Sam'in kollarından çekiştiren iki canlandırma görevlisi onu bir çadıra sürüklediler ve üniformaları kanlar içinde, hareketsiz bir şekilde yere yığılmış olan diğer birkaç adamın yanına bıraktılar.

"Beni duyabiliyor musun,

dostum?" Sam başını kaldırdı.

"Evet."

"İyi misin? Kırılan bir şey var mı?"

"Hiç sanmıyorum." Etrafına bakındı. Çadır kavrulmuş yün gibi kokuyordu ve yeni dökülmüş kanın bakırımsı kokusu vardı. Dağlanmış etin mide bulandırıcı tatlı kokusu da vardı. Hemen sağında yatan adamın tüm saçları yanmış, kafa derisi taze yara izleri ve kabarcıklardan oluşan haşlanmış bir küreye dönüşmüştü. Kulaklarından biri neredeyse yanmıştı. Aynı anda hem ağlıyor hem de kusuyor, nefes almaya çalışıyor ve Megan adında birine sesleniyordu.

"Bu şey hiçbir işe yaramıyor," dedi Asi re-enaktörü ve sonunda tiksintiyle cep telefonunu yere attı. "Park yerini görebiliyor musun?"

"Orayı kapatmışlar."

"Şerif dışarıda bir yerlerde," dedi Yanki. "Arabasını gördüm.

Artı Devletler."

"Peki ya ambulanslar?"

"Onlar-"

Bir tüfek ateşi çadırın duvarını yırtarak kumaşta yemek tabağı büyüklüğünde bir delik açtı. Sam bu delikten elli metre öteden yaklaşan mavi ve gri giysili iblislerin sırıtan yüzlerini gördü. Görebildiği kadarıyla kampın etrafında bir barikat oluşturmuşlar, park alanını kapatmışlar ve kalan çadırları dört bir yandan kuşatmışlardı.

"," dedi Asi. "Kim bu adamlar?" Yankee arkasına bakmadı.

"Gözleri simsiyah," dedi. "Ve kullandıkları silahlar da kopya. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Uzun hikâye." Sam bir an için durumu açıklığa kavuşturmayı düşündü ama sonra vazgeçti. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

"Başka bir yer yok. Bu şeyler otoparkı kapatmış. Etrafımız sarıldı."

"Fark etmez, burada kalamayız." Kendini toparlayan Sam çadırdaki diğer adamları saydı ve on bir kişiye ulaştı. "Savaş alanında başka kimler var?"

Konfederasyon üyesi, sorgulanan bir rehine gibi sarsak, panik bir hareketle omuz silkti ve adem elması yukarı aşağı sallandığında Sam bu adamla daha önce tanıştığını fark etti.

"Sen..." Tereddüt etti, ismi bulmaya çalıştı. "Ashcroft, değil mi?"

"Ashgrove."

"Sen 32(nd)'nin bir parçasısın. Seninle daha önce konuşmuştum." Sam gözlerini çadırdaki delikten tekrar dışarıya çevirdi. "Dışarıda hayatta kalan başka kimse var mı?"

"Çok değil," diye itiraf etti Ashgrove. "Çoğu kampı kapatmadan önce kasabaya doğru yola çıktı ya da..." Sesi kesildi ve aniden gözyaşlarına boğulacakmış gibi baktı. "Aman Tanrım. *Neler oluyor*?"

"Bu yaralı adamları güvenli bir yere götürmeliyiz," dedi Sam. "Şimdi." Kaybettiği botun yerine geçecek bir bot buldu ve onu giydi. Sahibinin artık onu özleyecek kadar etrafta olmadığına dair bir his vardı içinde.

Ashgrove başını salladı.

"Biz burada kalıyoruz."

"*Çadırda* mı?"

"Burası barınak. Belki onları rahat bırakırsak, o şeyler yanımızdan geçip gider."

Sam gözlerini geriye çevirdi. Bir yığın kanvas sedye gördü, iki yanında tahta direkler olan eski moda türden.

"Yaralıları ikişer ikişer istiflersek, hâlâ şansımız varken onları buradan çıkarabiliriz. Aksi takdirde..." Boğazında ve karnında ekşi bir şeyler hissederek yutkundu, "hepimiz öleceğiz."

Sendikacı çocuk Sam'in gözlerinin içine baktı. Yorgun ve korkmuş görünüyordu ama Ashgrove gibi hayatta kalmanın pratikleriyle uğraşmaya kararlıydı.

"Diyelim ki ," dedi, "Ash haklı. Etrafımız sarıldı.
Nereye ?"

Sam ağzını açtı ve bir cevabı olmadığını fark etti. "Bir yer biliyorum."

Üçü de çadırın girişine doğru baktı. Orada ayakta duran, bir eliyle brandanın kapağını tutan Sarah Rafferty'ydi. Yüzü gergindi ve gözlerinin altındaki morluklar onu özellikle beceriksiz bir cenaze levazımatçısının kurbanı gibi gösteriyordu ama kesinlikle Sarah'ydı, ayaktaydı ve nefes alıyordu. Sam küçük bir rahatlama hissetti, sabahın bu erken saatinde bir şeylerin gerçekten yolunda gidebileceği hissine kapıldı.

"Sarah," dedi, "sen...?"

"Yaşıyorum."

"Sarah?" Ashgrove ona bakarak sordu. "Bekle, Tanner-? Sen bir kız mısın?"

Sarah ona salladı.

"bir yer var," dedi.

OTUZ

Yahuda İskariyot yamaç boyunca yürüyordu.

Girişini soluk bir at üzerinde yapmayı düşünmüştü ama bu onun için bile fazla gösterişli görünüyordu. Burada görünmek kaderi hiç de hoşnut olmadığı bir şekilde kışkırtıyordu. Zaman ve tecrübe onu ihtiyatlı biri yapmıştı.

Ama sonunda bir general üniforması giymiş, bir kılıç kuşanmış ve savaş alanının en güneyindeki canlı meşe çalılıklarının arasından çıkıp olayları yukarıdan seyretmeye başlamıştı. Olayların akışını değiştirmeye niyetli olduğu için değil -böyle şeyler başkalarına bırakılsa daha iyi olur- sadece insanların çektiği acıların sonsuz eğlencesini gözlemlemek için.

Çarmıha gerilme ve pornografi gibi, bu da hiç eskimedi.

Şafaktan önce varmıştı, top seslerini ve aşağıdaki şeytani sevinç çığlıklarını duymaya başlamıştı bile. Bu onun ruh halini düzeltmek için pek bir şey yapmamıştı. Tahsildarının Pentekostal Kilisesi'nin bodrumunda başına gelenlerin haberi elbette ona çoktan ulaşmış ve onu son iki bin yıldır ara sıra rahatsız eden huzursuzluk ve depresyona sürüklemişti.

Her zaman Onikiler'in en huysuzu olmuştu ve iblis olması da bunu değiştirmemişti.

Ve sonra bir ilmik kaybı oldu.

Elbette başka ilmikler de vardı, Bangkok'tan Burbank'a dünyanın dört bir yanına dağılmış yarım düzine kadar, çoğu özel koleksiyoncuların ya da sahip olduklarının farkında olmayan okültistlerin elindeydi. Ve insanlık sonsuz becerikliliğiyle yedinci düğümün sırrını çözdükçe ve itaatkâr küçük koyunlar gibi kaderlerini ördükçe daha fazlası da olacaktı.

Ama şimdi bir kişi eksilmişti.

Ve bir gecede bir ilmik ve bir Koleksiyoncu kaybetmek -McClane gibi önemsiz bir iblis için- Iscariot'a ağır geliyordu. En azından o aptalın burada başlattığı savaş-

"Yahuda mı?"

Adının beklenmedik bir şekilde yüksek sesle söylenmesiyle durdu. Dönüp birkaç metre ötede duran, üzerinde buruşuk bir takım elbise ve trençkot olan, sanki o da gece yarısı uyumamış gibi görünen adama baktı. Sonunda onu tanıyan Yahuda gülümsedi.

"Castiel," dedi gerçek bir zevkle. "Nasılsın dostum?"

Castiel ona baktı.

"Her yerde seni arıyordum."

Yehuda dikkatini tekrar aşağıdaki savaşa çevirdi.

"Karıncaların karınca yuvasına üşüşmesini izlemek her zaman bir zevktir, değil mi?" Castiel yanıt vermeyince Yahuda döndü ve kaşlarını çattı. "Eminim bunun için beni sorumlu tutmuyorsundur."

"O senin ilmiğindi."

"Benden çalındı!" Judas öfkeden çok huysuzlukla itiraz etti. "McClane ve yardakçıları Koleksiyoncularımdan birini pusuya düşürüp elinden aldılar. Daha da kötüsü, bunu onun için senin arkadaşlarına yaptırdı."

"Yine de o ilmik sendendi, bu yüzden senin sorumluluğunda." Yahuda başını salladı ve iki elini havaya kaldırdı.

" çıkan her küçük çatışmaya karışarak bu kadar uzun süre hayatta kalmadım."

Castiel, "Bu sadece önemsiz bir çatışma değil," dedi. "Olan biten onca şeyden sonra, neyin tehlikede olduğunu biliyor olmalısın."

"Tekrar söylüyorum, bu benim sorunum değil."

"Endişelenmiyor musun?"

Yehuda ona kaşlarını çattı.

"Elbette öyleyim. Beni bilirsin. *Her zaman* endişelenirim." At sırtındaki bir iblis filosunun bir çadırı ateşe vermesini izlemek için durakladı. Birkaç insan canlandırmacı koşarak dışarı çıktı ve iblisler onları tüfeklerle sırtlarından vurdu. Kahkahalarını duyabiliyordu, kırılgan ve

dikenli. "Ama dürüst olmak gerekirse, büyük goblene baktığınızda, yapılacak ne var?" Sonra tekrar döndü.

"Neden buradasın?" Judas'ın yüzüne bir tür farkındalık başlamıştı. "Benden ne istiyorsun Castiel?"

" bir şey değil."

"Nazik olmaya çalışma. Bu asla senin

yeteneğin değildi." Castiel içini çekti.

"O'nu arıyorum."

"Hâlâ mı?"

"Hala."

"Nedenini anlamıyorum-" Judas sözünü kesti. "Bekle. Sen *benim... benim*..." Castiel'e bakakaldı, gözleri şaşkın, ağzı hafifçe açıktı. İnanamama duygusu tam bir inançsızlığa dönüştü ve yanaklarındaki tüm renkleri soldurdu. Bir an için öfkeden patlayacakmış gibi hissetti.

Onun yerine bir kahkaha patlattı.

"Oh. Aman Tanrım." Kahkaha onu ikiye katladı ve karnını tutarak gözlerinde yaşlar parlayana kadar kükredi. "Ah, sevgili Castiel, özür dilerim, ben... Seni burada gördüm ve öyle olduğunu düşündüm... ama sen... Aman-"

Ve yine bir kıkırdama uçuşuna çıktı.

"Yüzündeki ifadeyi görmelisin. Paha biçilemez." Sonunda nefesini tuttuğunda Castiel'in omzuna vurdu. "Teşekkür ederim," gözlerini silerek burnunu çekti, "buna ihtiyacım vardı. Gerçekten ihtiyacım vardı."

Castiel kıpırdamadan öylece durdu.

"Oğluyla birlikte ekmek yemediniz mi?"

"Ah, evet," dedi Yehuda, gökyüzüne bakarak, görünüşe göre hayallere dalmıştı. "Evet, gerçekten. Ekmeğimizi bölüştük ve ayaklarının dibinde diz çöktüm. Ve pek çok şey konuştuk." Başını çevirdi, sesi keskin, gözleri sert ve siyahtı. Yüzünde kahkahadan eser kalmamıştı. "*Ama artık başka bir efendiye hizmet ediyorum*."

Castiel bir adım geri çekildi ve sinerek uzaklaştı.

"Özür dilerim. Acı bir anı." Judas öne çıktı ve Castiel'in omzundaki hayali bir tiftik parçasını temizlemek için uz. "Git. Aşağı in. Halkının arasında ol."

Senin adamların.

Castiel dönüp isteksizce tepeden aşağıya, dumanla kaplı yıkık savaş alanına . Orada gördüğü şey Ken Burns'ün Hieronymus Bosch'u gibiydi. Atlı ve yaya iblisler son canlandırıcıların çadırlarını da kuşatmış, park alanına yayılmışlardı. Polis arabalarının üzerine çökmüş, camlarını kırıyor, araçları ileri geri sallıyor ve ateşe veriyorlardı.

Bir düzine ek eyalet polis aracı geldi ve askerler araçlarının arkasından saldırganlara ateş açmaya başladı. İblislerden biri atını bir polis arabasının üzerinden atladı ve kılıcını Pete Townshend tarzı vahşi bir hamleyle savurarak altındaki polis memurunun kolunu kopardı. Atın toynakları polis aracının tavan lambalarını parçaladı ve kaldırıma kıvılcım yağmurları saçtı. Altında, sakatlanmış asker bir zamanlar kolunun olduğu yerde fışkıran kütüğe bakarak ağzı açık duruyordu.

Castiel, "Seninle konuşmaya geldim,"

dedi. Yehuda sempati dolu bir ses tonu

takındı.

"O zaman boşa giden seyahatiniz için özür dilerim."

Castiel, "Yardım edebilirsem boşa gitmiş sayılmaz," dedi, "edeceğim de. Ama önce bana her şeyi anlatıp anlatmadığını bilmem gerek. Bana bildiklerini anlatmalısın."

"Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum," dedi Yahuda, "ama O'nun hakkında bildiklerimi bildiğimden, dürüstçe söyleyebilirim ki cehaletin için minnettar olmalısın. Bu gerçekten mutluluktur."

Castiel ona baktı. İblisin şaka yapıp yapmadığını anlamak imkânsızdı. Durum ne olursa olsun, Yahuda haklıydı. Hâlâ kurtarılacak bir şey kalmışken hemen oraya gitmesi gerekiyordu.

"Castiel?" Judas devriyesine devam ederken arkasından seslendi. "Arayı kapatmak güzeldi. Yabancılık çekme."

OTUZ BİR

Dean savaşı ne zaman kaybetmeye başladıklarından ya da hiç kazanıp kazanmadıklarından tam olarak emin değildi. Ama üniformalı iblislerin ilk dalgasının otoparka yayıldığını, polisleri ve canlandırmacıları ölümcül bir isabetle seçtiğini gördüğünde sonucun artık şüpheli bile olmadığını fark etti.

Önünde, hâlâ kaldırımda duran McClane gülüyordu.

"Hoşuna gitti mi?" Şerif Daniels iblisin harap olmuş yüzüne bakarak sordu. "Biraz daha ister misin, seni ruhsuz pislik?"

McClane konuşamıyordu ama kanlı, harap ağzının köşelerini kıvıran histerik görünümlü kocaman bir sırıtışla kıkırdayarak yatıyordu. Dişlerinin çoğu dökülmüştü ve kalanlar da kasırga ülkesindeki mezar taşları gibi sağa sola saplanmıştı. Parlak, siyah gözleri aynı anda her yerde parlıyordu... Şerif Daniels'ın tekrar üzerine eğilip bileğinin iç kısmını bu kez yüzüne doğru tutması dışında her yerde.

Dean Şerif'in bileğindeki Santeria dövmesine baktı, içinde daha küçük bir daire olan rakamlardan oluşan halkaya. Tam olarak parıldamıyordu ama sanki çizgiler içten içe ısınıyormuş gibi tuhaf bir *ışıltı* vardı. Bu ona eski zamanlardaki radyum kol saatlerinden birinin parlayan kadranını hatırlattı, hani şu insanı kanser yaptığı söylenenlerden.

"Hey, Şerif, ne-?" Dean başladı.

Şerif dikkatini McClane'den hiç ayırmadan, "Sessiz ol," diye tersledi. "Sana bir kez daha soracağım. *İlmik nerede?*"

McClane daha sert sırıttı, dişlerinden arta kalanlar birbirine çarpıyordu. Çenesindeki tendonlar şişti.

"Onu . Parçalara ayırdım. Dört rüzgara savurdum."

"Yalan söylüyorsun." Eğilerek McClane'in sol göz kapağını sıyırdı, böylece siyah sklera tamamen ortaya çıktı. Dean'e, "Tut onu," dedi. "Onu yere yatır."

"Ne?" Dean söyledi. "Yani şimdi kanka mı olduk?"

Daniels, "Eğer arkadaştan kastın kıçını kurtaran biriyse," dedi, "o zaman evet. Senin kim olduğunu hâlâ anlamış değilim ama şu anda tek umudun benim."

"Ve düzinelerce başka altın vuruş," diye verdi Dean. "Üzgünüm, Şerif.

Şansımı deneyeceğim."

"Bana güvenmek zorunda değilsin. Sadece dediğimi yap. Sonra açıklarım. Tamam mı?"

"*Dediğini* mi yapacaksın? *Bu* mu senin taktiğin?" Dean ona inanamayarak baktı. "Canın cehenneme, bayan."

Sürünerek uzaklaştı, yavaş hareket ediyordu ama kesinlikle hareket ediyordu.

Yer cam kırıkları, düşmüş dallar ve molozlarla doluydu. Bir şeye çarptı ve ne olduğunu anlayamadan bir elin onu kolundan tutup nazikçe ama sıkıca ayağa kaldırdığını hissetti. Biraz yalpaladı ama ona kimin yardım ettiğini görünce daha dengeli olduğunu hissetti.

"Cass," dedi Dean. "Oyuna dahil olman çok hoş."

Castiel başını salladı.

"Bunu senin için buldum," dedi ve Dean onun elinde iblis öldüren bıçağı tuttuğunu gördü.

Dean bıçağı aldı. Tanıdık şekli ve ağırlığı elinde iyi hissettirdi. Şerifin hâlâ McClane'i tutmaya çalıştığı yere baktı ve meleğin elini omzunda hissetti.

"O haklı Dean."

"Ne?"

"Şerif Daniels. O ve ailesi kutsal bir emaneti taşıyor - nesiller boyunca ilmiğin muhafızlığını yaptılar."

"Bak Cass, Sam'in Şahitliğini kapatması ve diğer şeyler muhtemelen hala biraz buruşuk olduğunu biliyorum ama..."

"Artık bunun bir önemi yok." Castiel'in Dean'in omzundaki tutuşu oldukça sıkılaştı, neredeyse acı verici bir şekilde. "Önceliklerim değişti."

Sonra melek aniden ortadan kayboldu.

Dean iç geçirerek bıçağı kemerine soktu ve McClane ile şerife doğru geri dönmeye başladı. Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Fikrini mi değiştirdin?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Çömelerek sağlam koluyla McClane'in üst gövdesini ve omuzlarını asfalta yasladı. Önünde, şampuanının kokusunu alabileceği kadar yakınında, Şerif Daniels doğrudan McClane'in açık gözünün üzerine eğildi. Sonra elini geriye doğru büktü ve dövmeyi doğrudan adamın gözüne bastırdı. Dean kızgın bir damganın deriyi yakması gibi hafif bir tıslama sesi duydu ve McClane çığlık atıp çırpındı.

"*Nerede o?*" Daniels çığlıklarının arasında bağırarak sordu. "Yedinci bobin nerede?"

Bileğini bir süre daha orada tuttuktan sonra çekti. McClane onun altında soluk soluğa kaldı ve öfkelendi. Dean başını kaldırıp onlara baktığında, kadının dövmesinin sol gözünün cam gibi siyah sekiz topunun üzerine kazınmış belli belirsiz izini gördü. Küçük, karmaşık bir plan gibi görünüyordu. Köşelerden kırmızımsı siyah gözyaşları süzülüyordu.

"...kaybettim..." diye başardı. "...bir yere düşürdüm..." Bir sırıtma daha uydurdu ve bir şekilde zayıf, sulu bir kahkaha atmayı başardı. "Fark etmez... sen zaten kaybettin... aptal sürtük..." Yanaklarını içine çekti ve boğazının derinliklerinden bir *horklama* sesi çıkardı.

" et," dedi Dean, "sanırım-"

İblis doğrudan şerifin yüzüne kalın bir kan damlası tükürdü. Şerif irkilmedi bile, sadece uzandı ve yanağındaki tükürüğü sildi. Tüm bunlar olurken yüz ifadesi hiç değişmedi. Tekrar konuştuğunda sesi buz gibi soğuktu.

"İşte bu," dedi. "Gözlerini yakıp kafandan çıkaracağım."

Yakınlardan yüksek sesli bir çığlık ve toynakların metale çarpma sesi geldi ve Dean başını kaldırdığında at sırtında iki siyah gözlü Konfederasyon şeytanının park etmiş polis arabalarının çatılarından sertçe geçtiğini gördü. Biri alev alev yanan bir Konfederasyon bayrağı taşıyordu. Dean ve şerifi gören asker kolunu geri çekti ve fırlattı, direk havada bir cirit gibi ıslık çalarak Şerif Daniels'a doğru gitti.

Dean yukarı doğru fırladı ve Daniels'ı yakaladı, direk bir saniyeden daha kısa bir süre önce bulunduğu asfalta çarparken onu geriye doğru savurdu.

Daniels irkilmiş ve fena halde sarsılmış bir halde ona baktı. İblisin kanı hâlâ burnunun kenarında iz bırakıyordu.

"Aptal."

"Bir değil," dedi Dean.

Şerif, McClane'in yattığı yerdeki kan lekesini işaret etti.

"O gitti."

"Bana hâlâ büyük bir açıklama borçlusun." Daniels öfkelendi.

"Sen de öyle. *Bırak* beni!"

Bir toynak sesi daha havayı doldurdu ve ikisi de etraflarına bakınarak bir sonraki iblis dalgasının otoparka doğru ilerlediğini gördü.

Dean ayağa kalkarak, "Zamanımız yok," dedi. En yakınlarındaki kruvazöre baktı. Tavanı kısmen parçalanmış, farları ve ön camı yıkılmıştı ama iki yanındaki hoparlörler hâlâ çalışır durumdaydı.

Arabaya doğru ilerledi, kapıyı açtı ve sürücü koltuğuna oturdu.

"Bekle," dedi Daniels. "Ne yapıyorsun?" "Bir fikrim var."

"."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Dean. "Ama sol kolum vuruldu. Direksiyonu kullanmama yardım etmen gerekecek."

OTUZ İKİ

Sabah 6:15.

Doğu sahilinin geri kalanı yeni uyanmış, ilk kahvesini içmiş, haberleri açmış ve yakında yakın tarihin en garip saldırısı olarak adlandırılacak olayla ilgili ilk çevrimiçi güncellemeleri alırken, başka olaylar da gelişmeye başlamıştı.

Tommy McClane'in ilmiği kesip açmasının ve gece ordularını Mission's Ridge kasabasına salmasının üzerinden iki saatten az zaman geçmişti. Ama bu modern mucizeler çağında, ülkenin tehdit seviyesi yarı kalıcı olarak turuncuya park etmişken, iki saat çok uzun bir süreydi.

Haber .

Alarmlar çalmıştı. Yetkililer yataklarından kaldırılmış ve bilgilendirilmişti. Ve bazı federal kurumlar uygun derecede gayret ve şevkle karşılık vermişti.

11 Eylül'den bu yana, federal İç Güvenlik Bakanlığı çok sayıda bölgesel çok gizli yerel görev gücünün varlığına izin vermişti - son teknoloji silahlara ve kara ve hava desteğine sahip daimi ordular. Ulusal Muhafızların aksine, bu askerler tek bir olasılığa karşı, tam kapsamlı bir terör saldırısı için eğitilmişlerdir.

ABD toprağı. Harita o sabah saat altıda Mission's Ridge, Georgia üzerinde kırmızıya döndüğünde hemen harekete geçtiler.

İlk siyah helikopter tepelerinde vızıldadığında Sam ve Sarah ellerinde birer sedye direğiyle savaş alanında koşabildikleri kadar hızlı koşuyorlardı. Sam buna hiç dikkat etmedi. Şu anda umursamayacak kadar meşguldü.

Sarah ile aralarındaki boy farkı sedyeyi taşımayı yeterince zorlaştırıyordu; ağırlık ise neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Sedyenin üzerinde çadırdaki yaralı re-enaktörlerden ikisi dengede duruyordu ve içlerinden biri bu yolculuktan sağ çıkacak gibi görünmüyordu. Ashgrove ve Bendis adında genç bir adam olan diğer re-enaktör arkalarından koşuyor, sedyede iki kişiyi daha taşıyorlardı.

Geri kalanı için geri gelmeleri gerekecekti - tabii böyle bir şansları varsa.

"Bu taraftan!" Sarah bağırdı. "Raylara dikkat et!" Yengeç yürüyüşüyle, o ve Sam rayların üzerinden, ağır ahşap çapraz bağların üzerinden, buhar makinesinin, kömür vagonunun ve on dokuzuncu yüzyıldan kalma eski trenin düz vagonunun arkasından geçtiler. Bunun ötesinde, demiryolu kulübesi, savaş alanının dış çevresini belirleyen sık ikinci büyüme ormanının batı kenarı boyunca uzanıyordu.

Helikopter ormanın üzerinden geri dönerek çevrede bir tur attı.

Demiryolu kulübesine yaklaşan Sam ayağını sallayarak ağır ahşap kapıyı tekmeleyerek açtı ve Sarah ile birlikte içeri daldı. Gölgeler kömür, yağ ve eski demir gibi kokuyordu.

"Çatı güçlendirilmiş çelikten," dedi Sarah. "C.S.A. bunu trenlerini korumak için yaptı. Burada daha güvende olabileceğimizi düşündüm."

"Güzel." Sam başını salladı, sedyeyi yere bırakırlarken yüzünü buruşturdu. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Bileğim... İyileşeceğim."

Ashgrove ve Bendis yaralılarıyla birlikte çoktan kapıdan içeri girmiş, sedyeyi olabildiğince nazik bir şekilde yere bırakmışlardı.

"Peki ya diğerleri?" Bendis sordu.

"Geri dönmeyi deneyebilirim," dedi Sam ve tepesinde alçaktan uçan helikopterin bir geçiş daha yaptığını, rotorlarının uğultusunun geçici olarak diğer her şeyi bastırdığını duydu.

"O şeyi gördünüz mü?" Bendis sordu. "Kimdi o?" "Her kimse," dedi Sarah, "bize yardım etmek için burada değiller." "Belki de FEMA'dır," dedi Ashgrove.

Bendis ona bir bakış attı.

"Dilini ısır."

"Hadi ama dostum." Ashgrove başını salladı. "Tıbbi tahliye olabilir. Eğer çatıya çıkabilirsek-"

Gök gürültüsünü andıran bir patlama demiryolu hangarını sarstı, duvarları çelik bir davulun içi gibi salladı, kirişlerden ince bir toz ve moloz yağmuru düşürdü. Sam kendini savunmak için çömeldi. Artçı sarsıntı geçince kapıya doğru ilerledi ve hâlâ çömelmiş vaziyette savaş alanına baktı.

Kalbi sıkıştı.

"Artık çok geç."

Sarah da ona katıldı ve savaş alanına baktı. Birkaç dakika önce geride bıraktıkları çadır alevler içindeydi. Son dört canlandırmacı dışarı çıkamamıştı ve şimdi de asla çıkamayacaklardı. Çadırı ateşe veren iblisler alevlerin etrafında atlarını sürüyor ve rastgele ateş ediyorlardı.

Tepemizde helikopter yine kükreyerek geçti.

Sam ayağa kalkarak yeni çevrelerinin kısa bir envanterini çıkardı. Demiryolu kulübesi iki yüz metreye otuz metre kadardı. Kasabanın Tarih Derneği gibi, burası da yaşanan savaşı anlatan küçük sergilerle yenilenmişti. Demiryolu araçları, gazeteler ve diğer kalıntıların bulunduğu vitrinler duvarları süslüyordu.

Önündeki katta Bendis ve Ashgrove yaralıların üzerine eğilmiş, kayıplarının ciddiyetini ölçmek için triyaj yapıyorlardı.

"Dostum," dedi Bendis, "bu Felluce'den bile daha

kötü." Sarah ona baktı.

"Sen de mi oradaydın?"

"İki tur. Bu dangalakla orada tanıştım." Ashgrove'a baktı. "On sekiz ay ve bir çizik bile yok. Sonra geçen yıl beni aradı ve hafta sonu biraz eğlenmek isteyip istemediğimi sordu." Bendis başını ekşiterek salladı. "Biraz eğlence."

Ashgrove ona soğuk bir bakış attı.

"İstifa etmek istediğini mi söylüyorsun,

Denizci?" Bendis ayağa kalktı. Yanakları

kızarmıştı.

"Olumsuz. her ne varsa, her ne haltsa, bizi yok etmeye çalışıyor. Dışarıda ölen adamlardan ikisi

sen ve ben birlikte hizmet ettik."

"İyi," dedi Ashgrove. "Bir an için senin için endişelenmeye başlamıştım."

Ya bu adamlar gerçekten cesur, diye düşündü Sam kendi kendine, *ya da gerçekten aptal*. Sonra yaralılarla ilgilenirken onlara katıldı.

Bir başka patlama yeryüzünü sarstı. Demiryolu kulübesi etraflarında titredi. Daha fazla pas rengi enkaz aşağıya süzüldü.

Sam yaralı adamlardan birinin üzerine eğildi. Re-enaktörün bacağı dizinin hemen altından neredeyse tamamen kopmuştu ve bütünlüğünün en ufak parçalarına kadar sarkıyordu ve Sam'in elleri kan içindeydi. Kırmızıya bulanmış paçavraları bacağından kaldırdı ve damlayan bir yığın halinde bir kenara fırlattı.

"Hey!" diye bağırdı aniden.

"Ne oldu?" Sarah sordu.

"Turnike." Sam, Ashgrove ve Bendis'e baktı. "Bunu hanginiz bağladı?"

"Yaptım," dedi Bendis. "Ne önemi var
ki?" "Nereden buldun onu?"

"Orada bir yerde. Bir ip parçasıydı ve onu yakaladım. Uyluk atardamarı kesilmişti ve bandajı tutacak, kanamayı durduracak bir şeye ihtiyacım vardı. Ne fark eder ki?"

Tutmak için gazlı bez şeritleri kullanan Sam, adamın bacağının etrafına sıkıca sarılmış kalın ip halkasını inceledi.

İlmeğin son halkasıydı. Sarah
daha yakından bakmak için
eğildi.

"Bu da ne?"

Adam ayağa kalktı ve onu yakaladı. Gözleri açıktı ve zifiri karanlıktı.

Sırıttı. Sarah
çığlık attı.

OTUZ ÜÇ

Savaş alanında sendeleyerek ilerleyen McClane bir çığlık duydu.

Zayıftı, bir gözü kördü, et giysisi acıyla kıvranıyordu ama bunların hiçbir önemi yoktu. Buraya saldığı kaos kaynama noktasına ulaşıyordu ve yakında hedef görünür olacaktı. Tepenin yamacından gürleyen toplar nihayet sessizliğe bürünmüştü, belki geçici olarak, belki de sonsuza dek. Bunun bir önemi yoktu. Hedefe artık ulaşılabiliyordu.

Sam Winchester'ın gerçek amacı yerine gelmiş olacaktı.

Çatlamış dudaklarının arasından sırıtan McClane bir çığlık daha duydu; bu seferki daha yüksekti.

Demiryolu kulübesinden geldi.

Park yerine baktı, şeytani ordusunun her iki kanadının da geri dönerek parkı dolduran polis arabalarını ve askeri araçları çevrelediğini gördü.

Kamuflajlı askerler yeni gelen personel taşıyıcılardan iniyor, otomatik tüfekler taşıyor, Konfederasyon ve Birlik giysili figürlere ateş açıyorlardı. İblisler onlara saldırıyor, saflarını yarıyor, büyük bir keyifle patlatıyor ve kesiyorlardı. Antika tüfekleri, namlulu tüfekleri ve karabinaları doğaüstü bir güce kavuşmuş, alev püskürterek tüm araçları büyük, sıçrayan yudumlarla sarmıştı.

Bir asker alev alev yanan bir Humvee'den atladı ve park alanını boydan boya geçti. Adam yanıyordu ve çığlık atıyordu. Keşif helikopteri başının üzerinde kükrerken, bir süvari zebanisi yanan adamın arkasından hücuma geçti ve süngüsünün hızlı bir adamın başını kesti. İblis akıcı bir hareketle kesik başı havada yakaladı, yüzü ve saçları bir Roma mumu gibi yanıyordu, eyerinde döndü ve helikoptere doğru fırlattı.

Yanan füze helikopterin cam kanopisine çarparak onu paramparça etti ve bir an sonra kokpit turuncu alev ve dumanla doldu, helikopter havada düzensiz bir şekilde yalpaladı. McClane helikopterin sert bir şekilde sola doğru eğilip gökyüzünden düşüşünü izlemek için durakladı ve durduğu yerden hissedebileceği bir ısı açığa çıkaran bir ateş topuyla yerde patladı. Güzel günlerdi.

Bir elini havaya kaldırdı.

Sanki savaş alanında sessiz bir alarm çalmış gibiydi. Süvari ve piyade iblisleri yaptıkları işi bırakıp onunla yüzleşmek için döndüler.

Yüzlerce dikkatli siyah gözlü yüz doğrudan ona bakıyor, omuzları hazır olda emir bekliyordu.

McClane kulübeyi işaret etti.

OTUZ DÖRT

Sam iblisin üzerine tüm gücüyle indi, belki de momentumunun yeterli olacağını düşünmüştü. İtaatkar bir şekilde Sarah'nın boynunu bıraktı. Sadece dikkatini Sam'e çevirmek için. Anında onun üzerine atladı ve kan dökmeye başladı.

Hiçbir planı ve kendini savunma aracı yoktu.

İblis Sam'i yere yapıştırdı. Kükürtlü koku çok ağırdı. Turnike görevi gören kanlı paçavralardan birini kaptı, Sam'in ağzını açtı ve paçavrayı içine sokmaya çalıştı.

Sam boğuldu, öğürme refleksi tekrar tekrar tetiklendi ve ağzını kapatmayı başardı. Yine de kan kokusunu alabiliyordu. Ama sıradan bir kan değildi. Ağır, neredeyse sarhoş edici derecede güçlü ve aynı zamanda bir şekilde çürümüştü - iblis kanı. Yeniden canlandırıcı, ilmik onu döndürdükten çok sonra bile sargılarına sızmaya devam etmişti.

Ağzını kapalı tutmak için başını çevirmeye çalıştı ama iblis elini alt çenesinin üzerine koymuş ve açmaya çalışıyordu.

Arka planda, milyonlarca kilometre ötede bir şeyler oluyordu. Ashgrove ve Bendis saldırganı ondan uzaklaştırmak için itişip kakışıyorlardı. İblis onları silkerek böcekler gibi uzaklaştırıyordu.

Sam pek bir şey göremiyordu. Etrafındaki oda hızla soluyor, grinin tonlarına gömülüyordu.

"*Onu rahat bırakın*," dedi bir ses.

İblis irkilerek doğruldu ve ağırlığı Sam'in göğsünden kalktı. Görüşü netleştiğinde Castiel'in saldırganı Sam'den uzaklaştırdığını gördü.

İblis gargara sesleri çıkarırken iki eli de iblisin boğazını sıkıyordu.

"Cass," diye yutkundu Sam. "Düşündüm ki-"

Demiryolu kulübesinin kapısı menteşelerinden fırlayarak içeri doğru uçtu, iblisi geriye doğru çarptı ve istenmeyen bir oyuncak gibi odanın diğer tarafına fırlattı.

Castiel ortadan kayboldu.

Tüm bunların ortasında Sam, Kutsal Kitap'tan rastgele bir ayetin aklından geçtiğini hissetti: *Ve inşaatçının reddettiği taş köşe taşı olacak.* Bu düşünceler nereden geliyordu, diye merak etti şaşkınlıkla ve neden o anda aklına geldiler?

Kapıyı duvarın geri kalanı izledi, barakanın ahşap ve güçlendirilmiş çeliği bir yarıçap kadar geniş bir alev gayzeriyle içeri doğru patladı. Bu alev fışkırması binanın oksijenini emdi. Tavan, parçalanan meşe ve işkence gören çelikten oluşan bir feryatla aşağı doğru çekildi. Ezilirken devasa bir teneke kutunun içinde sıkışıp kalmak gibiydi.

Çatı çöküyor, *diye* düşündü Sam.

Gürültü kesildi. Son sıra kirişler sabit kaldı.

Sam başlarının beş metre yukarısında kısmen çökmüş olan çelik kaplamaya baktı.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve ağzındaki kanlı paçavrayı tükürdü. Bir parmağını boğazına soktu, midesinin kasıldığını ve sıkıştığını hissetti ve kalın bir kanlı sıvı püskürterek yere tükürdü.

Çıkardım mı?

Sanırım öyle. Umarım öyledir. Sanırım yakında öğreneceğiz.

Dumanların arasından Tommy McClane'in ateşin içinden yürüdüğünü gördü. McClane'in yüzü çürükler ve hakaretlerle dolu çılgın bir dışavurumcu tabloydu. Siyah bir gözü, doğrudan optik zarına yakılmış gibi görünen bir mühürle titriyordu. Sam'in sayabileceğinden çok daha fazla iblis tarafından kuşatılmıştı, hepsi de kılıç, tüfek ve süngülerle silahlanmıştı ve demiryolu hangarının arka duvarı çöküp yıkılmaya başladığında, Sam her taraftan kuşatıldıklarını gördü.

"Bunun için uzun zamandır bekliyorduk," dedi McClane. "Sanırım artık hazırsınız."

"Sen ne...?"

"Gerçek doğanız. Bunu ortaya çıkarmak için belli bir miktar katliam ve yüksek derecede çaresizlik gerektiğinin farkındayım." McClane'in çalışan tek gözü diğerinden garip bir şekilde ayrılarak yukarı doğru yuvarlandı. Sargı bezlerini Sam'in ağzına sokmuş olan iblisi başıyla işaret etti. "Kendisi yapmaya çalışıyordu ama ne yaptığını gerçekten bilmiyordu. Ayrıca, bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu... yani, gözlerimle."

"Ne?" Sam sordu. "Sen neden ?" "Sen. Sen onun

aracısın. *Evet* de. Onu ortaya çıkar."

"Lucifer?"

McClane başını salladı.

"Bütün bunlar bununla mı ilgili?"

"Sen Işık Getiren *olacaksın*, Sam." McClane aniden tam önünde, birkaç santim uzağında duruyordu. Nefes alma mesafesinde. Her şey o kadar hızlı, bir hareket parodisi gibi olmuştu ki Sam onun hareket ettiğini bile görmemişti.

"Kesinlikle Gnostik İncil'in farkındasınız. *Eğer içinizdekini ortaya , ortaya çıkardığınız şey sizi kurtaracaktır. Eğer içinizdekini ortaya çıkarmazsanız, ortaya çıkarmadığınız şey sizi yok edecektir*." Gülümsedi, artık neredeyse nazikçe. "Bu yüzden sana bir seçim sunuyorum. Ya şimdi benim için gerçek benliğini ortaya çıkar ya da yok ol."

"Kulağa çok cazip geliyor."

"Cazip olsun ya da olmasın," dedi McClane, "bu alabileceğiniz en iyi teklif ve bir daha bu kadar iyi olmayacak."

Sam başını salladı.

"O zaman beni öldürsen iyi olur."

McClane sadece ona baktı, dudaklarının kenarlarında hâlâ belli belirsiz bir gülümseme vardı. Üzgün gibi bile görünmüyordu. Aksine, memnun görünüyordu.

"Her şey sırayla." Solundaki süvari iblislerden birini işaret ederek, "Kızı öldürün," dedi.

"Bekle," diye başladı Sam. "O değil-"

İblisin kolu ileri fırladı, Sarah Rafferty'yi saçlarından yakalayıp kendine doğru çekti, süngüsünün ucu boğazına dayandı. Sam, bıçağın ayna parlaklığında yansıyan, derisinin hemen altındaki nabzının atışını görebiliyordu.

"Tekrar denemek ister misin?" McClane sordu. "Hayır mı?" Sonra, süngülü şeytana. "Devam et. Acele etme."

Bıçak Sarah'nın boynunu ısırdı. Sam onun ağzının irkilerek acıdan koyu bir oval şeklinde açıldığını gördü.

Ama bu sefer duyduğu ses bir çığlık değildi.

Kardeşinin sesiydi.

OTUZ BEŞ

"*Deus, et Peter Domini nostri Jesu Christi, invoco nomen sanctum*..."

Eyalet polisinin aracı bir tümseğe çarptı ve Dean acı içinde mikrofonu daha sıkı kavrayıp dudaklarına götürdü. Aracın tepesindeki hoparlörden kendi sesinin yayınlandığını duyabiliyordu. Ses olabildiğince açılmıştı ve tüm dünyanın duyabileceği şekilde çatırdıyordu.

"*et clementiam tuam supplex exposco: ut adversus hunc*..."

"İşe yarıyor mu?" Daniels bağırdı.

Dean cevap vermek için duraklamadan, altmış metre ötede, tam önlerinde uzanan kısmen yıkılmış demiryolu kulübesini işaret etti. Şerif gaza bastı, yanmış savaş alanı yırttı, sağa saptı ve sonra onları tekrar rotalarına getirdi.

Demiryolu hangarını çevreleyen iblisler çoktan geri çekilmeye, atlarından düşmeye ve dalgalar halinde yere yığılmaya başlamışlardı. Başlarını geriye attılar, ağızlarından yoğun buharlar fışkırdı ve yukarı doğru dönerek uzaklaşırken bedenlerini kasılmalara sürüklediler. Kulübenin etrafındaki atmosfer, Orta Batı'daki bir fabrika kasabasının kirli gökyüzü gibi, havadaki kirin kalın ve isli bir lekelenmeye başlamıştı.

"Devam et," dedi Daniels. "Durma."

Dean durmadı.

"et omnem immundum spiritum, qui vexat hoc plasma tuum..."

Rituale Romanum bilinçli bir düşünce gerektirmeden otomatik olarak dudaklarından döküldü. Piçlerin bu şekilde yere serildiğini görmek onu her zaman heyecanlandırır, Latince'nin her satırını tetikler, böylece hiçbir tereddüt, hiçbir kesinti olmazdı.

Kruvazör barakanın önüne yanaştı ve girişteki çimlerin üzerine serilmiş cesetlerin üzerinden geçmesine ramak kala durdu.

"İşte orada!" Şerif Daniels söyledi. "*Bak!*"

Dean başını yana çevirdi ve onun neden bahsettiğini gördü. Bazı iblisler -bütün bir müfreze gibi görünüyorlardı- kulaklarını kapatmış, koşarak ormana kaçıyorlardı. O da devam etti.

"*mihi auxilium praestare digneris. Per eumdem Dominum"*

Ritüel, bazılarını duyma mesafesinden çıkamadan yakaladı ama diğerleri ağaçların arasında gözden kayboldu.

Bu arada başka bir şey daha oluyordu.

İç Savaş canlandırmacılarından bazıları - ele *geçirilmemiş* olanlar ve hala savaş alanından çıkmaya çalışanlar - şeytan tarafından ele geçirilmiş silah arkadaşlarıyla yüz yüze geliyorlardı. Sonuç ürkütücü bir şekilde gerçek savaşlardaki karmaşa ve kaosa benziyordu. Dean onlardan birinin Konfederasyon askeri kılığına girmiş bir iblise doğru koştuğunu ve iki elini "beni hatırlıyorsun" dercesine uzatarak adama yaklaştığını gördü. İblisin yanıtı adamı doğrudan kalbinden bıçaklamak, onu düşürmek ve kanlı cesedinin üzerine basmak oldu.

Daniels frene bastı ve kayarak durdu. Dean şeytan çıkarma ayininin ilk bölümünü bitirmişti. Artık kulübenin içini görebiliyordu. İblisler gitmiş, çatıdaki deliklerden tembelce dışarı çıkan kötü kokulu bir bulanıklığa dönüşmüşlerdi.

Dean arabadan atladı, irkildi ama durmadı. Yoğun iblis sisi bulutlarının arasından Sam'in kan gölüne benzeyen bir şeyin içinde yere yığılmış olduğunu gördü. Yanında yere yığılmış bir kız olduğunu fark etti -Sarah Rafferty. Birbirlerini tutuyor gibi görünüyorlardı. Etraflarında kanlar içinde yatan canlandırmacılar, ameliyathanedeki kan lekeli çamaşır yığınları gibi solgun ve hareketsizdi. Hangisinin -eğer varsa- hâlâ hayatta olduğunu söylemek imkânsızdı.

Ya da hangilerinin iblislerle savaşırken öldüğünü ve hangilerinin iblislerin geride bıraktığı tahliye edilmiş et giysileri olduğunu.

"Sammy!" Dean yanına geldi. "Ah, dostum..." "Sorun yok," dedi Sam. "Göründüğü kadar kötü değil."

"Bu iyi, çünkü oldukça kötü görünüyor." Sam başını salladı.

"Peki ya sen? McClane seni vurdu." "Yanlış ateş. Et yarası."

"Şanslı mola." Biraz sertleşti, etrafına bakındı. "McClane nerede bu arada?"

Dean, "*Rituale* ile onun kıçını duman etmiş olmalıyım," dedi. "O kısmı duymuşsundur diye düşündüm."

"Hayır." Sam'in ifadesi kasvetliydi. "McClane şeytan çıkarma ayini başlamadan önce olay yerinden uzaklaştı. Bir grup askeriyle birlikte."

Dean'in gözleri büyüdü. "*Ne*?"

İkisi de Şerif Daniels'a baktı. Yüzündeki ifade hayal kırıklığı ve telaşın bir karışımıydı.

"Dışarıdalar ve onlar-" diye başladı, sonra sesi kesildi. "*Buldun* mu?" Sam'in arkasından bakarak söyledi.

Onun yanından geçip kulübenin zeminine uzandı, gevşek bir sargı bezi aldı ve yerden son kesilmemiş ilmik bobinini aldı. Sanki ona çok yaklaşmaktan korkuyormuş ama elinden de bırakamıyormuş gibi kol uzunluğunda tuttu.

"Son döngü. Hâlâ sağlam."

Sam başını salladı.

"Adamlardan biri onu orada bulmuş. Yaralı bir askere turnike olarak takmış."

"İyi bir seçim değil."

"Bir de bana sor," diye homurdandı Sam.

"Ama..." Daniels ilmeği parmaklarının arasında evirip çeviriyor, kusurlarını araştırıyordu: "Bu bizim için iyi."

"Ne? Neden?"

"Yedinci bobin ilmikteki en güçlü bobin. Onu sağlam bir şekilde emanete geri götürebilirsek, kilisenin bodrumuna kilitleyebilirsek, ilmiğin etkilerini durdurabiliriz."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Sam sordu.

Dean, "O ilmeğin ilk koruyucusunun seçilmiş soyundan geliyor," diye tekrarladı. "Onu bir iblisin içinde kilitli tutmaya yeminli-

kanıt odası." Ve Sam'in şaşkın tepkisi üzerine: "Cass'le konuştum."

Daniels, "Tommy McClane ve benim ortak bir atamız var," dedi, "muhtemelen bu kadarını anlamışsınızdır. Ama güç yozlaştırır ve mutlak güç kesinlikle yozlaştırır. Ben her ne kadar ilmiği kilit altında tutmak istesem de, McClane onu dışarı çıkarmak istedi - ele geçirilmeden önce bile. Onun büyüsüne imrendi ve bu onu ele geçiren daha küçük iblisler için çekici bir araç haline getirdi.

"Daha önce de Dave Wolverton'ın cesedinde bulduktan sonra emanete geri vermiştim." Bir an sessizliğe gömüldü. "Ama onların son oyunu ne?"

Sam açıkça, "Benim Lucifer'in aracı olmamı istiyorlar," dedi. Sözcüklerin orada kalmasına izin verdi.

"Pardon?"

"Bu uzun bir hikâye," diye araya girdi Dean, "ve oldukça çirkin bir hikâye."

Daniels'ın söylediklerinden güç alarak derin bir nefes aldı. "Yani tek yapmamız gereken son bobini emanet kutusuna geri koymak mı? Bu ne kadar kolay?"

"Hiç de kolay değil." Şerif, enkaz halindeki demiryolu kulübesinin açık tarafından dışarı, dumanlar tüten savaş alanına ve doğuya, kasabaya doğru baktı. "Kilise ile aramızda hâlâ bizi durdurmak için her şeyi yapmaya hazır bir iblis ordusu var."

"Ordumuz ne olacak?" Sarah Rafferty sordu. "Dışarıdaki askerler. Yardım edemezler mi?"

"Bu şeylerin neler yapabileceğini gördün," dedi Dean. "Sen ne düşünüyorsun?"

Yüz ifadesindeki gerçek umutsuzluk onu daha da solgun ve bitkin gösteriyordu.

"O zaman ne...?" diye başladı.

Sam eğildi ve bir tüfek aldı. "Savaşı onlara getireceğiz."

"," diye sordu Dean, "replika silahlarla mı?"

"İblis silahları da iblisleri öldürür," dedi Sam. "Savaş alanında, o kuşatma topunu onlardan birinin üzerine çevirdiğimde bunun olduğunu gördüm." Kardeşinin gözlerinin baktı. "Ve kanla besleniyorlar. İblis kanıyla."

Dean ona bakakaldı, ağabeyinden bu sözleri duyduğunda hissettiği sert ve canlı duyguları ifade edemiyor, hatta tanımlayamıyordu.

Öfke mi?

Güvensi

zlik mi?

Bu kelimelerin ikisi de yakın değildi. Kardeşine bakınca Sam'in daha da içgüdüsel bir tepki verdiğini gördü. Korkudan felç olmuş gibi görünüyordu.

Dean sonunda, "Bütün bunların başında Rufus'un bize söylediği buydu, silahlar kanla çalışıyordu," dedi. "Ama iblis kanı olduğunu söylememişti. O şeyden nefret ediyorum."

"Hiç tatmadın ki," dedi Sam sakin bir sesle.

"Yani bir iblis buluyoruz," diye araya girdi Daniels, "ve onu kanatıyoruz.

Sorun bunun neresinde?"

Dean, "Nasıl olduğunu bilirsin, ihtiyacın olduğunda etrafta hiç kimse olmaz," diye mırıldandı.

Sonra Sam ilmeğin son halkası tarafından yerinde tutulan kanlı sargı bezi yığınına baktı; re-enaktörün sahra sargısının kalıntılarıydı bunlar.

"Sanırım bizi koruyorum," dedi.

OTUZ ALTI

Görüntü McClane'in sol gözüne geri geliyordu.

Ancak bu farklıydı.

Artık kafasının iki farklı tarafından iki farklı dünya görüyordu. Sağ gözü normaldi -bir iblisin dünyaya bakışı ne kadar "normal" olabilirse o kadar normaldi, yırtıcı fırsatlar ve sürekli korkak dürtülerle dolu bir yeraltı sürünme alanı- ama sol gözü dramatik bir şekilde değişmişti.

Sağ gözünü kapatıp sol gözünü açtığında, heykeltıraşın demirhanesinden çıkan kaynar bronz gibi kırmızımsı-turuncu tonlarında kesilmiş yepyeni bir manzarayla karşılaştı. Mavi, gri ve siyahın titreşen tonlarında kişileştirilmiş duygular gördü.

Jipler ve askeri kamyonlar tarafından takip edilen bir atın sırtında şehre doğru ilerlerken, kendisine Tommy McClane diyen iblis, olaylara bu şekilde bakmaktan hoşlandığını keşfetti - özellikle de insanlara. *Rituale*'den kaçmıştı ve rahatlayıp yeniden toparlanmaya başlamıştı.

Ancak şu anda her iki taraftan da saldırı altındaydı. Yarı paletli ve Humvee'li askerler ona ve şeytani maiyetinden geriye kalanlara ateş ediyordu, mermileri güçsüzdü ve McClane sol gözünü kısarak insanların auralarını izleyerek kendini eğlendirdi, kalplerindeki gerçek korku tüm ihtişamıyla ortaya çıktı. Boş boş tadının nasıl olabileceğini merak etti.

Şimdi iki gözünü de açarak dünyanın aynı anda iki yönde birden gelişmesini izledi. Kendi şeytani ordusunun, ABD askeri personelinin ve sivillerin hayali figürleri bir hareket ve niyet karmaşası içinde birlikte dönüyordu. Bu tuhaf bir büyü türüydü, gerçek güçten çok yanılsamaydı, ama hoş bir oyalanmaydı ve bunun tadını daha fazla çıkarma lüksüne sahip olmayı diledi.

Ama onun işgal etmesi ve yağmalaması gereken bir şehir var.

Elbette Daniels ve Winchesterlar'ın ilmeği kutsal emanete geri götürmeye çalışacaklarını biliyordu.

Tek yapması gereken onları durdurmaktı.

McClane'in yüz kişilik iblis ordusu Mission's Ridge'in ana caddesini oluşturan sekiz blokluk vitrin ve binalar boyunca ilerlediğinde saat neredeyse sabah sekizdi. Dixie Buggy Wash'ın, Twin Kiss'in ve Ben Franklin Five and Dime'ın önünden geçtiler. McClane gibi bazıları at sırtında, diğerleri motosikletle, çalıntı polis arabalarıyla ya da hâlâ ölü askerlerle dolu askeri araçlarla geliyordu. Konfederasyon ve Birlik üniformaları içindeki iblisler direksiyona geçerken, diğerleri pompalı tüfekle caddenin her iki tarafında saklanmak için koşuşturan son kasaba halkına pencerelerden ateş ediyordu.

Bu saf ve basit bir hindi atışıydı ve iblisler de öyle davrandı.

"Hey, Yüzbaşı!" diye bağırdı bir asker McClane'in sol kanadından. "Şunu izle!" Kılıcını çekerek bileğine bir fiske vurdu ve bıçağı caddenin karşısına göndererek Blockbuster Video'nun önünde duran bir adama çarptı ve onu yakında çıkacak bir Sandra Bullock romantik komedisinin posterine sapladı. Adam koleksiyoncu iğnesine takılmış bir böcek gibi seğirip kıpırdandı ve sonra hareketsiz kaldı. Sağ gözünü kapatan McClane, adamın aurasının parlak kırmızıdan cansız, ilgisiz bir kömür grisine dönüşmesini izledi.

McClane kıkırdadı, sonra homurdandı, sonra kendini kahkahalarla anırırken buldu. Aksilik olsun ya da olmasın, şeytan çıkarma olsun ya da olmasın, bu işin her zerresini sevmediği hiçbir yanı yoktu. O bir iblisti ve bunun için yaşıyordu. Superbowl 666'ydı ve o da ilk oyun kurucuydu.

Eyerinde doğrulurken atını yavaşlattı. Mission's Ridge'in İlk Pentekostal Kilisesi tam karşıda, üç blok ötede duruyordu. Onu görmek ana yeni bir ciddiyet kattı. Strateji yapma zamanıydı.

"Siz sokağın sağ tarafını alın." Sonra McClane kolunu diğer kanada doğru salladı. "Hepiniz karşı tarafı alın.

Yan tarafa. Şu pencerelere çıkın. Pozisyonlarınızı dikkatlice seçin. En az maruziyet, açık görüş hattı-"

"Plan nedir, Kaptan?"

McClane, "Burayı Dealey Plaza'ya çeviriyorum," dedi. "O çocuklar ilmikle geldiklerinde, Lee Harvey Oswald'ın kıçlarına yapışacağız."

OTUZ YEDİ

Sarah Rafferty düz vagonu tuttu ve bir taret üzerine monte edilmiş mitralyözün yanında durana kadar kendini yukarı çekti. Şerif Daniels zaten silahın arkasında durmuş, silahın el krankını inceliyordu. Kolu iki eliyle kavradı ve tüm ağırlığıyla aşağı doğru iterek çevirmeye çalıştı ama mekanizma olduğu yerde donup kalmıştı.

"Sence bu işe yarayacak mı?" Sarah söyledi.

"Yap I düşün..." Eğilmek dışarı . ve lokomotifin Taksi, Dean Sam'e baktı. "Anlat onlara Sammy."

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Dean Clint Eastwood filmlerini sever," dedi Sam.

Sarah Winchester kardeşlere baktı.

"Neyi kaçırıyorum?"

"*The Gauntlet*'i izledin mi hiç?" Dean sordu. "Hayır, sanmıyorum."

Dean gözlerini devirdi. "Klasiklere hiç değer vermiyorsun. Tamam, Eastwood yozlaşmış büyük şehir polis komiserine karşı tanıklık eden eski bir fahişeyi geri getiren bitkin bir polisi oynuyor. Tek yapması gereken tanığı canlı olarak geri getirmektir. Ancak komiserin emrindeki tüm polisler Eastwood'u beklemektedir ve tepeden tırnağa silahlanmışlardır, Phoenix şehir merkezinin sokaklarını dünyanın en büyük atış poligonuna çevirmişlerdir. Böylece Clint, ön camına sac kaplattığı eski bir Greyhound otobüsüyle şehrin dışında ortaya çıkar ve tanığıyla birlikte zorlu bir mücadeleye girişmek zorunda kalır."

Beklentiyle kadınlara baktı. Sarah ve Şerif Daniels boş gözlerle ona bakıyorlardı.

Önce Sarah konuştu.

"Peki bunun beni nasıl daha iyi hissettirmesi gerekiyor?"

Dean esprili ve alaycı bir şekilde cevap vermeye başlamıştı ki buharlı makinenin kabinine ilk kez iyice bakmak için döndü.

Birden o da o kadar emin olamadı.

Önündeki devasa demir kazan bir ev kadar büyük görünüyordu. Üzerinden her yöne doğru göstergeler, kollar, vanalar ve borular fışkırıyordu. Pirinç saplı alüminyum bir çaydanlığa benzeyen tıknaz bir şey bacaklarının yanından uzanıyordu. Aşağıda, eski ateş kutusu bir devin ağzı gibi soğuk ve ölü bir şekilde açık duruyor, bir asır önce yanmış yakıtın uzun süredir kayıp olan kömür buharlarını dışarı veriyordu.

Hadi, . Kendine gel, dedi sessizce. *Bu sadece içten yanmalı, değil mi? Impala'dan ne farkı olabilir ki?*

Kabin boyunca soldan sağa yatay olarak uzanan büyük kolu yakaladı. Bu gaz kelebeği olmalıydı. İki eliyle kavrayarak olabildiğince sert bir şekilde çekti.

. "Uh, Sam?"

Sam kollarında kanlı sargı bezleriyle boş kömür vagonundan taksiye tırmandı.

"Sıkı iyi olur." "Ne?

Neden-"

Sam cevap verme zahmetine girmeden iblis kanı bulaşmış paçavraların yarısını yangın kapısından boş kutuya itti, metal ızgarayı kapattı ve geri çekildi.

Hiçbir şey olmadı.

O ve Dean bir an sessiz durup ona baktılar.

"Sanırım Doug Henning bu numarayı yaptığında," dedi Dean, "daha iyi sonuç verdi."

"Bekle." Sam eğildi ve ızgaradaki yarıklardan içeri baktı. Orada üst üste yığılmış paçavraları görebiliyordu. Değişmiş gibi görünmüyorlardı.

Yangın kapısını tekrar açarak kazana yaslanmış uzun bir demir çubuk aldı ve içeriye sokarak yavaşça kumaş yığınına doğru uzattı. Uyuyan bir yılanı sopayla dürten bir çocuk gibi hafifçe dürttü.

"." Daha sert itti, sopanın ucu metal zemini kazıyarak kıvılcımlar çıkardı. "Belki de daha fazla bl
-"

Paçavralar patladı.

Çıra kutusunun içinde patlayan bir roket gibiydi. Alevler yangın kapısından fırlayarak Sam'in yüzüne doğru mavi bir fıskiyeye dönüştü. Son anda yana doğru sarsıldı, soba demiri elinden fırlayıp yere çarptı ve baş döndürücü bir saniye boyunca dengesi bozuldu ve neredeyse taksiden düşüyordu.

Dean'in eli aşağı doğru sallandı ve yakasından tutarak onu geri çekti.

"Kapıyı kapat!" Sam bağırdı. "!"

Dean demiri kaptı ve ileri doğru iterek tekrar ızgaraya nişan aldı ve kapattı. Mavi alevler yılan dilleri gibi kıvrılarak yuvalardan hevesle fışkırdı ve titredi.

Etraflarındaki demiryolu vagonu büyük bir sarsıntı ve keskin bir tangırtı çıkardı. Dean etrafındaki hava çalkalanan dumanla dolarken eski demirin sesini duyabiliyordu, buhar motorun borularından gıcırdıyor, vanaları uzun zamandır unutulmuş basınç altında geriliyordu. İbreler önündeki göstergelerde canlandı, seğirdi ve büyük iyimser sıçramalarla yukarı doğru ok gibi fırladı.

Kazanın dikişlerinden tıslayan küçük buhar puflarını görebiliyordu.

Dean bir boruya tutundu, daha fazla dayanamayana kadar elinde ısınmaya devam ettiğini hissetti. Kapı aralığından dışarı eğildi. Kadınlardan -Dean şerif olduğunu düşündü- vagondan ona doğru bağırıyordu.

" oluyor? İşe yarıyor mu?"

O cevap veremeden lokomotif ileri doğru sarsıldı. Temmuz 1938'de *Mallard* lokomotifi, İngiltere'nin Londra King's Cross istasyonundan East Coast Main Line'a yaptığı bir seferde buharlı kara hız rekorunu kırdı. Yetkililer, motorun yatakları aşırı ısınmaya başlamadan ve makinist onu yavaşlatmak zorunda kalmadan önce saatte yüz yirmi altı mil hız yaptığını tespit etti. "Biraz daha hızlanırsak, beyler," demişti itfaiyecisine, "Yüce Tanrı'nın huzuruna oturup biraz kestirmek zorunda kalırız."

Winchesterlar Mission's Ridge'in eteklerinin önlerine çıktığını gördüklerinde o kadar da hızlı gitmiyorlardı, muhtemelen sadece seksenle gidiyorlardı ama Dean'in gazı sonuna kadar açtığı kabinde yüz gibi geliyordu. Düdük sürekli olarak tepelerinde ötüyordu. Diğer valf kontrolü Johnson çubuğu adı verilen bir el serbest bırakma koluydu. Şehir merkezinden yarım mil ötede Dean'in Johnson'ı da tam gaz çalışıyordu.

Birkaç dakika içinde orada olurlar.

Tren raylarda sert bir şekilde ilerliyor, pistonları gümbürdüyor, dumanlar çıkarıyordu. Onu canlı bir şey olarak düşünmemek imkânsızdı. Dean son orman bulanıklaşıp yerlerini evlere ve çiftliklere bırakırken regülatörü maksimumda sabit tuttu.

"Dean!"

Takside ayağa kalkan, rüzgâr ve hız yüzünden gözleri yaşaran Sam, sesini duyurabilmek için bağırmak zorunda kaldı.

"Durmak zorundayız!"

"Ne?"

"*Dur*!"

"Bu çılgınlık! Bu-"

Sonra Dean nedenini anladı.

İleride, Mission's Ridge'in başlangıcını işaret eden ilk vitrinlerin ve dükkânların bulunduğu yerde, raylar cesetlerle kaplıydı.

Ve bazıları hâlâ hayatta görünüyordu.

McClane bu fikri son anda, Blockbuster'ın önünde kazığa oturtulmuş zavallı piç kurusuna bakarken bulmuştu. Uzaktan lokomotifin düdük sesini duymuş ve Winchesterlar'ın ilmeği kiliseye nasıl geri getirdiklerini hemen anlamıştı.

Ana Cadde'nin ortasında diz çöküp ellerini raylara dayadığında, rayların mırıldandığını hissedebiliyordu.

"Çabuk!" dedi. "Biri bana çocuk getirsin!"

Raylara bağlanmışlardı.

Dean yüz metre yüzleri görebiliyordu bir an için zihni bunu kabul etmeyi reddetti. Küçük sarışın bir kız

Mavi elbisesi ve beyaz taytıyla yüzü porselenden yapılmış saf bir dehşet heykeliydi.

Arkasında, kolları ve bacakları bağlı, kasabadan belki bir düzine çocuk daha vardı, hepsi yukarı bakıyor ve çığlık atıyordu - bazıları sessizce, diğerleri atmıyordu. Kalbi dondu. Aklından tek bir düşünce geçti

-Ama cevap zaten oradaydı, altlarındaki tekerlekler gibi çarpıyordu.

Ele geçirilmiş. Ya da

daha kötüsü. Ölü. Ölü.

Öldü.

Dean havalı freni tuttu ve olabildiğince sert bir şekilde geri çekti. İşkence görmüş metal uludu. Motor sertçe sarsıldı, kaplinleri vagonların arasında birbirine çarptı, pistonlar duman çıkardı, tekerlekler gıcırdadı, her yöne kıvılcım yağmuru saçtı ama yine de kendi momentumuna kapılmış bir şekilde ilerlemeye devam etti.

"Yeterli zaman yok!" Sam bağırdı.

Lokomotif yetersiz sürtünmeyle Ana Cadde'den aşağıya doğru amansızca kayarken tren kazıyarak ilerliyor, fren pabuçları tıslıyordu. Yavaşlıyorlardı -saatte yirmi, şimdi on beş mil- ama bu süreç çok uzun sürüyordu. Dean frenin başında durmuş, ağzını mutlak bir konsantrasyon ifadesiyle büzmüştü, sanki bir şekilde salt irade gücüyle ilerleyişlerini durdurabilecekmiş gibi.

Sam atladı.

Dean kardeşinin sadece koştuğunu değil, düpedüz *depar* attığını görene kadar Sam'in bunu yaptığını fark etmemişti bile. Sam'in elinde bir şeyin parladığını gördü, bir pense gibi görünüyordu ve sonra gerçekten de lokomotifin önündeki raylar boyunca ilerliyordu.

Raylara bağlı sarışın kıza ulaşan Sam, penseyi aşağı itti ve ipleri koparmaya başladı, elinden geldiğince hızlı bir şekilde kesiyordu. Kız serbest kaldığında gözyaşları içinde ayağa fırladı ve Sam bir sonraki çocuğa, yırtık bir tişört ve kirli kırmızı bir şort giymiş beş yaşında bir çocuğa döndü.

Çocuğun kollarını kurtardı ama bacakları terden ve rayların yağından kayganlaşmıştı ve yerinde durmuyordu. Sonra Sam onu yakaladı ve çocuk kaçmaya başladı.

Bir geçti ama arkasında trenin kükreyerek , rayları sadece sallamakla kalmayıp onlara çarptığını, akıl almaz bir güç ve kuvvetin sabit, korkunç titreşimiyle onları hayata döndürdüğünü hissedebiliyordu.

Başını kaldırıp diğer çocuklara baktı. Birçoğu -çok fazlası- en az on tanesi, her biri sıkıca ve ayrı ayrı yerlerine bağlanmıştı.

Hepsi gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Trenin gölgesi aşağıya doğru süzüldü. Ve Sam Winchester hepsini kurtaramayacağını anladı.

Arkasını döndü ve baktı. Tren

hâlâ geliyordu.

Elli adım ötede.

Otuz.

Yirmi.

Felç olmuş gibi duruyordu, olduğu yere perçinlenmişti. Kader iskelet gibi parmağını doğrudan ona doğrultmuş gibiydi. Mantıksız bir an için, gerekli son engeli sağlamak umuduyla kendini rayların üzerine atmayı düşündü. Belki de sıradaki son çocuğu kurtarırdı. Belki de-

Gözlerini kapattı.

Son bir gıcırtı ile motor durdu.

Tekrar yukarı baktı. Önünde bir metreden daha kısa bir mesafe . Uzanıp inek yakalayıcıya dokunabilirdi.

"Sam!" Dean taksinin içinden bağırdı. "O çocukları serbest bırak! Oturuyoruz-"

Sonra, Ana Cadde'nin üst pencerelerinden ilk silah sesleri duyuldu.

Adrenalin artık onun üzerindeydi ve Sam hızla çalıştı, titreyen elleri neredeyse insanüstü bir hızla hareket ediyordu. Ama yeterince hızlı değildi. Çocuklardan ikisi yaralanmıştı; biri penseyle kesilmiş, diğeri de serseri bir kurşunla bacağından vurulmuştu.

Etrafına baktığında Dean Ruby'nin bıçağıyla yanındaydı ve birlikte kamburlaşarak ipleri hızlı ve bilinçli hamlelerle kestiler, çocukları serbest bıraktılar ve sokağın uzak tarafındaki en yakın açık kapılara doğru sertçe ittiler.

Tüfekler ateşlendikçe kaldırım ve asfalt parçalarının üzerlerine sıçradığını hissedebiliyorlardı.

Sam'in neler olduğunu anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu.

Zebaniler her iki taraftan da aşağıya ateş ediyor, betonu bir üzüm kurşunu yağmuruna tutuyorlardı.

Etrafımda ateş ediyorlar, diye düşündü. *Hâlâ gemiye zarar vermek istemiyorlar.*

Bakışlarını tekrar yukarı çevirdiğinde, son çocukların da Whotta Lotta Pizza adlı bir restoranın sığınağına girdiklerini gördü. On saniye sonra, pizza salonunun camı yoğun ateş altında parçalandı. Çocukların yerde kalacak kadar akıllı olduklarını umdu - dua etti.

Kurşunlarla kuşatılmış ve tamamen açıkta kalmış olan Sam Dean'e baktı. Artık askerleri görebiliyordu ve ilk ateşin korku salmak için yapılmış bir oyun olduğunu fark etti. Ama oyun zamanı sona ermişti. Pencerelere çömelmişler ve binaların tepesinde duruyorlardı ve *Eldiven*'le karşılaştırma artık sadece bir toparlanma çığlığı değildi. Gerçekleşiyordu ve onlar da bunun tam ortasındaydı.

Biz öldük diye düşündü. *Ya da en azından Dean öyle.*

Aniden trenin arka tarafındaki vagondan yeni bir ses duydu, mekanik bir tangırtı. Sanki arkada biri makineli tüfekle ateş açmış gibi sürekli bir patlama sesi de ona eşlik ediyordu.

Ne-

Sam ne olduğunu anlayamadan iblisler düşmeye başladı. Yukarıdan, çatılar boyunca, silahlarını bıraktılar ve her yöne doğru geriye doğru savruldular, seğirten balistik danslarla bir kenara fırladılar. Sarktılar, gevşediler ve sonra öne doğru düştüler, sanki kendileri de Cehennem'in kendi Işık Getiren'lerinin ünlü inişini canlandıran canlandırma oyuncularından başka bir şey değilmiş gibi yere çakıldılar.

Vagonun arkasına baktı.

Şerif Daniels İç Savaş'tan kalma mitralyözün arkasında durmuş, büyük bir dikkatle krankı çeviriyordu. Dumanı tüten variller dönerek yukarıya ve etrafa bir ateş fırtınası püskürtüyordu. Şerif Daniels

Demir miller, kanlı bezlerle silindikleri yerde soluk kırmızı bir renkle parlıyordu.

Daniels krankı daha hızlı çevirdi. Arkasında, Sarah Rafferty silahın taretini tutuyor, şerifi üst çatılara püskürtmek için döndürüyordu.

Şerif, Sam'in onu izlediğini gördü ve bir elini silahtan çekerek havayı şiddetle pençeledi.

"," diye bağırdı. "Koşun!"

OTUZ SEKİZ

Tekrar taksiye atlayan Dean başka emir beklemedi.

Hava frenini devre dışı bıraktı, gazı iki eliyle kavrayıp sonuna kadar açarken Sam'in arkasından atladığının sadece periferik olarak farkındaydı. Tren rayların üzerinde ileri doğru savruldu. Mermiler demir lokomotif sürekli bir kurşun şakırtısı halinde takırdayıp fırlıyordu.

Tam karşısında ve dört blok ötede kiliseyi gördü. Kilisenin beyaz çan kulesi, sabahın mavisi gökyüzüne doğru, yukarıdan gelen bir müjde gibi yükseliyordu.

"Git!" Sam bağırdı.

Metal bir parça vınlayarak Dean'in kulağının yanından sekti, esintiyi hissedecek kadar yakındı ve yüzünü ekşiterek geç de olsa eğildi. Bir sonrakinin kolayca kafasını koparabileceğini biliyordu.

Motor hâlâ hızlanıyordu. Daha hızlı olabilirdi

Koş

. *Asla .*

Motorun önünde, rayların üzerinde bir iblis kalkanı duruyordu, tren onlara doğru gelirken doğrudan trene ateş ediyordu. Şerif Daniels mitralyözünü döndürdü ve onları biçti. Bir saniye sonra motor kükreyerek bedenlerinin üzerinden geçti, tekerleklerin altından et parçaları ve parçalanmış üniformalar fışkırdı.

Dean onları görmedi bile. Gözleri kiliseye, onun ön basamaklarına ve ön kapısına çivilenmişti.

Şimdi iki blok.

Kapatıyorum.

Hazır olun.

"Sam!" diye bağırdı.

Dean tekrar frene bastığında, kardeşi kömür vagonunun yarısına kadar geride durmuş, yanlara tutunmuş, düz vagona doğru gidiyordu.

"Şerifi de yanına al," diye seslendi Sam. "Ben burada kalıp onları olabildiğince uzak tutmaya çalışacağım-"

Ayak parmağı yumuşak bir şeye çarptı. Kelimeler boğazında düğümlendi ve gözlerini kömür vagonundaki cesede dikti. Midesinin çukurunda bir şey açıldı, içi boş ve titrek, sanki aşağıya doğru dalmış gibi.

Sarah Rafferty'nin cesedi ayaklarının dibinde hareketsiz yatıyordu, yukarıya çevrilmiş gözleri yarı açık, cam gibiydi. Göğsüne isabet eden bir kurşun, bluzunun göğüslerinin arasında gümüş bir dolardan daha büyük olmayan küçük kırmızı bir leke oluşturmuştu. Altındaki leke çok daha büyüktü ve Sam onun kanından oluşan bir havuzun içinde durduğunu fark etti.

"..." Dean başını sallıyordu. "O...?"

Sam kardeşine baktı. Ağzını açtı ve kapattı. Sonunda konuştuğunda sesi ona aitmiş gibi çıkmadı.

"Git." Sarah'nın cesedinin üzerinden geçerek mitralyözün yanına gitti ve Şerif Daniels'ın koluna dokundu. "İlmeğin son bobini sende mi?"

Onu havaya
kaldırdı. "İşte
burada." "Dean
ile git."

Daniels dışarı çıktı ve Sam onun yerini alarak silahın kanla kaplı kabzasını kavradı ve sertçe çevirdi. Göz ucuyla Dean ve Daniels'ın trenden atlayıp sütunların arasından kilisenin ön merdivenlerine doğru koştuklarını gördü. Sütunlardan birinin arkasından iki iblis fırladı ve Sam nişan alıp onları parçalara ayırdı.

Dean ve şerif içeride kayboldular.

Sam mitralyözün krankını bıraktı ve Sarah'nın cesedinin yanına diz çökerek onu kömür vagonunun görece korunaklı alanına doğru sürükleyebildiği kadar sürükledi. Mermiler her yerde şangırdıyor ve takırdıyordu.

Nabzını yoklamak için elini boğazına götürdü. Hâlâ sıcaktı, sadece birkaç dakika olmuştu.

Hiçbir şey.

"Buralarda bir yerde," diye fısıldadı Daniels. "Onu hissedebiliyorum."

Mabedi geçtiler, parke zemin ayaklarının altında hafifçe gıcırdıyordu. Daniels'ın sesi kavernöz boşluğun ortasında küçük geliyordu. Alacalı vitray pencerelerden gelen ışık, sürekli değişen ruh halleri gibi yüzüne düşüyordu. Dean onun peşinden kürsüye kadar uzanan boş sıraların arasında sessizce ilerledi. Hissettiği tek şey incinmişlik ve yorgunluktu.

Ve tuhaf bir şekilde soğuktu. Yüksek kemerli tavanın altı doğal olmayan bir şekilde soğuktu, sanki kışın kayıp bir kalıntısı içeride konserve olmuş, onları bekliyordu.

Şerif alçak bir sesle, "Buradan," dedi.

Kürsünün önünde durdu. Üzerlerinde on beş metre yükselen yüksek bir meşe platform vardı. Daniels parmaklarını dış kenar boyunca aradığı şeyi buldu ve üzerine bastı. Bir mekanizma klik sesiyle açıldı ve minberin ön paneli açılarak tam önlerinde tozlu, karanlık bir dikdörtgen ortaya çıktı.

Çömelerek içeri girdi ve gözden kayboldu. Dean onu duydu ve bir el feneri istedi.

Sonra karanlık onu bütünüyle yuttu.

Dar bir geçitteydiler, duvarlar o kadar dardı ki iki yanında omuzlarına sürtündüklerini hissedebiliyordu. Boşlukta, Daniels'ın ayak sesleri onu her seferinde bir santim ileri götürüyordu. Dean ellerini önüne uzattı, elle tutulur bir şey arıyordu ama sadece havaya dokunuyordu.

Sürünerek

ilerledi. Ulaştı.

Ve soğuk ve sıkı bir şeyin onu arkadan kavradığını hissetti. Bir el.

"İşte buradasın," dedi McClane'in sesi gülerek kulağına. "Sonunda başardın."

Kömür vagonunda eğilmiş olan Sam, Sarah'nın üzerine eğilmiş, kurtarma nefesleriyle dönüşümlü olarak göğüs kompresyonu yapıyordu. Göğsüne bastırdığında, bluzunun altından kan fışkırdı.

O öldü. Onu kurtaramazsın.

Sesi duymazdan geldi. Çalışmaya devam etti.

"Hadi," dedi, yüksek sesle konuştuğunun farkında olmadan. "Hadi, Sarah."

Sanki söylemek istediği bir şeyi hatırlamış gibi ağzı hafifçe aralandı. Bunun yerine dudaklarında parlak bir kan kabarcığı oluştu ve patlayarak alt dudağını parlak bir kabuki makyaj lekesiyle boyadı.

Başı bir tarafa yuvarlandı.

Arkasındaki kömür vagonunda ayak sesleri duyuldu ve Sam başını kaldırdığında mavi ve gri üniformalı beş iblisin kendisine doğru sırıttığını gördü. Tüfeklerinin namluları yüzüne kocaman görünüyordu.

"Silahı asla bırakmamalıydın," dedi içlerinden biri. Daha da yaklaştı.

Artık her şey sana bağlı, çocuğum.

Jackie Daniels merdivenden indi ve kurşun kaplı kare şeklindeki odaya adım attı.

Burası tamamen karanlıktı, her türlü ışıktan arındırılmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Bu mekânı ezbere biliyordu. Duvarlar, zemin, tavan ve kutsal emanetin beklediği ortadaki toprak kare... Bu incelikler ona kendi bedeni kadar tanıdık geliyordu. Tüm bunları küçükken öğrenmişti, büyükbabası ona ilmiğin bir sonraki muhafızı olarak önünde duran muazzam sorumluluğu anlattığında talimat vermişti.

Sana kalmış.

Karanlıkta bir şey şıngırdayarak yaklaştı.

Daniels dondu kaldı. Kafa derisi karıncalandı, his kürek kemiklerinin arasından aşağı doğru yayıldı. Kalbi hızlandı, o kadar sert çarpıyordu ki boğazında hissedebiliyordu. Eski hayvan derilerinin, eski kumaşların ve tozun kokusunu aldı.

Şıngır şıngır sesler giderek yaklaştı.

"Onu geri getirdim," dedi karanlığa doğru ve kendini bir adım daha atmaya zorladı. Neredeyse şıngırdayan şekille çarpışmayı bekliyordu - o kadar yakın hissediyordu. "Son bobin. İşte burada."

Şıngırdayan şekil tekrar hareket etti. Onu duymuş olmalıydı ama konuşmadı.

Diz çökerek nemli toprak kırıntılarını ve kutsal emanetin soğuk kenarını hissetti. Zaten yerindeydi, açıktı ve bekliyordu.

Son bobini de içine attı ve kapağını kapattı. Bir an için

hiçbir şey olmadı.

Sonra her şey oldu.

* * *

Karanlıkta McClane'in kahkahası çok yakındı, sesi korkunç derecede tanıdıktı. Ter, yanan lastik ve kükürt gibi kokuyordu.

"Biliyor musun?" Dean sesini sabit tutmak için elinden geleni yaparak, "Biliyor musun?" dedi. "Seninle benim farkı biliyor musun? Ben asla şeytanın kıçını öpmek için eğilmedim."

Kahkahalar kesildi.

Dean diğer elin boğazına indiğini hissetti. Bir

el değil.

Bir *pençe.*

Sıkmak.

Mengene kavrayışı hava yolunu anında kapattı ve kıkırdak içinde ezilmeye başladığında neredeyse duyulmayan bir patlama sesi duyuldu.

Dean'in eli iblis öldürme bıçağını sıkıştırdığı kemerine gitti ve onu çıkardı.

Umarım gitmesi gereken yere gitmiştir Şerif, diye düşündü ve karanlık dönmeye başladığında bıçağı McClane'in göğsüne sapladı.

Sam kömür vagonunun içinde dizlerinin üzerindeyken bile ışığın kilisenin pencerelerinden dışarı fışkırdığını, vitraylı İncil sahnelerini içeriden sular altında bıraktığını ve renkleri sabah havasına püskürttüğünü görebiliyordu. Saf beyaz ışıktan bir sütun, çan kulesinin içinden geçerek gökyüzüne doğru yol aldı ve bulutsuz enginliğe doğru geniş, parlak bir ışıltı şaftı kesti. Eski tahtalar gıcırdayarak birbirine çarptı,

sertçe sarsılıyordu. Sanki az önce sessiz, hayırsever bir patlama meydana gelmiş gibi, megawatt şiddetinde titreşen bir fırtına gibi, içeriden enerji titredi ve zonkladı.

O noktada Sam izlemeyi bıraktı.

Daha çok tüten ve tüfekleri kömür vagonunun dibine düşen iblislerle meşguldü. Sonuncusu öfke ve dehşet dolu bir çığlık atarak yere yığıldı, siyah maddesi burnundan ve ağzından dışarı fırladı.

Cesetler düştükleri yerde yatıyordu.

Bazıları inledi ve uyandı, yaralı, kafası karışık, iblislerin onları maruz bıraktığı yaralanmalardan dolayı kanıyordu.

Sarah Rafferty'nin cesedi gibi diğerleri de hareketsiz kaldı.

Dean Tommy McClane'in çığlığını duymakla kalmadı, *hissetti* de. İblisin ortaya çıkmasına hazırdı ama bobinin aynı anda uygun yerine dönmesi olanları bir şekilde güçlendirmiş olmalıydı. Şeytani öz sadece kaçmadı, patladı da.

Yanağının ve alnının çıplak derisine doğru püsküren bir hissin eşlik ettiği yüksek sesli, nemli bir *patlama* oldu ve boğazındaki ezici baskı ortadan kalktı.

Aynen böyle.

Dean irkildi. Cildi soğuk ve yapışkan bir şeyle çillenmişti, sanki soğuk şurupla kaplı bir balon patlamıştı. Koku tanıdıktı, çürümüş ve mide bulandırıcıydı - cehennemden gelen balitoz.

Sonra karanlığın kendisi patladı.

Dean'in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve ön kolları boyunca sertleşti. Ozonun uyuşturan çıtırtısı havayı doldurdu. İçinden gelen ilk tepki kendisine yıldırım çarptığı oldu ve olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekilmeye başladı.

Işık fırtınası etrafında her yöne doğru açıldı. O açık geçitten, orta koridordan geçip ön kapıdan çıkarken, saf ışıltıdan oluşan geniş, gürleyen pavyonlar halinde mabedin içinde yanıp sönüyordu.

Sam kardeşinin ön merdivenlere doğru , merdivenlerden tek seferde atlayıp kaldırıma indiğini, sonra da dönüp Mission's Ridge İlk Pentekostal Kilisesi'nin içindeki son ışığın da kayboluşunu izlediğini gördü.

Bittiğinde dönüp Ana Cadde'nin yukarısına ve aşağısına baktı. Binaların üzerinden duman sütunları yükseliyordu, şüphesiz şehrin çeşitli yerlerinde yanan bir avuç yangından kaynaklanıyordu.

İblislerin bedenleri pencerelerden sarkmış ve çatılara yayılmış halde her yerde yatıyordu. Sam onların kıpırdanışlarını, ayağa kalkmaya başlamalarını, irkilmelerini ve yaralarını tutuşlarını izledi. Enkaz kaldırımlara saçılmıştı; cam kırıkları, yıkılmış tenteler ve atmosferde çoktan çözülmeye başlamış bir hava tabakası.

Araba alarmları, sabahın erken saatlerindeki felaketin modern kuş cıvıltılarını andıran sesler çıkarıyordu.

"Sammy?"

Sam Sarah'nın cesedini taşıyarak aşağı indi.

Dean, "Özür dilerim," dedi.

"Şerif nerede?"

Dean kiliseye doğru başını salladı. Araba alarmlarının kakofonisi altında siren sesleri yükseliyordu. Sam federal müfettişleri, hükümet yetkililerini ve televizyon muhabirlerini, eyalet polisini, hayal edebileceğinden çok daha fazla takım elbise ve üniformayı hayal etti. Mission's Ridge'e inecekler ve burayı sorular, suçlamalar ve gecikmelerle dolu uğultulu bir arı kovanına çevireceklerdi.

"Bunun için burada olmak istemiyoruz," dedi.

"Evet," dedi Dean, "Şerif Daniels'ı bırakmayacağım."

"Impala'ya el konuldu. Buradan iki blok ötede."

Dean arabasını geri alma ihtimaliyle neşelendi ve bir şekilde gülümseyecek gücü kendinde buldu.

"Ben ."

"Ben içeri girip şerifi arayacağım." Sam Sarah'nın cesedini yanına bıraktı, döndü ve kiliseye doğru ilerlemeye başladı.

Bunu yaptığı sırada ön kapı gıcırtıyla açıldı ve Şerif Daniels'ın kiliseden çıkıp aydınlığa çıktığını gördü. Yüzü parlıyordu, neredeyse güneş yanığı gibiydi, gözleri parlaktı, tamamen canlıydı.

"İyi misin?" diye sordu.

Önce onu tanıyamamış gibi görünerek ona baktı, sonra kasabasının yıkık dökük sokaklarına, vatandaşların cesetlerine ve saklandıkları yerden çıkıp kendilerine gelmeye çalışanlara baktı.

"Evet." Sesi çok . "Gittiler mi...?"

Sam başıyla onayladı. Impala'nın motorundan gelen tanıdık hırıltının yaklaştığını duyabiliyordu. Bir an sonra köşede belirdi ve kaldırıma yanaştı. Dean kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Şerif Daniels durmuş onlara bakıyordu.

"Sanırım hiçbirimiz diğerine karşı dürüst değildik," dedi Dean.

"Sanırım değildi," diye kabul etti.

"Kardeşim ve ben..." Sam başladı ve nasıl devam edeceğinden emin olamayarak durakladı. "Geldik çünkü burada şeytani faaliyetler olduğunu biliyorduk. Biz avcıyız."

Şerif başını salladı.

"Geldiğinize sevindim. Benim işim - gerçek işim, ilmiği korumak

-Kolay değil. Ailem bu işe hayatlarını verdi. Bazen kelimenin tam anlamıyla." Omuz silkti. "Yardım almaya alışık değilim."

Sam, Sarah'nın cesedine baktı.

"Keşke daha fazlasını yapabilseydik."

"Muhtemelen sana izin vermezdim," dedi Daniels. "Gerçekte neler olup bittiğini bilen tek kişi olmaya alışkınım. Ama kimseye güvenemediğinizde herkesi korumak zor olabilir."

Bu sözler özellikle Dean'i etkilemiş gibiydi.

"Evet," dedi, "anlıyorum." Sonra arabaya dönüp bakarak ekledi: "Artık gitmeliyiz."

Daniels başını salladı.

"Büyükbabam hep derdi ki, farların zamanı vardır, dikiz aynalarının zamanı vardır." Durakladı. "Arkadaşını tekrar görürsen, ona aradığını bulmasını umduğumu söyle."

Sam başıyla onayladı. Dean'le birlikte Impala'ya bindiler. Şerif kaldırımda durmuş onların uzaklaşmasını izliyordu.

EPİLOG

İç Savaş bittikten sonra dünya Güney'in uzun Yeniden Yapılanma sürecini gazeteler, görgü tanığı raporları ve telgraflar aracılığıyla izledi. O halde Sam ve Dean Winchester'ın Mission's Ridge'in yeniden inşasını Georgia, Atina'daki St. Mary Tıp Merkezi'nde televizyondan izlemeleri belki de yerindeydi.

Dean'in en hararetli dileği olan hastanenin kafeteryasındaki yemeklerin en azından iyi olması dileğinin ne kadar yerinde olduğu ortaya çıktı; neredeyse iki gün boyunca oradan ayrılmadılar.

Mission's Ridge yerel ve ulusal tüm kanallarda gösteriliyordu. Kasaba gerçek anlamda olmasa da mecazi anlamda hala alevler içindeydi. Olanların ardından araştırmacılar ve medya biyoterörizmden kitlesel halüsinasyona ve dini histeriye kadar her şeyi tartışıyordu. Tüm olağan analistler, kriz uzmanları ve uzmanlar yorum yapmak için getirilmişti.

İç Savaş, Güney kültürü ve ırkçılıkla ilgili daha büyük tartışmalar arka planda belirdi ve alkoliklerin akşamdan kalmalar hakkında gibi "büyük temalar" hakkında düşünme eğiliminde olan Dean Winchester dinlemeyi bıraktı.

Ama yine de izledi.

Bekleme odasında oturmuş ekrana bakarken, Şerif Jacqueline Daniels'ın ofisinin önündeki merdivenlerden gazetecilerle konuştuğunu, sabırla soruları yanıtladığını ve açıklamalar yaptığını gördü. Endişeli görünmüyordu. Sakin ve son derece profesyonel görünüyordu.

Yine de arada sırada Dean onun gözlerinde bir şey görüyordu, sanki bir şekilde onun burada, elli mil ötede, televizyonda kendisini izlediğini biliyormuş gibi derin bir tanıma titreşimi.

Hayır, onun kızartacak daha büyük balıkları var, diye düşündü. *Ayrıca, o gerçekten çetin cevizdi.*

Bir kez daha Ridge'e geri dönebilse, onu röportajlar arasında yakalayabilse, bira içmeye ve sevişmeye götürebilse nasıl olurdu diye merak etti. Böyle bir kadın viski içer miydi? Dean'in içeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Vazgeç. Onu da listeye ekle. .

"Hey."

O baktı üzerinde ve gördüm Sam ayakta sonraki için onu. Sam'in yüzündeki bandaj beyaz, temiz ve tamamen görünüyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" "Evet."

* * *

Bekleme alanından geçerek kapıdan çıktılar ve Impala'nın beklediği otoparka doğru yürüdüler. İlkbaharın sonlarında mükemmel bir öğleden sonraydı, bulutsuzdu ve Sam canlı meşe kokusunu alabiliyordu. Kafasını kaldırdığında onları bekleyen arabanın yanında duran tanıdık bir figür gördü.

"Cass," dedi Dean. "Tanık olayı için tekrar özür dilerim." Castiel yorum yapmadan gözlerini kaçırdı.

"Onunla hiç konuştun mu?" Sam sordu. "Judas'la mı?"

"Evet." Castiel her zamankinden daha da kasvetli görünüyordu, sanki ağırlığını sadece kendisinin ölçebileceği kadar ağır bir yükün altında ezilmiş gibiydi. "Yeterince..."

Omuz silkerek sözlerini sonlandırdı.

"Seni bırakabilir miyiz?" Dean sordu. Melek başını salladı.

"Başka düzenlemeler yaptım."

"Yani bizi ayartmak için mi uğradın?" Dean sordu. "Şeytanın vücut bulmuş haliyle bir tur daha hayatta kaldığımız için kendimizi kötü hissettirmek için mi? Sana balon ya da başka bir şey almamı ister misin? Bir biraya ne dersin?"

"Bira mı?"

"Bunu duymuşsundur, sana daha önce bir tane almıştım. Ve buradan çok uzak olmayan bir yer var. Ben de bir bira hazırım." Dean

Sam'e baktı. "Hadi ama, ne dersin? Eminim müzik kutusunda Bad Company vardır."

Castiel ciddiyetle onlara baktı.

"O iblisler organize olmuşlardı. Bir planları ve neredeyse hiçbir savunmamızın olmadığı bir kalıntıya vardı ve Sam'i Lucifer'in aracı olmaya zorlamayı umuyorlardı. Bu günler her zamankinden daha karanlık." Bakışları karanlıktı, önseziyle galvanikti. "Mission's Ridge'de olanlar garip bir olaydan çok daha fazlasıydı. Kıyamet yaklaşırken, olacakların bir göstergesiydi."

"Bak Cass..." Dean söze başladı ve sözlerinin geri kalanı uçup gitti. *da konuşuyor olabilirdim.* Başını iki yana salladı. "Harika."

"," dedi Sam kardeşine. "."

Impala'ya bindiler ve Dean motoru çalıştırdı, park yerinden çıkıp kasabaya doğru sürmeye başladı. Sonunda vardıkları barın adı Stars and Bars'tı ve gerçekten de bira ve müzik kutusunda Bad Company olmasına rağmen uzun süre kalmadılar - içkilerini içip yollarına devam ettiler.

Akşam saat yedide tekrar otoyola çıkmış, kuzeye doğru gidiyorlardı. Sam hâlâ Sarah'yı düşünüyordu ama Georgia eyaletinden birkaç pişmanlıkla ayrılmıştı.

Şerif Daniels'ın *haklı olduğunu* fark etti.

Farlar için de dikiz aynaları için de bir zaman vardır.

Bu gece, bu onun için yeterince iyiydi.

SON

TEŞEKKÜRLER

Her ne kadar bu taslak ülke çapında otel odalarında ve havaalanlarında bir kitap turu sırasında düzenlenmiş olsa da, ilk taslağı bodrumumda, hayatımın en dar teslim tarihi olan üç haftadan biraz fazla bir süre içinde yazdım. DC Comics'ten Christopher Cerasi ve Titan Books'tan Cath Trechman gibi iki müthiş insan ve yol boyunca bana harika notlar veren ve cesaretlendiren yorulmak bilmez, birinci sınıf editörler olmasaydı bunu başaramazdım. Ve tabii ki Eric Kripke, Rebecca Dessertine ve *Supernatural*'ın tüm yaratıcı ekibine ilk etapta aşık olmaya değer bir evren yarattıkları için teşekkürler.

Ayrıca Penn State Milton S. Hershey Tıp Merkezi'ndeki çalışma arkadaşlarıma, özellikle de yaratıcı programlamasıyla tüm bunları yaparken bir şekilde tam zamanlı statümü korumamı sağlayan Kıdemli Teknolog Dana Fortney'e minnettarım.

Son olarak, her zaman olduğu gibi, en büyük teşekkürlerimi eşim Christina ve çocuklarıma ayırmalıyım. Gettysburg savaş meydanlarını benimle birlikte yürüdüler ve çok daha önemlisi, her türlü mantıklı nedeni aşarak bodrumdaki maskaralıklarıma tahammül etmeye devam ediyorlar.

YAZAR HAKKINDA

Joe Schreiber üç orijinal korku romanının yazarıdır: *Chasing the Dead*, *Eat the Dark* ve *No Doors, No Windows'un* yanı sıra bağımsız *Star Wars romanı Death Troopers'*ın da *yazarıdır.*

Michigan'da doğdu ancak yetişme yıllarını Alaska, Wyoming ve Kuzey Kaliforniya'da geçirdi. Eşi ve iki küçük çocuğuyla birlikte Pennsylvania'nın merkezinde yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, Hershey, PA'da MR teknisyeni olarak gece yarısı vardiyasında çalışarak ekstra saatler geçiriyor.

Joe hakkında daha fazla bilgi edinmek için blogunu ziyaret edin: scaryparent.blogspot.com

TITAN KITAPLARINDAN DA TEMIN EDILEBILIR:

DOĞA ÜSTÜ
KEITH R.A. DECANDIDO'DAN
EJDERİN KALBİ

Hain melek Castiel, Sam ve Dean'i bir dizi tehlike konusunda uyardığında
özellikle San Francisco'nun Çin Mahallesi'ndeki vahşi cinayetleri fark ederler.
Ejderhanın Kalbi geri döndü. John Winchester yirmi yıl önce, Campbell ailesi ise kırk yıl önce bu korkunç ruhla yüzleşmişti... Çocuklar, ebeveynlerinin ve büyükanne-büyükbabalarının başaramadığını başarabilecekler mi?
Başarısız mı?

Popüler CW dizisinden Winchester kardeşlerin daha önce görülmemiş bir macerasını ortaya çıkaran yepyeni bir *Supernatural* romanı!

WWW.TITANBOOKS.COM

TITAN KITAPLARINDAN DA TEMIN EDILEBILIR:

OĞULLARIN
DOĞAÜSTÜ SAVAŞI
REBECCA DESSERTINE & DAVID REED TARAFINDAN

Lucifer'in peşine düşen çocuklar kendilerini Güney Dakota'da küçük bir kasabada bulurlar ve burada bir teklifle gelen bir melek olan Don ile tanışırlar... Don onları evden çok uzaklara, Şeytan'ın asla öğrenmelerini istemediği sırrı ortaya çıkarma görevine gönderir.

Popüler CW dizisinden Winchester kardeşlerin daha önce görülmemiş bir macerasını ortaya çıkaran yepyeni bir *Supernatural* romanı!

WWW.TITANBOOKS.COM

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.